A fi inseamna a fi relativ.

A. E. VAN

VOGT

Sfârșitul non - A

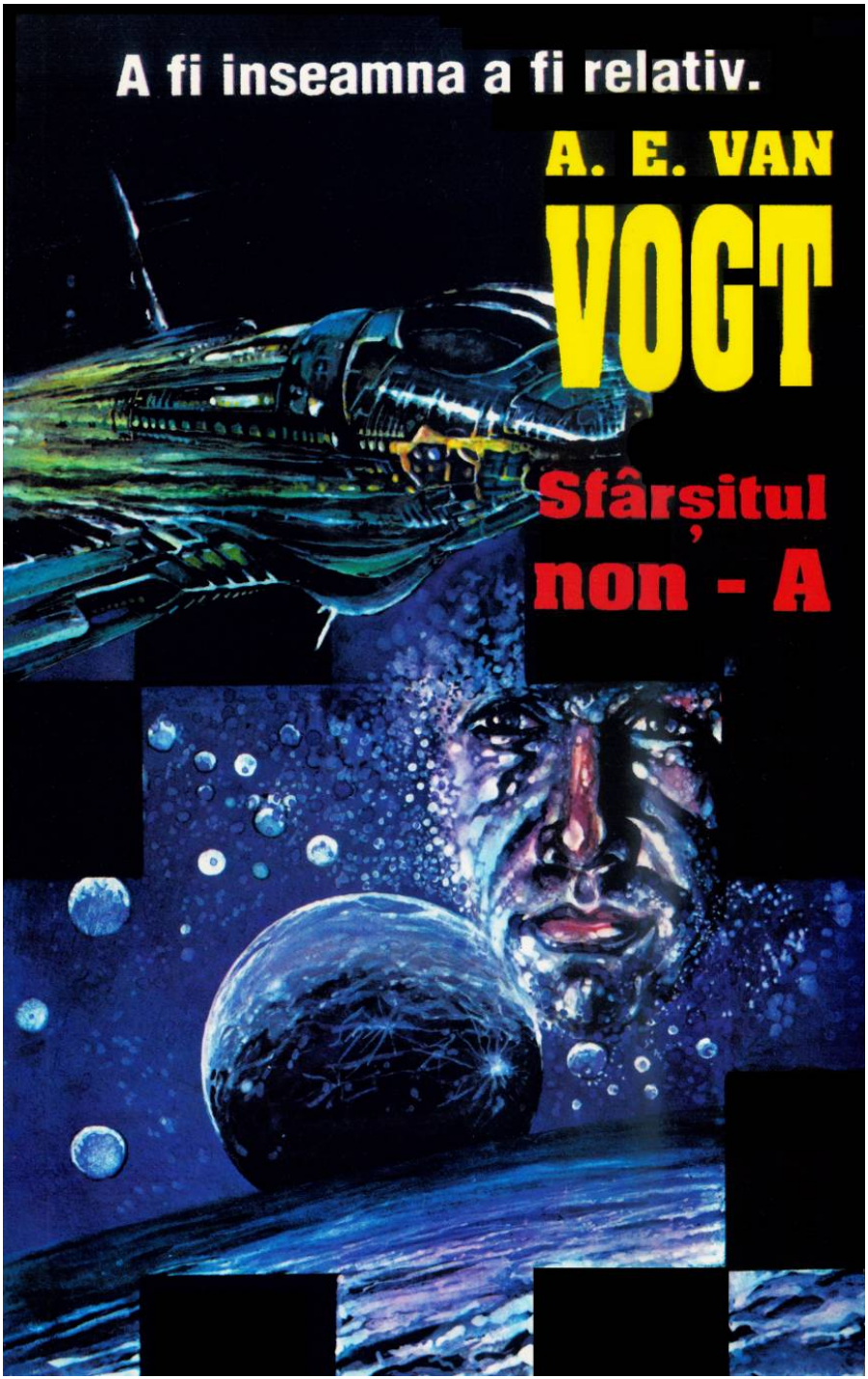

A.E. van VOGT

Sfârşitul non-A

În româneşte de DORA SANDOLACHE
Consultant de specialitate Ion HOBANA

EDITURA CRISTIAN
Craiova
1993

Titlul original: *Null-A Three*
1985

I.S.B.N. 973-95868-8-0

1

Gilbert Gosseyn deschise ochii într-un întuneric ca smoala. Totul se-ntâmplase foarte repede. Prima senzația fu aceea că nu se afla unde ar fi trebuit să se afle.

În acest scurt răstimp, deveni conştient de câteva lucruri în legătură cu el: stătea întins pe ceva moale, ca un pat. Era gol puşcă; dar era acoperit cu o țesătură foarte uşoară. Simțea ceva pe tot corpul, şi pe mâini şi pe picioare, ca şi cum, pe anumite porțiuni, ar fi avut aplicate nişte dispozitive absorbante.

Această senzație, că era legat îi întârzie impulsul de a se ridica în capul oaselor. Aşa că avu timp suficient pentru Ideea Specială pe care numai cineva instruit ca el o putea avea:

— Să fiu... Asta e! Aceasta este chiar viața în relație cu realitatea crudă...

O ființă umană însemna un cap şi un trup înconjurat de nimeni nu ştia exact ce. Nimeni nu aflase vreodată – în mod exact.

Erau cinci sisteme principale care înregistrau mediul înconjurător: şi cel puțin trei din acele simțuri îi furnizau deja câteva informații. Dar şi aceste informații se bazau tot pe informații, şi pe memoria din creierul său. El ştia anumite lucruri datorită îndoctrinării anterioare.

În esență, eul interior se află mereu în întuneric; şi

mesajele pătrund la el mai întâi prin văz, auz şi pipăit, care, ca şi antenele de televiziune sau radio, sunt programate să înregistreze anumite benzi de unde.

Acesta era un concept din vechea Semantică Generală. Dar era de-a dreptul paralel cu situația lui prezentă.

Ce-l nelămurea în momentul de față era faptul că nu-şi amintea defel să fi mers la culcare cu o seară înainte în asemenea circumstanțe fizice. Dar, din moment ce nu se simțea în niciun fel amenințat, faptul că nu-şi amintea nu-l deranja. Pentru că – era o paralelă fantastică.

„Eu, gândi Gosseyn, mă aflu, de fapt, în beznă. Aproape imediat, a început percepția. Dar nu mi-a dezvăluit nimic care să arate vreo legătură directă cu universul – sau cu realitatea, oricare ar fi ea…”.

Era o conştiință fluctuantă, tipic umană. Pentru că, chiar în momentul în care avea acele gânduri, un alt proces de gândire din sinea sa remarca din nou că situația aceasta nu se potrivea cu realitatea normală a trezirii unei ființe vii, inteligente.

Era mai mult decât curiozitate simplă, indiferentă. Era o nevoie de a şti provocată de senzația că ceva nu era în ordine.

Gândindu-se la numeroasele dispozitive aspirante pe care le simțise ataşate de corpul său, Gosseyn ridică încet brațele. După aceea, îndepărtă cuvertura subțire de pe partea superioară a corpului său. Părea să fie ceea ce simțise el: un cearşaf. Acesta se mişcă uşor şi astfel, după doar câteva clipe mâinile şi brațele îi erau libere pentru următoarea mişcare.

Cu mare atenție, pipăi şi patul. Şi, dintr-odată, descoperi nişte tuburi de cauciuc. Zeci de tuburi. Erau ataşate la dispozitivele aspirante de pe corpul său.

De fapt, când le simți, se sperie. Îngheță fără să se mai poată mişca. Pentru că… era ridicol!

Pentru că – nu avea încă nicio memorie despre cum i

se putea întâmpla aşa ceva.

Conştient, îşi făcu singur curaj. Îşi propti mâinile bine pe suprafața moale de sub el. Şi, cu ajutorul lor, se ridică.

Sau, mai bine zis, încercă să se ridice; capul i se izbi de ceva, tot moale, aşezat aproape, deasupra lui.

Se întinse la loc, speriat. Dar imediat exploră suprafața de deasupra, cu degetele. „Tavanul” cuşetei sale lungi şi înguste era făcut dintr-un material moale, ca o țesătură. Şi se afla la mai puțin de un picior deasupra lui. Pereții, de pe părțile laterale, şi cei de la cap şi de la picioare, erau tot ca nişte perne şi la distanță de un sfert de metru depărtare de el.

Situația nu mai era doar ridicolă. Sau încurcată. Era complet fără legătură cu tot ceea ce ştia el.

Stând întins acolo, îşi dădea seama că, până în exact acel moment, luase drept sigur faptul că el era Gilbert Gosseyn, care se trezea după somnul de noapte.

Stând întins acolo, făcu în mod conştient pauza cortico-talamică a Semanticii Generale.

Teoria era că gândirea – corticală – ca parte a creierului putea să facă față chiar şi unei situații periculoase mai bine decât o făceau, în mod automat, sentimentele – talamice – care nu făceau altceva decât să reacționeze.

„Bine, gândi el dezgustat. Şi acum?”

O idee nouă îi veni deodată: „...Sigur că da! Când m-am trezit, ştiam cine sunt”.

Dar faptul că era Gilbert Gosseyn, îl luase, aşa, de-a gata încât i se ştersese din prim-planul gândirii. Dar nu era o informație fără importanță.

Să te trezeşti şi să ştii cine eşti: asta se-ntâmpla, fără îndoială, în fiecare dimineață, tuturor oamenilor. Numai că de data aceasta, se întâmpla cuiva care nu era doar o ființă de rând. Individul care se trezire era o ființă umană cu un creier supradezvoltat.

Aceasta însemna că se trezise împăcat cu sine. Mai

dispunea de o memorie nesigură despre ce făcuse: distanțele imense ale galaxiei pe care le traversase cu posibilitățile speciale ale super-creierului său. Evenimentele extraordinare la care luase parte, inclusiv distrugerea Discipolului şi, lucru chiar mai important, salvarea planetei non-Aristoteliene Venus de forțele interstelare ale lui Enro cel Roşu.

...Îi cunoscuse pe oameni ca Eldred şi Patricia, Crang şi Leej, femeia care ghicea viitorul, şi...

Pauză! Alungarea acestor amintiri. Sau mai degrabă înțelegerea că ele nu aveau nicio legătură evidentă cu această beznă ca smoala.

Cum am ajuns aici?

Nu era un gând care-l neliniştea, dar era o întrebare normală... Evident, nu era nevoie de nelinişte sau teamă de orice fel. În fond şi la urma urmei, în orice moment putea vizualiza una dintre numeroasele zone ale memoriei sale: suprafața unei planete, sau podeaua unei camere, sau interiorul unei nave spațiale. Şi putea să plece din patul ăsta strâmt şi spațiul acesta înghesuit şi închis.

Problema era, că nu ştia ce căuta aici şi unde se afla acum?!

Iată deci din nou scopul, dar în altă formă: examinarea mediului acesta înconjurător absolut ridicol.

Gândind astfel, Gosseyn ridică iar mâinile şi brațele. De data asta, când se ridică din nou spre tavanul moale – şi-atât de jos – se încordă. Şi împinse tare.

Făcu atunci o descoperire rapidă. Partea moale era groasă cam de doi centimetri. Şi era moale, şi se afunda. Dar dincolo de ea simți ceva tare, ca de metal.

Întins pe spate, se opinti în tavan cu toată puterea. Dar acesta nu cedă. După ce în zadar împinse în pereții de la picioare şi de la cap, Gosseyn se lămuri. Fără să se alarmeze încă, se întinse pe spate.

Totuşi, începu iar să gândească: ce altceva se putea face într-un loc ca acesta? Era o ruşine să zaci aşa fără

să ştii. Dar informațiile pe care le avea la îndemână erau aşa de puține încât, de fapt, nu mai avea de cercetat decât un singur lucru.

„...Şi tuburile acelea la care e conectat trupul meu: ce primesc de la ele?”

Şi mai important, ce s-ar întâmpla dacă super-creierul său l-ar transporta deodată cu viteză analogă cu douăzeci de zecimale?

Părea să fie o problemă reală: ce s-ar întâmpla cu substanța asta, orice-ar fi, pe care tuburile o introduceau în corpul său? Sau – o altă idee – dacă le-ar îndepărta, ce-ar fi, oare?

Gosseyn lăsă să se scurgă câteva zeci de secunde, timp în care analiză implicațiile. În cele din urmă i se părură irelevante. Pentru că, acolo, nu avea nevoie să fie legat.

Toate zonele de care-şi amintea prin metoda dodecimală, cu ajutorul căreia călătorise pe distanțe enorme, atunci când era necesar, îl plasau într-un loc unde era relativ în siguranță să poată trăi ca o ființă vie, care inspiră oxigen.

Stând aşa, îi veni ideea că analiza în sine aproape echivalentul unei decizii de a pleca. Aproape – dar nu chiar!

„...Pentru că mi s-a întâmplat ceva care m-a adus în închisoarea asta. Acel ceva trebuie să fie aproape incredibil de puternic pentru a-l captura pe Gilbert Gosseyn, omul cu creier superior...

Da’, să-l captureze! Şi – mai rău! – prizonierul să nici nu ştie când sau cum se făcuse asta... Ar trebui să aştept. Şi să descopăr, cine sau ce, avusese această putere incredibilă. Pentru că, dacă putea s-o facă acum, a doua oară, ființa sau lucrul acela s-ar putea să nu mai rişte să mă scape.”

Un timp, Gosseyn se relaxă şi-şi lăsă corpul să zacă pur şi simplu, fără nicio încordare, hotărât să aştepte. Dar îi veni altceva în gând.”

În mod evident trebuie să fie pe acolo un mecanism care să deschidă cutia în care se afla. Părea închis într-un fel de sicriu. Dar nu era asta. Nu se făceau sicrie aşa de rezistente şi de tari ca fierul, cum era acela pe care-l simțise el prin căptuşeală. E adevărat că un om îngropat în pământ nu ar fi putut să forțeze şi să-şi deschidă sicriul; pământul de deasupra opunea destulă rezistență. Dar nu ar fi o rezistență de oțel. Capacele se aşeza ceva mai deasupra sicrielor, mai ales când era vorba de unul luxos, cum era ăsta.

Gândurile acestea nu îi luară multă vreme. Pentru că, dacă s-ar fi aflat într-un sicriu, pentru el nu era o problemă. Cinci sau şase picioare de pământ bătătorit deasupra şi cutia în sine nu erau obstacole în calea unui analogii dodecimale.

Gosseyn dădu din cap, mustrându-se de unul singur. Se gândise aiurea. Oamenii din sicrie nu aveau tuburi de cauciuc conectate în câteva zeci de locuri de pe trupul lor.

Era pe cale să se-ntindă iar, când îi veni o idee care nu avea legătură cu nimic: „Acesta este Gilbert Gosseyn. Probabil că mi-am pierdut o vreme cunoştința. Ce s-a întâmplat?”

Câteva voci îi dădură răspuns. Ce era ciudat cu aceste voci era că, deşi păreau să vină de la alte persoane, îi veneau în minte ca fiind propriile gânduri. „Se pare că şi Leej a avut o reacție proastă”. Impresia era că vorbise Eldred Crang. „Impresia *mea* este că s-a întâmplat ceva groaznic, dar nu ştiu ce”. *Aceste* vorbe veneau parcă de la John Prescott. Crang zise: „Patricia dragă, cheamă doctorii. Din fericire, are cine să ne ajute”.

Da… Acum era din nou prima voce. „Adu doctorii. Dar imediat, să nu pierdem impresiile: dați-mi voie să spun că în acest moment am senzația că sunt Gilbert Gosseyn.” Tăcere. „Are cineva ceva care să se potrivească cu asta?”

Un alt gând de la (impresia) Eldred Crang: „Oh, Leej vino încoace. Leej, Leej, ceva impresii? Ceva preziceri?” Răspunse o voce îndepărtată: „S-a întâmplat ceva. Ceva de-a dreptul grozav. Nu am dat greş complet… Am o ciudată siguranță în privința asta. Dar – nu este vorba de citit viitorul. S-a întâmplat deja, orice-ar fi să fie. Dar, uf, nu înțeleg nimic.”

„Întinde-te pe spate, dragule.” Vocea Patricei venea şi ea, nu ştia cum, din alt gând.” Dă-i voie doctorului să te controleze”.

Lui Gilbert Gosseyn, stând acolo întins în bezna aceea ce putea fi un mormânt, dar probabil nu era, îi veni ideea că, mintal, nu prea stătea bine.

„Acum îmi amintesc, gândi el tulburat, eram pe cale să realizăm saltul din această galaxie în cealaltă, dar…” Când mintea sa ajunse la aceste îndoieli, la acest îndoielnic „DAR”, vocea unui bărbat se auzi aproape, sunându-i în urechi: „Există o singură distorsiune în profilul creierului său care nu cedează. Dar nu are puteri conectate în zona aceea. Aşa că nu poate folosi asta împotriva noastră în vreun fel pe care-l putem anticipa. Dar ce e de făcut?”

Aceasta era o întrebare care era cu siguranță la fel de valabilă pentru Gosseyn ca şi pentru vorbitor. Venise desigur timpul pentru o altă pauză cortico-talamică.

Constată că de data asta era mai optimist. E adevărat că era tot linişte, şi că întunericul rămăsese la fel de nepătruns. De asemenea, încă zăcea întins în cuşeta sa: şi-şi simțea corpul gol, cu numeroasele lui legături, exact ca mai înainte.

Dar când Gosseyn repetă în minte cuvintele pe care le auzise, implicația lor era că se afla sub stricta supraveghere a cuiva care vorbea limba engleză de pe Pământ.

Vizualiză condițiile nu prea atrăgătoare din exterior, ținând cont de cele ce se spuseseră acolo: „….Cred că mă aflu în interiorul unei cutii de metal, care arată cam

ca un coşciug. Cutia se află instalată pe o masă solidă din laborator. Şi nişte maşinării electronice mă țin sub observație cam după metoda aparatelor cu raze x sau cu inițiatori de particule. Oricine ar fi acela care mă supraveghează, nu ştie că sunt Gilbert Gosseyn, pentru că vorbele care mă numeau erau impersonale; şi deşi demonstra o excepțională putere de înțelegere – şi se pare că a observat surplusul de creier din capul meu – observatorul nu a arătat că-mi cunoaşte identitatea…”

În concluzie, era cineva din afară şi nu avea nicio informație despre ce făcuse Gilbert Gosseyn în universul exterior.

Probabil că în momentul acesta se puteau deduce mai multe lucruri; şi cel mai bun lucru de făcut pentru prizonier era să aştepte încă puțin, măcar, în speranța de a obține ceva informații mai consistente. Trebuia cu adevărat să afle ce se întâmplase înainte, şi ce se întâmpla acum.

Nu avu mult de aşteptat. O voce mai profundă, ca de bariton, spuse, tot în engleză:

— Spune-mi împrejurările exacte în care ați luat această persoană la bord?

— Domnule, urmă răspunsul politicos, am detectat o capsulă care plutea în spațiu. Razele cu care am cercetat-o ne-au dezvăluit că înăuntru se află o ființă umană de sex masculin, care părea ori că doarme, ori că e inconştientă. Totuşi, acum, că-l avem aici, o observație mai atentă a arătat că se află într-o stare de intensă agitație, şi creierul lui era receptiv la tot felul de semnale pe care le primea. Ce sunt acele semnale nu ne este foarte clar. Dar el pare a fi un recipient pentru toate gândurile unui alter-ego, care trăieşte intens o situație de viață şi se află într-o stare de activitate normală la distanță de mulți ani-lumină.

Iarăşi tăcere. Apoi o a doua voce zise:

— Poate că e nevoie să-l supunem unui stress. Aşa că haideți să-l lăsăm izolat, aşa cum se află – şi să-l lăsăm

să-şi dea seama de asta.

— Să-şi dea seama de ce?

— Ne vom consulta cu departamentul de biologie.

O voce nouă, calmă, hotărâtă, păstrând în ton o notă de comandă, spuse:

— Eu am urmărit pe monitor acest experiment. O decizie nu se ia în felul acesta. Nu ştim unde ne aflăm, şi nu ştim cum am ajuns aici. Scoateți-l din capsula aceea. S-ar putea să dispună de echipament care să-l ajute în stare de criză. Să-l scoatem dintr-un mediu în care ar putea primi orice fel de asistență.

Pentru Gilbert Gosseyn aceasta era evaluarea stării de lucruri. Sigur, lucrul de care avea nevoie era, mai ales, să iasă din închisoarea aceasta strâmtă şi înghesuită. Ar fi putut apoi să vadă, probabil, cum arată cei ce-l țineau prizonier; şi poate că ar fi putut afla chiar cine erau ei.

Mai erau şi alte gânduri vagi care se derulau în profunzimea minții sale: printre ele, un început de analiză a cuvintelor care-i dăduseră o idee despre locul în care-l găsiseră aceşti oameni: într-o capsulă ce plutea în spațiu. Localizarea ridica la fel de multe întrebări, câte răspunsuri puteau să existe – dar n-avea să se gândească la asta acum.

Pentru că avea senzația unei deplasări. Deplasarea părea să fie în direcția în care se afla capul său. Gosseyn întinse mâna încercând să-şi verifice senzația. Câteva momente după ce atinsese căptuşeala de deasupra lui, nu mai avea nicio îndoială: „tavanul” se deplasa alunecând către picioare; foarte încet.

Această dublă informație îi sugeră tabloul unui container cu placa de jos culisantă. Interesant, şi logic, oamenii aceia care puteau „vedea” în interiorul unui creier uman, puteau, cu instrumentele lor, să analizeze mecanismul de închidere al capsulei şi tocmai o deschideau.

Gosseyn anticipă că, dintr-un moment într-altul, partea de la capul său a capsulei va culisa, sau se va

ridica şi lumina din cameră îi va pătrunde în ochi. Şi-atunci, se-ntări, într-un fel, pentru a primi şocul luminii bruşte.

Dar de fapt, mişcarea de sub el încetă. O adiere proaspătă îi atinse obrajii. Era un alt nivel de percepție, sau poate alte nivele. Era mai mult aer în jurul lui, şi temperatura se modifică uşor: era mai răcoare.

Faptul acesta îi sugeră că trupul şi capul lui trecuseră într-o altă încăpere la fel de întunecată cum fusese celula de mai înainte.

„...Ăştia nu riscă niciun pic!”

Lucru de două ori mai interesant, făcând abstracție de tuburile flexibile de cauciuc încă ataşate de corpul lui, se părea că acum se putea ridica.

Dar n-o făcu.

Amintirea celor auzite, îl împiedică să facă vreo mişcare bruscă. Amintirea despre împrejurările în legătură cu Gilbert Gosseyn – credea el – sugera un tablou cu corpul unui bărbat care fusese descoperit plutind într-o capsulă. Asta părea să însemne că el se afla acum într-o navă spațială. Cei de pe navă pescuiseră capsula, şi-o luaseră la bord.

Implicațiile erau clare: „...Trebuie să fiu un alt corp al lui Gilbert Gosseyn, care-a căpătat într-un fel viață înainte ca celălalt să moară.”

După câte-şi amintea, Gosseyn Unu, ajunsese în oraşul Maşinii Jocurilor, pe Pământ, cu o falsă memorie despre locul de unde venise. Apoi, după ce a fost ucis de către un agent al forțelor de invazie interstelară, s-a trezit brusc pe Venus, crezând că era acelaşi Gosseyn. Acest al doilea Gosseyn pornise să lupte împotriva forțelor de invazie şi, în consecință, se îndreptase către Gorgzid, planeta de domiciliu a invadatorilor.

Gosseyn Numărul Doi se afla încă acolo, în spațiul acela îndepărtat şi era, de fapt, acel alter-ego la care se referise, cea de-a treia voce. Şi în acelaşi moment – dacă putea exista un moment paralel la o asemenea distanță

– Gosseyn Numărul Doi îşi revenea după o tentativă a unui grup de a „sări” în altă galaxie, din care (credeau ei), venise rasa umană cu zeci de mii sau un milion de ani mai înainte.

Gosseyn Trei, stând în întunericul de nepătruns al unei încăperi din ceea ce el presupunea că este o navă spațială îşi întrerupse firul amintirilor despre istoria trecută a trupurilor lui Gilbert Gosseyn şi, adresându-se telepatic alter-egoului său, spuse în gând: „Am înțeles corect, Gosseyn Doi?”.

Răspunsul – trebuie să fi fost un răspuns şi nu doar un gând de-al lui – veni pe dată: „Am putea discuta asupra numărului. După câte înțelesesem eu, următorul grup de trupuri Gosseyn aveau vârsta de optsprezece ani. Tu pari să faci parte din generația mea. Asta face ca tu să fii Numărul Trei dintre aceia care au ieşit din starea de agitație intensă şi au devenit conştienți.”

„Bine, eu sunt Trei şi tu eşti Doi. Ei bine, Doi întrebarea mea este: crezi că voi putea să mă descurc în situația aceasta, chiar dacă m-am trezit?”

„Dispui de toate posibilitățile de care dispun şi eu, veni răspunsul îndepărtat şi, bineînțeles, mai sunt şi eu aici şi urmăresc tot ce se-ntâmplă.”

„Am impresia că te afli foarte departe, aşa că nu-mi poți fi de mare ajutor.”

„Imediat ce va fi posibil, fă o înregistrare dodecimală mentală a incintei în care se te afli; şi, în caz de urgență – cine ştie?...”

„Crezi că ar fi înțelept din partea noastră să ne aflăm într-un loc unde am putea fi ucişi?”.

„N-ar fi deloc înțelept, se-nțelege.”

„De ce crezi că sunt ținut în astfel de condiții, ca să nu pot vedea nimic?”

Răspunsul îndepărtat veni imediat:

„Sunt două posibilități: Prima – nu fac decât să fie precauți. A doua – structura lor este o autocrație. Într-o astfel de situație, persoanele cu o poziție mai joasă

trebuie să se pună la adăpost de eventualele critici pe care le-ar suporta dacă şi-ar asuma riscuri. Acea a treia voce suna autoritar poate că şi individul acela intenționa, ca mai târziu, să arate că a progresat cu prudență. În cazul acesta, vei auzi în curând Vocea Numărului Patru care, cu şi mai mare autoritate, îşi va lua precauțiile *sale.*”

„Ce ai de gând?”

„Am intenționat să organizăm un al doilea salt după primul care, aparent, a dat greş. Dar cele întâmplate cu tine creează oarecare confuzie. Şi acum intenționăm să amânăm până ce se clarifică situația ta.”

Gosseyn Trei, stând întins acolo în întuneric, tăcea, luând notă de gândurile care-i veneau în minte.

„Sigur că da, zise el, cea mai bună soluție ar fi să vin acolo, la tine, şi să-ncerc să te ajut…”

Gândul i se întrerupse. Pentru că i se spusese *nu.*

„Bine, încuviință el. Îți înțeleg raționamentul. Cineva conştiincios trebuie să stea aici. Şi nu ştim câți indivizi Gosseyn în stare latentă rămân la nivelul nostru de vârstă şi nu putem fi absolut siguri că există un grup în vârstă de optsprezece ani.”

Apoi reluă:

„Oricum, aş face mai bine să mă concentrez asupra actualei situații. Are ce să mă preocupe din plin.”

„Chiar că are, veni gândul îndepărtat, foarte îndepărtat al lui Gosseyn. Doi. Succes!”

2

Iată-l deci într-o (credea el) cameră; acum, nu se mai afla în interiorul acelei capsule.

Emoționat, se simțea mai în siguranță. Aflase rostul tuburilor de cauciuc: Cu multă vreme în urmă, un număr de trupuri Gosseyn fuseseră puse în diferite ascunzători. Şi fiecăruia, se părea, îi venea rândul să se trezească, ca urmare a morții lui Gosseyn care-l preceda.

Excepție făcea, desigur, numai el – Gosseyn Trei – care se trezise în timp *ce* Gosseyn Doi trăia încă. Fusese probabil construit un sistem complicat care a le asigure alimentarea şi eliminarea reziduurilor din corp şi care era proiectat să țină corpul în viață, atâta vreme cât se află în stare latentă.

Numai că, bineînțeles; pentru el lucrul acesta nu mai era valabil. Nu acum, când nu se mai afla în capsulă ci, după câte-şi putea da seama, într-o încăpere largă.

„...Pe patul acesta culisant, trupul meu este încă ataşat de tuburile de cauciuc. Dar tuburile probabil fuseseră desprinse de rezervoarele şi aparatura la care erau legate în interiorul capsulei. Asta s-a întâmplat ca urmare a faptului că am fost mutat aici...”

Şi, într-un fel, datorită împrejurărilor, reuşise să respire fără niciun tub. Lucrul acesta era valabil şi pentru *acolo* şi pentru *aici.*

„...Aşa că, de ce să nu-mi desprind legăturile astea şi

să văd dacă pot să mă ridic?”

„Dacă pot” însemnând, printre alte realități, dacă un corp care nu se mişcase şi nu exersase niciodată în întreaga sa existență, putea într-adevăr să funcționeze din punct de vedere al mobilității muşchilor? Totuşi, când se gândi mai bine, îşi aminti că-şi mişcase brațele. Împinsese cu ele în tavan. Pipăise tot ce putuse ajunge cu mâna în strâmta sa locuință.

Dar, desigur, dacă şi-ar desprinde legăturile, ar putea să se mişte mai bine. N-avea niciun rost să stea şi să zacă întins acolo. Era timpul să încerce câte ceva şi să afle cum ar reacționa temnicerii săi.

Era, în fapt, hotărârea de-a face ceva de unul singur.

Decis, Gosseyn îşi deplasă mâinile în jos spre acelaşi punct: stomacul său. Cel mai mare tub se afla acolo.

Cu degetul de la o mână apucă de carne în locul unde era prins tubul. Cu cealaltă mână, prinse tubul. Şi tocmai voia să tragă cu toată puterea – când se aprinse lumina.

Două perechi de mâini se repeziră şi-l apucară simultan.

— Cred că *noi* ar trebui să-ți deconectăm echipamentul de supraviețuire.

Era vocea pe care el o numise Vocea Numărul Doi. Identificarea vorbitorului se afla undeva în subconştientul lui Gosseyn. Creierul său era în primul rând ocupat cu potopul de lumină. Intensitatea ei era mult prea mare pentru posibilitățile de vedere ale lui Gosseyn.

Oricum, înregistră câteva fragmente de informații. Se părea că lumina venea de la pereții camerei. Cei doi bărbați, de înălțime medie, erau îmbrăcați în alb – sau cel puțin aşa părea în acele momente de extremă durată. Pereții păreau mai închişi puțin la culoare decât hainele, dar oricum, răspândeau lumină; şi păreau să se afle la distanță. Ca prin vis, în confuzia aceea, îşi dădu seama că rămăsese fără tubul conectat în zona

stomacului.

Cei ce-l țineau în captivitate trebuia să fi considerat asta ca un succes pentru cele ce-şi propuseseră, oricare ar fi fost planurile lor. Pentru că se dădură înapoi, îndepărtându-se de el. Şi el era vag conştient că stăteau acolo, şi se uitau la el.

Gosseyn rămase clipind din ochi din cauza luminii. Şi, destul de repede acum, realiză că sursa de lumină puternică venea de deasupra lui. Şi asta îi cauzase, fără îndoială. dificultatea inițială de a vedea.

La câteva clipe după această descoperire, din moment ce se părea că nu mai are rost să se prefacă, întoarse capul. Se uită direct la cei doi bărbați. Şi spuse:

— Nu prezint niciun pericol pentru voi, domnilor. Aşa că, spuneți-mi! De ce vă temeți?

Era o primă încercare de a obține informații. Care era, se pare, singurul scop pe care-l putea avea în acest moment şi în starea în care se afla.

Nu primi niciun răspuns. Dar nu se putea spune că nu aflase nimic. Simpla observare a celor doi îi furniza câteva informații, şi-i dădu ocazia să-şi analizeze din nou situația.

Ceea ce vedea, din poziția culcat, cu capul dat într-o parte. era o cameră foarte luminoasă, înțesată de aparatură – în fața lui, pe un perete, erau instalate în şiruri orizontale, paralele, alte aparate. Acestea străluceau.

Interesant, tot ca informație, era că cei doi erau albi ca şi el. Dar fețele lor nu erau ca cele ale americanilor – europeni de vest, de pe Pământ, aşa cum îi avea Gosseyn în memorie. Şi îmbrăcămintea le era absolut ridicolă: mulate pe corp, nişte cămăşi cu aspect metalic, se încheiați cu un guler foarte strâns la gât. Pantalonii bufanți, albi, până la gleznă, le făceau picioarele mai scurte.

În plus, fiecare dintre ei purta un fel de căciulă peste părul galben-auriu. Aceasta părea foarte umflată. Ceea

ce dădea căciulii un aspect atât de voluminos era un instrument complicat instalat în vârful ei. Sau în ea: țesătura şi metalul păreau tot una.

Brațele lor arătau normale ca formă şi mărime: dar erau acoperite cu ceva din acelaşi material ca ciorapii. Țesătura aceea albă se oprea la încheieturile mâinilor. Mâinile şi degetele nu erau acoperite şi păreau a avea dexteritatea de a executa ceea ce li se cerea.

Imediat după ce-şi reveni, ca să zicem aşa, pentru a-i identifica mai bine, el numi cel două ființe umane în sinea sa, Vocea Unu şi Vocea Doi şi Gosseyn îşi aminti ce spusese Vocea Trei despre faptul că nu ştiau „unde ne aflăm sau cum am ajuns aici”. Aşa că vorbi din nou:

— Poate v-aş putea ajuta să aflați ceea ce vreți să ştiți.

Tăcere. Nici măcar o încercare de a-i răspunde. Indivizii stăteau acolo, pur şi simplu, holbându-se la el. Gosseyn îşi aminti modul în care încercase alter-egoul lui să-i analizeze pe aceşti oameni; şi că nu erau cetățeni ai unei societăți democratice.

Implicațiile, acum, şi aici, conduceau la concluzia că, aceşti băieți, probabil lachei, aşteptau ordine de sus. Poate de la Vocea Trei, poate de şi mai sus.

Într-un fel, mai apoi, analiza se dovedi a fi corectă. De undeva, din tavan, o voce total străină, spuse pe un ton aspru:

— Prizonierul era singura noastră legătură cu ceea ce ni s-a întâmplat. Aşa că stoarceți de la el tot ce ştie. Nu vă purtați cu mănuşi şi acționați cât mai repede.

Gosseyn avu timp să-i dea numele de Vocea Patru. În momentul acela, Vocea Doi prinse viață. Şi spuse foarte politicos:

— Domnule, să-l deconectăm pe prizonier de la sistemul de întreținere?

Răspunsul fu de-a dreptul, pur şi simplu, echivoc. Vocea Patru spuse:

— Desigur. Dar să nu faceți vreo greşeală!

Aceste cuvinte aproape că-l amuzară pe Gosseyn. Pentru că ele indicau o valabilitate absolută – dar absolută – a evaluării pe care o făcuse alter-ego-ul său sistemului politic al acestor oameni.

Într-un fel, în ciuda acestui indiciu. Gosseyn reuşi să remarce un fenomen: vorbind în felul cum o făcuse, gura Vocii Doi se deschisese şi, fără îndoială, spusese ceva. Dar vorbele în engleză nu din gura lui se auziseră. *Ele* veneau din dispozitivul de pe capul individului.

Poate că Gosseyn ar fi încercat o evaluare a naturii sau a ştiinţei care reuşise să-i extragă cuvintele din cap – sau le extrăgea unul câte unul. Dar existenţa unui astfel de sistem şi o percepere rapidă a realităţii, fu singurul lucru pe care apucă să-l facă.

Perceperea rapidă a realităţii îi furniză informaţia că aparent, exista o explicaţie la nivel computerizat pentru ceea ce, într-un univers cu milioane de limbi, ar fi însemnat, pe scurt, că aceştia erau, într-adevăr, nişte oameni deosebiţi. Nu mai avu timp să analizeze cum opera o astfel de maşinărie. Pentru că, chiar această realitate mult mai simplă – a existenţei unei metode mecanice de a vorbi o altă limbă – intra… Gosseyn văzu Vocea Unu apropiindu-se de el.

Omul avea întipărit un zâmbet abia schiţat pe faţa pătrată. Era acel surâs pe care memoria comună despre experienţa acumulată pe Pământ de Gosseyn Unu şi Doi l-ar fi catalogat drept răutăcios. Când individul se opri şi se uită în jos spre Gosseyn, ochii lui, văzuţi de aproape, erau cenuşii – închis la culoare. Şi zâmbetul le dădea o privire care, pe Pământ ar fi fost considerată plină de viclenie şi atotştiutoare.

Nu avea un aer ameninţător. Şi, de fapt, faţă de un om care stătea acolo, întins pe spate, nu prea ştia ce atitudine să ia în momentul cela. Rămânea să aştepte până când celălalt avea să facă prima mişcare.

„Mişcarea”, după cum se dovedi, constă în nişte cuvinte. Cutia vorbitoare de pe capul Vocii Unu spuse:

— După cum cred că ai auzit, indicațiile sunt să îndepărtăm asta!

Ridică brațul, mâna şi un deget arătător spre tuburile de cauciuc. Vocea Unu încheie:

— Şi mi s-a mai spus, să le îndepărtăm repede, după cum ai auzit şi tu.

Iarăşi nu păru să existe nevoie de răspuns din nicio parte. Dar Gosseyn începu dintr-odată să capete o senzație de amărăciune. Vocea individului avea o tonalitate mai sus.

„...Oare-mi scapă mie ceva? Sau – se corectă Gosseyn în gând – mi-a scăpat deja?”

Vocea Unu continua să aibă un zâmbet uşor, atotştiutor.

— Vreau să te asigur că rapiditatea cu care vom îndepărta aceste instrumente, nu te va deranja în niciun fel, pentru că – pe un ton triumfător – au fost deconectate mai înainte, în mod automat, când ai fost mutat din capsulă.

Atitudinea acestuia îi păru exagerată; şi – avu Gosseyn impresia – acesta nu era chiar adevărul-adevărat. Unele dintre tuburi puteau fi conectate, prin piele, la organele sale interne, sau la vase de sânge, sau la nervi; şi n-ar fi trebuit să fie smulse.

Oricum, nu spuse nimic atunci când mâinile şi degetele Vocii Unu îi atinseră pielea. Şi traseră. Şi smulseră. Şi mişcară încolo şi încoace tuburile ca să le poată scoate. De fiecare dată obiectul acțiunii era unul dintre tuburi, care fură smulse unul câte unul. Nu-l durea nimic, ceea ce-i păru interesant şi-l umplu de uşurare; dar nu se putu opri să nu se gândească la situația sa. Rezultatul: un dublu scop.

Aşadar, imediat ce Vocea Unu, încă zâmbind viclean, se dădu înapoi, Gosseyn se ridică în capul oaselor. Se răsuci. Îşi aruncă picioarele peste margine. Şi coborî, în picioare, încă gol complet, stând cu fața la cei doi.

Datorită scopului propus, nu era timp, pe cât posibil,

pentru conversație. Astfel, imediat ce coborî pe picioare, pe când se îndrepta de spate, se răsuci uşor. Şi se uită.

Ceea ce căuta să vadă era capsula din care fusese scos „patul” său. Nu prea ştia cum trebuie să arate ceea ce căuta să vadă. Aşa că trecură câteva secunde înainte de a găsi cu privirea obiectul acela uriaş.

Prima sa impresie fu că vede un perete imens cu o uşă ciudată care părea să ducă spre un interior aflat în întuneric. Şi-i trebuiră minții sale câteva secunde pentru a se pune de acord cu realitatea că zona întunecoasă era interiorul capsulei.

…Un obiect lung, mare, rectangular cu o carcasă – observă el – metalică. Vederea obiectului înalt de douăzeci de picioare şi – după estimările sale – lung de patruzeci, îl linişti pe dată. Pentru că unul, dintre punctele de sprijin ale intelectului îi confirmă că, dacă exista un echipament pentru reprocesarea dejecțiilor unei creaturi vii, trebuia să existe şi spațiul de depozitare pentru tot acel lichid necesar; chiar şi numai pentru un singur corp de mărimea celui uman, nu putea fi îngust.

Într-un fel, capsula nu părea destul de mare. Dar poate – gândi el – asta era tot ce putuse face Maşina Jocurilor înainte de a fi distrusă.

Întorcându-se iarăşi cu fața la cei doi, avu senzația că nici a doua parte a scopului propus nu trebuia întârziată. Şi, ținând cont că Gosseyn Doi… de-acolo de unde era… se oferise să-l ajute în caz de necesitate. Gosseyn al Treilea se hotărî să câştige timpul necesar pentru a face acest ajutor posibil.

Aşa că privi în jos, de data asta la podea, puțin mai într-o parte şi o „fotografie” în minte în mod dodecimal.

Fără a se mai uita ce fac cei doi, se răsuci de la brâu către „pat”. Se uită la el. Şi făcu aceeaşi înregistrare detailată în minte, executând o copie dodecimală fidelă.

Cum toate acestea durară cam un minut, lui Gosseyn îi deveni clar că ceea ce făcuse nu era prea grozav. Dar,

în realitate – cel puțin aşa părea – aici, în această capsulă şi în anexele ei, era domiciliul său. Şi se putea întâmpla, ca aici să se afle lucruri care mai târziu i-ar fi de folos, chiar vitale, pentru a supraviețui.

Încheind cu activitățile de apărare, privi acum, în sfârşit, spre Vocea Unu şi în spatele acestuia, la Vocea Doi.

— Excelență, se auzi Vocea Trei, vorbind din tavan, pot să spun ceva urgent?

Urmă o pauză, apoi tot din tavan:

— Care este problema?

Vocea Patru, vorbi pe un ton neutru:

— Domnule, conform instrumentelor noastre, creierul prizonierului manifestă o neobişnuită configurație de fluxuri de energie.

— Vrei să spui – chiar acum?

— Da, Excelență.

Tăcere. Apoi:

— Ei prizonierule, ce ai făcut?

Vocea Patru vorbise pe un ton ascuțit, inchizitor.

Pentru Gosseyn acesta era unul dintre acele momente când era nevoie de ştiința Semanticii Generale, în aspectele ei cele mai neplăcute.

Conform acestei ştiințe, spuse:

— Domnule, când am coborât din cuşeta în care, după cum ştiți, am stat întins vreme îndelungată, şi de care am fost legat până mai adineauri, primul lucru care m-a interesat a fost ambarcațiunea care după spusele ajutoarelor dumneavoastră în urmă cu câteva minute, a servit la transportul corpului meu. Nu-mi aminteam să fi văzut vreodată această ambarcațiune despre care se spunea că este o capsulă care a fost găsită plutind în spațiu. Aşa că m-am uitat la ea din pură curiozitate. Apoi mi-am îndreptat atenția către cuşetă. Şi asta e tot, domnule. Eram extrem de interesant. Poate că asta s-a înregistrat pe ecranele voastre oarecum exagerat.

În timp ce rostea această explicație cât se poate de

evazivă, Gosseyn deveni nemulțumit de faptul că era obligat să procedeze astfel. Deşi această explicație întortocheată se încadra (deşi în mod negativ), în Semantica Generală, şi era în mod hotărât o simplă tehnică, o realitate mai apropiată de sistemul nervos uman era aceea că, minei una, sau ocolirea adevărului, nu erau bune pentru individ. Şi, ce era mai rău, avea sentimentul neplăcut că se afla abia la începutul unei perioade în care va avea nevoie de răspunsuri evazive pentru a supraviețui.

După ce vorbi el, urmă o perioadă de tăcere. Observă că Vocea Unu şi Vocea Doi stăteau cât se poate de nemişcați. Şi i se păru indicat să-i imite câtă vreme „Excelența Sa" cugeta la vorbăria care constituise răspunsul prizonierului.

Nu era prea greu de ghicit ce se întâmplase. Se părea că instrumentele lor reacționaseră întrucâtva la procesele mintale cu ajutorul cărora realizase cele două acțiuni de fotografiere mentală, cu acuratețe dodecimală, a celor două locuri din încăpere pe care le alesese ca fiindu-i foarte necesare în eventualitatea că, mai târziu, s-ar fi întâmplat ceva. Şi acea acțiune de fotografiere nu era un fenomen pe care era dispus să-l descrie celor ce-l țineau prizonier.

Dar nu era numai asta. Îşi dădu seama că era speriat şi mai tare de faptul că aceştia fuseseră capabili, pentru a doua oară să-i detecteze super-creierul în acțiune – prima dată fiind atunci când comunicase cu Gosseyn Doi.

Sentimentul de disconfort avea o puternică implicație de pervertire… intensitatea sa fiind înregistrată de aparate, într-un fel, interconexiunea super-creierului cu realitatea brută a universului părea dintr-odată să fie un fenomen mai prozaic… dacă ar fi putut fi examinat.

În acțiune, ceea ce putea face el transcendea cunoscuta imensitate intergalactică; totuşi, în mod evident, erau implicate fluxuri energetice.

Ce nu ştiau încă era natura acelor fluxuri... Într-una din zile – se gândi el... începu să i se contureze în minte un scop: să descopere dinamica fundamentală. Dar tocmai când începuse să se gândească la asta, interveni aşteptata întrerupere.

Vocea Patru vorbi pe un ton de comandă şi dădu un ordin:

— Duceți acest individ din camera aceasta şi țineți-l departe de orice contact cu această zonă. Nu-l aduceți aici sub niciun motiv, fără consimțământul superiorilor voştri!

Mutarea din incintă nu suferi decât o scurtă întârziere. Vocea Doi se-ndreptă spre un perete, şi luă de acolo ceva ce arăta ca o Uniformă cenuşie. Partea ca o haină îi fu aruncată lui Gosseyn; şi, când acesta o prinse, cei doi se repeziră spre el şi-i traseră pe picioare un fel de pantaloni de pijama.

Dându-şi seama că îi fuseseră date aceste veşminte şi că Vocea Patru ceruse să se grăbească foarte tare, Gosseyn îşi îmbrăcă repede haina. După care se lăsă să alunece în „pantaloni”.

În timp ce-şi aranja haine pe el, cei doi îi vârâră nişte încălțări pe tălpi, fiecare la câte un picior. Gosseyn nu avu timp să vadă cum erau „pantofii” sau măcar să le arunce o privire. Dar, după cum se simțeau la mers, erau făcuți dintr-un cauciuc subțire, elastic; şi se strângeau automat pe talpă şi pe călcâi când ridica piciorul, lărgindu-se când călca.

În timp ce făcea aceste constatări, Gosseyn fu condus în viteză – fără să se poată împotrivi – către o uşă dintr-un colț şi, prin uşa aceea, într-un coridor strâmt.

Evident, următoarea etapă a ceea ce urma avea să aibă loc în direcția unde mergeau.

3

Coridoarele – gândi Gosseyn – au şi ele un capăt. Şi, din moment ce încă era convins că se afla pe o navă spațială, se simți îndreptățit să anticipeze că, împreună cu paznicii săi, va ajunge foarte curând în altă încăpere. Mai presupuse că aceasta n-avea să fie o cameră de locuit pur şi simplu, de felul celor ce se găseau pe o planetă, unde oamenii locuiau în apartamente şi case. Pentru că o încăpere aflată într-o navă spațială – în special, după cum avea motive să creadă, o navă de luptă – se aştepta să fie o încăpere unde se aflau, de asemenea, aparate.

Primul semn că, probabil, călătoria prin holurile metalice. scufundate în penumbră, era aproape de capăt, fu acela că Vocea Unu şi Vocea Doi îşi încetiniră mersul. Strângându-l de brațe, îl obligară şi pe el să încetinească.

Cum era normai, îşi potrivi mersul după al lor. Şi, puțin mâi târziu, când se opriră în fața unei bariere, nu fu deloc surprins când o mână se întinse pe lângă el şi atinse un punct din perete.

Urmă un clinchet. După care peretele se puse în mişcare, dovedindu-se a fi o uşă glisantă. În spatele ei era o lumină puternică. Gosseyn n-avu nevoie să fie îndemnat. Imediat ce-l împinseră peste prag, păşi înăuntru de bună voie. Şi iată-l într-o încăpere.

Era o cameră largă, cu pereții şi tavanul dintr-un

material ce părea a fi sticlă. Sticla era opacă. Pereții erau de culoare bleu, iar tavanul era de un albastru mai închis. Podeaua care se întindea pe vreo sută de picioare[1]. În fața lui Gosseyn, arăta altfel.

Vreo sută în lungime, şi cam şaptezeci de picioare în lățime de spațiu complet gol. Nu se vedea niciun fel de aparatură. Nici mese. Nici scaune. Nici echipament. Podeaua nu părea să fie tot de sticlă, dar avea o tentă albăstruie şi era decorată cu nişte motive complicate, care se tot repetau.

Aspectul acesta de deşert al încăperii unde fusese adus îi provocă o oarecare surpriză. Dar se părea că nu e nimic de făcut decât să aştepte să i se comunice altceva.

Încă o dată, Gosseyn aştepta. Paznicii săi îşi luaseră mâinile de pe el. Aşa că, şovăitor şi încet, Gosseyn făcu câțiva paşi înainte, pătrunzând astfel în încăpere. Nimeni nu încercă să-l oprească. De fapt înregistrase că Vocea Unu şi Vocea Doi veneau în urma lui, aflați încă de o parte şi de alta a sa, la fel de aproape ca şi până atunci.

Gosseyn fu acela care, după câțiva paşi, se opri. Rămase acolo, în picioare. Şi căpătă convingerea că în această situație nu putea avea o altă preocupare decât să-şi repete în gând scopul propus anterior: să continue să afle, dacă era posibil, ce fel de navă era aceasta şi de unde venea ea. Să capete un cât de mic indiciu în legătură cu el însuşi. Să nu facă nimic necugetat, sau care să-l dea de gol, decât în caz de urgență. Dar în momentul acela nu prea-şi dădea seama ce vrea să spună cu „urgență”.

Odată stabilite aceste delimitări, deschise vorba, intenționând să testeze dacă erau dispozitive de comunicare în geamul dimprejur sau de deasupra.

— Părerea mea este că sunt tratat, şi asta fără niciun motiv întemeiat, cât se poate de rău. Nu admit să fiu tratat drept prizo…

Atât reuşi să spună. Din tavanul de sticlă, Vocea Patru îi întrerupse cu răceală:

— Vei primi imediat exact tratamentul pe care-l meriți. În situația, gravă în care ne aflăm, suntem îndreptățiți să fim cât se poate de suspicioşi când, după ce am fost azvârliți într-o zonă necunoscută a spațiului, găsim acolo o capsulă în care te afli tu. Şi faptul că, atunci când te-am trezit, ai intrat imediat în legătură cu un îndepărtat alter-ego, face să fii într-adevăr foarte suspect. Prin urmare...

Tăcere. Apoi:

— ...Prin urmare, te-am adus în această cameră, pe care noi, în mod obişnuit, o folosim pentru lectură, pentru a fi interogat în prezența unor specialişti de mare clasă care îți vor hotărî soarta în nu prea multe minute.

Aproape fără să facă o pauză, Patru adăugă pe un ton poruncitor celor ce-i erau, în mod evident, subalterni:

— Duceți-l la podium!

Această parte a cuvântării avea prea puțină, sau deloc, legătură cu realitatea – după părerea lui Gosseyn. Cum era condus, se mişcă fără a opune rezistență, pe podeaua cu desene complicate a acelei camere de „lectură”, complet, dar complet goală; nu se vedea niciun fel de podium.

Numai că, atunci când el şi gărzile lui se aflau pe la jumătatea distanței față de peretele din fund al camerei, spre care se îndreptau acum, podeaua începu să se mişte sub picioarele lor.

Se ridica. Se depărtă cam cu două picioare de podea. Tot atunci, pe porțiunea care se ridicase începură o serie de alte mişcări Porțiuni din podeaua „podiumului” se desfăceau ca nişte capace de carton. Pe neaşteptate, apăru o masă cu scaune în spatele ei. Scaunele erau aşezate cu fața pe lungimea camerei.

Câteva porțiuni mai mici dintre platformă şi podea dădură la iveală o serie de trepte joase.

După câteva momente, el şi gărzile sale se apropiară

de trepte. Şi, din moment ce părea că asta se aştepta de la el, Gosseyn le urcă fără să spună o vorbă. După care presupuse următoarea mişcare: fără să-ntoarcă privirea, sau să aştepte instrucțiuni, ocoli masa şi se aşeză pe scaunul de la mijloc.

…Exact la timp pentru a vedea podeaua aceea imensă pe care tocmai o traversase… cum începea să se mişte. În sus.

Acum nu mai fu defel surprins. Sub privirile lui pline de interes, desenul complicat al podelei se explică de la sine. Fiecare motiv desenat, după cum se dovedi imediat, era un scaun pliant, care acum se ridica în picioare, şi intra în făgaşul său cu un pocnet uşor.

Într-un minut, câteva sute de scaune rânduite pentru audiții, spectacole de teatru şi cameră de lectură. Îşi aşteptau ocupanții, acolo, înaintea sa.

Clic! Clic! Clic!

În trei locuri separate – spate, mijloc şi față – de pe cei doi pereți laterali, o porțiune din perete culisă într-o parte. Prin cele şase uşi, apărute aşa de repede, se revărsară înăuntru şiruri lungi de oameni. Erau absolut numai bărbați, dar echipați altfel decât Vocea Unu şi Vocea Doi. La față şi la corp semănau cu cei doi gardieni ai săi. Dar hainele lor nu erau bufante. Erau mai ajustate pe corp, şi colorate simplu în gri.

Era, desigur, un indiciu: hainele acelea erau uniforme. Cei ce le purtau trebuiau să constituie personalul militar.

Gosseyn rămase, nemulțumit, pe scaunul lui în timp ce şirurile lungi de „specialişti” de clasă – îşi aminti statutul lor, aşa cum îi numise Vocea Patru – îşi făcură intrarea prin cele şase uşi. Păreau să ştie unde trebuie să stea fiecare. Şi, într-adevăr, într-un minut, erau deja aşezați.

Şi se holbau la el.

…Să te afli într-o sală de lectură, şezând la o masă pe un podium, în fața unui public: era un lucru cât se

poate de obişnuit pe Pământ pentru profesori şi oratori în general.

Fu nevoie de un efort mintal conştient din partea lui Gosseyn pentru a alunga aceste asociații automate din memoria sa. Nu pentru că aceste amintiri stereotipe l-ar fi făcut mai puțin conştient, dar veneau aşa, pe nepoftite şi se amestecau îndeajuns pentru a-i distrage atenția de la ceea ce, la alt nivel al conştiinței, socotea a fi momentul hotărâtor.

Vocea Patru făcuse pasul cel mare. Astfel, dintr-o singură mişcare, individul scăpase de responsabilitate față de ceea ce avea să se întâmple, sau să se facă acum.

Într-o autocrație, ceea ce făcuse Vocea Patru trebuia să constituie ultima precauție.

Înainte de a se apuca să analizeze situația auzi în dreapta sa târşâitul unui scaun. Când Gosseyn sentoarse să se uite, văzu un individ solid, îmbrăcat tot într-o uniformă gri, care tocmai se aşeza. Pe moment – la prima vedere – nu observă niciun indiciu despre locul de unde apăruse noul sosit. Fără îndoială, din vreo altă uşă glisantă.

Solidul avea o față pătrată şi un cap mare, cu o claie de păr castaniu care-i ieşea de sub chestia aceea complicată de pe cap pe care *şi el* o purta. Trebuie să-şi fi dat seama că Gosseyn se uita la el. Dar nu întoarse capul pentru a răspunde privirii sau a saluta prezența.

„...ca să se asigure, gândi iarăşi cinic Gosseyn, că nimeni n-o să-l poată acuza mai târziu că ar fi tratat cumva prizonierul ca pe o ființă umană”.

Noul venit era evident unul dintre personajele cheie. Pentru că îşi ridică brațul drept, țeapăn, înainte. În rândurile celor din sală se auzea un sâsâit slab, un fel de zumzet. Dar chiar dacă zgomotul era abia sesizabil, brațul autoritar ridicat avea în mod clar rolul de a-l face să înceteze.

După ce aştepta câteva momente, ca pentru a se

asigura de atenția tuturor, individul cel solid mişcă buzele spuse în engleză:

— În numele Divinei Sale Majestăți, chem adunarea la ordine.

Pentru Gosseyn, urmă o scurtă perioadă de confuzie. Pentru că, engleza vorbită direct îl surprinse. Pe dată, analiza făcută de el mai devreme cu privire la sursa limbii engleze vorbite (convingerea sa că ea venea din aparatul de pe cap, ca o traducere) căpătă sens.

Aceasta era numai prima sa reacție şi luare la cunoştință. A doua veni cu viteza gândului. Pentru că fiecare cuvânt pe care-l rostea vecinul său de scaun, era rostit foarte tare, evident cu intenția ca cei din sală să-l poată auzi. Dar glasul care rostea cuvintele era al Vocii Patru.

Aşadar… nicio îndoială (analiza era în desfăşurare undeva într-o zonă a creierului său): Vocea Patru era cineva în ierarhia care-i crea atâtea probleme.

Dar, desigur, cea mai mare revelație i-o dădură cuvintele: „…În numele Divinei Majestăți”…Acolo, în cele din urmă, se afla autoritatea supremă care comanda această situație fantastică în care se trezise cea de a treia ființă Gilbert Gosseyn. Şi, din moment ce toată lumea era atât de precaută, era evident că „Majestatea Sa” opera în zonele de constrângere cu pedepse şi reguli autocrate…

Şirul gândurilor din mintea lui Gosseyn se întrerupse. Pentru că, dintr-odată, se mai întâmplă ceva: acolo, pe podea, avu loc o mişcare ritmică. Toată lumea din sală sări – sări cu adevărat – în picioare. Salutară. Apoi se aşezară din nou.

Urmă apoi o linişte totală.

Viteza de desfăşurare a acestei secvențe, din momentul în care cuvintele revelatoare fuseseră atât de vibrant rostite şi până la această tăcere din final, îl lăsă pe singurul martor neutru afectiv, mut de uimire.

Nu complet mut, bineînțeles. Sensul cuvintelor

„Majestate Divină” încă provoca asociații de idei. Şi mai rămânea faptul incredibil că engleza era vorbită şi înțeleasă de toată lumea. Totuşi, îi deveni acum cât se poate de clar că orice idee pe care şi-ar fi făcut-o despre ceea ce se întâmplase, n-ar fi decât pură speculație. Şi făcuse – gândi Gosseyn – deja destule speculații.

Venise, deci, timpul pentru propriul său demers oratoric în fața acestor indivizi… Primele cuvinte pe care le rosti, după ce se gândi, erau uşoare. Căci, atunci când ai îndoieli, aruncă povara pe orice o fi; în cazul acesta, pe umerii părții adverse.

— Nu înțeleg care e situația aceea periculoasă în care vă găsiți. Mai devreme am auzit afirmația că nu ştiți unde vă aflați. Dar întrebarea e: în relație cu ce? De unde sunteți? Şi cine sunteți?

Făcu o pauză. Cât vorbise, se răsucise pentru a sta cu fața la solidul său vecin, presupunând că, din moment ce amândoi se aflau pe podium, orice întrebare sau răspuns va circula între el şi Vocea Patru.

Urmă iar o pauză. O pereche de ochi galbeni – portocalii priveau fix într-ai săi – de culoare nedefinită; decât dacă ochii tuturor Gosseyn-ilor erau la fel, caz în care culoarea albastru ca oțelul era ceea ce vedea Vocea Patru.

Ochii galben-portocalii se îngustară, pe neaşteptate. După care vocea dură, obişnuită să comande, spuse:

— Noi punem întrebările aici. Cum te numeşti?

Gosseyn nu comentă. Avea senzația că numai adevărul ar scoate de la indivizii aceştia informațiile pe care le dorea el.

— Mă numesc Gilbert Gosseyn, spuse el.

— De unde ştii?

— În principiu, spuse Gosseyn, sunt o ființă umană de pe un soare numit Sol şi de pe o planetă – Pământ, din sistemul acelui soare.

Nu părea că cazul să expună aici că Gosseyn Unu şi Gosseyn Doi erau de părere că Omenirea de pe Pământ

venise cândva, cu multă vreme în urmă, din altă galaxie.

— Ce căutai în stare de existență latentă într-o capsulă specială?

Gosseyn tăcu pentru a trage adânc aer în piept. Aceasta era, fără-ndoială, întrebarea de bază. Dar din moment ce ei dispuneau deja de destul de multe date, Gosseyn rosti pe acelaşi ton neutru:

— Sunt un duplicat programat să se trezească dacă alter-egoul meu este omorât.

— A fost acesta omorât?

Gosseyn nu ezită deloc.

— După cum ştiți foarte bine, eu am fost trezit de echipamentul de pe nava voastră. Aşa că acum suntem doi: dar suntem complet separați.

— Este aceasta o tehnică frecventă de a perpetua personalitățile dintre ființele umane care trăiesc pe planeta Pământ?

— Nu, este o experiență unică pentru cazul meu şi al predecesorilor mei.

— Ai vreo explicație pentru situația ta specială?

— Nu prea. Doar câteva speculații făcute de predecesorul meu, care ar lua ceva timp pentru a fi redate.

— Foarte bine.

Figura celui care-l privea se aspri dintr-odată.

— Cum ai putea să explici coincidența că o sută şaptezeci şi opt de mii de nave de război ale Imperiului Dzan se trezesc aşa, fără niciun avertisment, într-un loc necunoscut din spațiu şi în spațiul acela se află o capsulă în care te afli tu în stare latentă?

După o perioadă de muțenie, Gosseyn făcu pauza cortico-talamică. Se gândea: Eu mi-am căutat-o. Asta era informația pe care o voiau... Dar necazul era că primise mai mult decât putea duce. Era conştient că în mintea sa o funcție analitică îndepărtată aduna cifre, printre altele, incluzând posibilitatea ca pe fiecare din navele acelea de război să se afle mii de soldați.

Acesta era un eveniment în spațiu-timp atât de important încât, în cele din urmă, Gosseyn hotăra că Semantica Generală îi putea oferi un răspuns condiționat. Aşa că spuse, precaut:

— Există posibilitatea ca, la bază, universul să fie o închipuire, nu o realitate; şi că, dacă, printr-un procedeu sau altul această închipuire este pusă în mişcare, să apară neantul.

Într-un asemenea moment de disociere distanța nu mai are nicio valoare.

Nu părea indicat să dezvăluie că acesta era sistemul de coordonare în care – se credea – super-creierul lui Gilbert Gosseyn opera transferul de similitudine dodecimală.

Deşi Gosseyn fusese cât se poate de precaut, ochii săi erau ațintiți pe fața lui Patru, căci fața aceea reflecta reacțiile individului aceluia solid. Pe fața aceea Gosseyn aproape că putu citi felul în care individul evalua dedesubtul incredibil al spuselor sale. Lua în considerare toate datele. Ajunse, în final, la enigme.

— Da – tonul era plin de îndoială, dar nu furios – dar acela ar fi factorul de legătură între acel punct din spațiu în care noi eram angajați într-o luptă decisivă cu flota duşmanului nostru de moarte şi această zonă din spațiu unde te aflai tu în capsulă?

Fără-ndoială – gândi Gosseyn după o pauză – capăt mai multe informații decât aveam nevoie. Pentru că, iată: luptă 178.000 de nave de luptă Dzan împotriva unui duşman „de moarte”. Sensul era *major* la un nivel dincolo de înțelegerea minții umane. Era un eveniment în spațiu-timp care depăşea chiar şi marea bătălie a celui de-al Şaselea Imperiu dintre forțele extraordinare ale lui Enro cel Roşu şi Ligă; pe care Gosseyn Doi reuşise s-o oprească prin uciderea Discipolului.

Implicațiile acestei descoperiri îi sugerară o idee de o însemnătate la fel de uriaşă; şi cuvintele îi ieşiră de pe buze automat:

— Ce crezi că s-a întâmplat cu duşmanul vostru în momentul acela? Este posibil să fi fost atât de norocoşi încât să-l lăsați cu flota lui acolo!?...

— Concepția ta despre noroc, veni imediat, cu răceală răspunsul, nu corespunde cu a noastră. Dispariția noastră de la locul luptei înseamnă că vasta noastră civilizație... de acolo... se află acum la discreția unei culturi ostile, lipsită de umanism. Şi noi credem că într-un fel sau altul tu eşti răspunzător pentru acest dezastru. Aşa că...

Când Vocea Patru tăcu amenințător, se produse o întrerupere. Vocea unui băiat, subțire, ascuțită, țipă de undeva din tavan:

— Aduceți-l aici sus! Vreau să-l văd! Aflu eu ce s-a întâmplat! Discut eu cu el!

Surpriză totală. Şi uimitor ce s-a petrecut atunci. Jos pe podea, toată lumea se ridicase în picioare, şi saluta. Şi rămaseră toți aşa, în picioare. De lângă Gosseyn, cu o voce brusc întretăiată, Vocea Patru spuse repezit:

— Da, Majestatea Voastră! Imediat, Majestatea Voastră!

Ce întorsătură neaşteptată!... Un băiat rege, cu puteri depline...

Dar Gosseyn gândi: Ce fel de puteri?

4

Era o încăpere aurită. Aceasta fu prima impresie a lui Gosseyn: decorația interioară evidenția culoarea galben-aurie. Podelele de pluş auriu, şi tablourile aurii de pe pereți... Pereții păreau a fi de un cenuşiu-argintiu.

Înregistră prezența altor culori, folosite pentru contrast. Dar nu era timp să mai observe şi alte detalii. Pentru că, în momentul în care fu introdus în cameră, văzu că la un capăt se afla o mică platformă şi, pe ea, un scaun mare, auriu.

Pe scaunul acela stătea băiatul-împărat.

Câteva zeci de oameni în haine lucioase stăteau de o parte, la o oarecare distanță. Şi, lucru care-i căzu greu lui Gosseyn când intră în cameră, fu faptul că uşa pe care intrase îl obliga să treacă pe lângă acest grup de curteni.

Aşa că, de fapt, pe ei îi observă mai întâi. După care, trebui să se întoarcă cu privirea la dreapta pentru a-l vedea pe băiatul îmbrăcat într-o costumație argintie, strălucitoare, care stătea pe tronul auriu.

Era evident că băiatul îl văzuse pe el şi escorta sa. Pentru că până ce Gosseyn să-l observe, băiatul deja ridicase mâna. Câteva secunde mai apoi, acesta vorbi cu aceeaşi voce de copil, pe care o auzise deja Gosseyn; şi cu aceeaşi furie.

— A trebuit să aşteptăm! spuse vocea pițigăiată. Ce v-a făcut să-ntârziați? Unde ați fost?

Vocea Patru se opri în loc, plin de respect. Fața sa, văzută din profil, era încordată din cauza nerăbdării nejustificate din întrebare şi a imposibilității de a explica unui băiat că era nevoie de timp pentru a parcurge distantele.

— Am venit într-o fugă Maiestatea Voastră, spuse Patru. Şi adăugă repede: După ce l-am convins pe prizonier să se mişte, asta este. A opus rezistență.

Lui Gosseyn îi trebuiră câteva secunde pentru a-şi da seama de implicațiile acestei acuzații. Rostind aceste ultime cuvinte, Patru se absolvise cu abilitate de vină. Şi pasase în acelaşi timp povara pe singura persoana care, probabil, nu se putea apăra de minciuna acea. Şi, ceea ce era şi mai important, era la fel de probabil că fiind deja prizonier, nu se putea afla într-un pericol mai mare, oricum.

Adevărul era, că acolo, în camera de lectură, în momentul în care Patru l-a apucat de braț, Gosseyn a ştiut că nu trebuia să întârzie nicio clipă. Aşa că, atunci când fusese împins pe uşa de lângă podium, o rupse la fugă de bună voie.

Scurta trecere în revistă a acestor momente fu întreruptă.

— Aduceți-l aici în fața mea! porunci vocea pițigăiată. Îi arăt eu lui!

De data aceasta, abia mergeau. Dar creierul lui Gosseyn mai remarcă ceva. Super-creierul său era stimulat. Primea un flux energetic. Diferit. O asemenea senzație nu mai fusese percepută de niciun predecesor Gosseyn, a căror memorie o moştenea.

Lucrul acesta îl făcu să-şi schimbe tactica. Intenționase să fie calm. Să aştepte evenimente. Să suspende analizele şi să amâne, orice decizie de acțiune până ce avea să afle ce-l făcea pe acest băiat să fie periculos pentru adulți.

În fond, istoria omenirii, pe Pământ, cunoscuse destule cazuri de băieți care deveniseră moştenitori ai

tronului, în timp ce adulții se ocupau de rezolvarea tuturor problemelor.

Dar băiatul acesta era altfel.

Şi, din moment ce nu ştia exact care era diferența, Gosseyn pusese în funcțiune super-creierul pentru a lua informații complete despre corpul băiatului împărat. Era vorba despre o radiografiere mentală completă a fiecărei molecule, atom, electron şi particulă.

Acum băiatul vorbea:

— O să scoatem noi secretele din tine. Până la cea mai măruntă informație. Cum ai făcut lucrul acesta cu nava noastră? Aşa că dă-i drumul la gură şi ca să ştii că nu mă joc, o să te ard puțin.

Chiar şi după aceea, Gosseyn nu putu să-şi dea seama exact ce se întâmplase. Căpătase impresia – mai târziu – că energia se concentrase într-o baghetă metalică deasupra capului băiatului şi că energia venea de la băiat.

Totul se desfăşurase prea rapid pentru a putea fi analizat. Şi reacția sa, fiind preconcepută, se declanşa cu o viteză prea mare pentru a fi înregistrată vizual, auditiv sau analitic.

În acel moment de disociere, super-creierul său transferă corpul băiatului împărat în cuşeta capsulei în care se aflase mai devreme propriul său corp.

Aceea era una dintre zonele din navă pe care le „fotografiase” în scopul unei evadări prin similarizare. Şi alese locul acela pentru băiat pentru că avea saltea. Şi era mai confortabil să te trezeşti acolo decât pe podea.

În cele câteva momente care urmară, în camera tronului se desfăşurară o serie de evenimente.

Bagheta energizată de pe tron se aprinse şi o flacără țâşni din ea. Flacăra se izbi de tavan cu un pocnet. Alături de Gosseyn, Patru scoase un țipăt de spaimă. Şi la stânga sa şi în spate se auzeau icneli care nu puteau veni decât de la curteni.

În fața lor, tronul rămăsese fără ocupantul lui.

Băiatul împărat dispăruse.

Se scurseră vreo zece secunde.

Fu o perioadă distinctă de timp. Fiecare secundă fu aproape palpabilă pentru că nu se auzea absolut niciun sunet, nicio mişcare. Ştia, totuşi, că mai erau oameni în încăpere. Şi, deşi termenul nu avea înțeles în sens lărgit, Gosseyn deduse că exista un „*sentiment*” în sinea susținătorilor şi discipolilor tânărului împărat, corelat cu un fel de… groaznică pauză.

Tăcerea se încheie brusc. Câțiva se străduiau să respire.

Pentru Gosseyn fuseseră câteva secunde foarte valoroase. Pe timpul acestei pauze avusese timp să-şi dea seama că ar face bine să hotărască felul în care i-ar putea face pe oamenii aceia să realizeze ce se întâmplase fără să fie acuzat.

Era un plan, dar încă nu-i venise în minte nici măcar o idee despre cum ar putea să sune explicația.

Pentru moment, nu dispunea decât de o înregistrare involuntară a evenimentelor; Stând acolo, folosi timpul pentru a încerca să-şi amintească detaliile.

Super-creierul său detectase un curent de particule. În acele fracțiuni de secundă când se pornise curentul… înainte ca el să capete forța maximă pe care ar fi avut-o cu o milionime de secundă mai târziu. Fusese neaşteptat, desigur, deoarece îşi dăduse seama cât de periculos era băiatul-împărat.

Toate particulele acelea erau deviate către bagheta energetică din spatele băiatului. Şi energia rezultantă produsese aprinderea şi zgomotul acela ca un fâşâit.

Realitatea neaşteptată, incredibilă, era că aici, în băiatul acesta, se afla ceva de acelaşi ordin de magnitudine cu super-creierul lui Gilbert Gosseyn. Tânărul împărat avea un echipament în capul său echivalent cu un surplus de creier. O cantitate specială de celule pe care nu o posedau ființele umane obişnuite.

Din nefericire nu era un simplu mecanism defensiv.

Opera prin control direct al energiei, care putea fi îndreptată asupra unei ținte. Intenția declarată a băiatului fusese să-l ardă pe Gosseyn „puțin”. Limitarea implica un fel de considerație morală. Care sugera de asemenea că existase cândva, în educația anterioară a băiatului, o tentativă de a-i impune restricții.

Era evident, acest copil nu omoară în mod automat pe cei care-l supărau. Se mulțumea să-i rănească şi în felul acesta să-i înfricoşeze. Era atotputernic, în felul său, dar nu atât de nebun cum păruse.

Concluzia: se mai putea face ceva.

Era o evaluare făcută în grabă... care se completă atunci când Gosseyn îşi dădu seama că ceilalți îşi reveneau după şocul suferit...

Alături de el, Patru se îndreptă de spate şi se întoarse. Gosseyn uşurat, se întoarse şi el. Tocmai la timp pentru a vedea pe Patru înclinându-se în fața curtenilor dintre care unii – observă Gosseyn cu întârziere – erau în uniforme.

— Draydart Duart, spuse Patru, vrei să preiei comanda?

Urmă o pauză. Şi, evident, toată lumea în afară de Gosseyn ştia cu cine vorbise Patru. Căci, atunci când se hotărâră să se mişte, unul dintre oamenii în uniformă ieşi din grup şi se îndreptă spre Patru şi Gosseyn. Ceilalți curteni rămăseseră în acelaşi loc unde stătuseră de la început.

Bărbatul care ieşi din față purta uniformă roşcată. Partea de sus a uniformei strălucea de bucăți de metal pe care pe Pământ, Gosseyn le-ar fi luat drept decorații. Tot pe Pământ, bărbatul în uniformă ar fi avut cam patruzeci de ani.

Şi, din moment ce Patru îi oferise comanda, era într-adevăr un personaj cu o poziție înaltă.

Gosseyn se aştepta ca ofițerul şi Vocea Patru să aibă o discuție. Dar, când acesta se apropie, militarul i se adresă lui Gosseyn.

Vocea sa avea o notă neaşteptată de rugăminte în ea atunci când spuse:

— Mai trăieşte?

Faptul că i se vorbise direct; că era făcut răspunzător în mod direct şi automat – îi dădea lui Gosseyn posibilitatea să-şi pună în aplicare planul de autoprotejare pe care-l făcuse deja.

Spuse:

— Aceasta pare să fie o zonă specială din spațiu, pentru care aveți o afinitate deosebită. Am avut impresia, atunci când a dispărut împăratul, că ceva din interiorul corpului în care am fost găsit a fost cumva activat de energia controlată de creierul special al împăratului.

— Aşa că acum, îşi continuă el minciuna şi extinzându-şi explicațiile, s-ar putea să avem un prim indiciu despre felul cum ați ajuns aici de acolo de unde vă aflați. Este posibil ca Majestatea Sa să fi fost angajat într-o acțiune de pedepsire în momentul dinaintea Marii Tranziții?

Şi încheie:

— Cred că ar fi mai bine să trimiteți o gardă de onoare în laboratorul unde țineți capsula spațiala. Cred că băiatul… a… Majestatea Sa se află acolo.

— Ddd… ar, îngăimă ofițerul, am crezut că ar putea Îi periculos s-o ținem la bord. Aşa că – împăratul era negru la față – am hotărât s-o lansăm în momentul în care ați părăsit laboratorul.

Acesta fu un al doilea puternic şoc.

Cât de repede pot reacționa oamenii? Observațiile făcute cu metodele Semanticii Generale stabileau că o reacție a talamusului putea fi aproape instantanee… Muşchii se contractă când apare o amenințare. Trupul tresare şi pulsează. Vocea poate rosti sunete sau cuvinte.

Cât de puternice erau aceste reacții? Asta depindea desigur, de cât de multă activitate corticală era

încorporată în aceste prime reacții.

După câte putu constata Gosseyn, prea puțin din cortex era implicat în ceea ce observă pe parcursul acelor prime momente, după ce militarul rostise fatidicele cuvinte. Vreo zece voci țipaseră aproape instantaneu. Unii se învârteau în loc. Câțiva țâşniră în fugă pe lângă Gosseyn. Dacă fuga lor avea într-adevăr o țintă, atunci se pare că se îndreptau spre tron. Dar de fapt, fuga lor încetă înainte ca ei să ajungă acolo. Se opriră din fugă şi-ncepură să se-nvârtă şi ei în loc.

Reacțiile țineau direct de talamus. Dar o altă posibilitate îi veni în minte lui Gosseyn. Aceştia erau oameni trecuți prin multe încercări. Aici se aflau nişte oameni atât de obişnuiți cu tratamente dure şi cu duplicitatea încât, evident, nu trebuiau să simtă decât uşurare dacă băiatul împărat era îndepărtat pentru totdeauna. Şi totuşi...

La fel de evident, dacă împăratul mai putea fi încă salvat, atunci fiecare trebuia să aibă grijă ca, pentru ochii celorlalți, să arate că a manifestat o sinceră îngrijorare. Probabil că la fel de important pentru viitorul acestor curteni, orice s-ar fi întâmplat, ar fi existat un alt moştenitor, care mai târziu avea să-i aprecieze pe cei loiali. După care obişnuiții turnători ar da buzna să raporteze despre cei nepăsători.

Pentru Gosseyn, care avea problemele sale personale, detaliile reacțiilor diferiților indivizi nu aveau nicio importanță. Avu puternica senzație că propriul său viitor ar fi mult mai sigur dacă băiatul ar fi încă în viață. Aşa că urmă o regulă simplă: predecesorii săi Gosseyn observaseră că atunci când se ivea o criză, armata prelua controlul.

Aşa că, nimic mai simplu, îşi concentră atenția asupra ofițerului care-l chestionase: Draydart Duart, al cărui grad era cu siguranță un fel de Comandant General.

După cum anticipase, Draydart îşi reveni repede din

şocul inițial. După care se răsuci brusc şi se-ndreptă spre o porțiune de perete de lângă tronul imperial. Ajuns acolo, trase draperiile la o parte. Atinse un dispozitiv din perete. Şi începu să vorbească.

Precizia mişcărilor sale trebuie să fi fost remarcată de ceilalți. Pentru că, în mod progresiv, tăcerea se instala în cameră. Curtenii, elegant îmbrăcați, rămaşi în aşteptare încetară să se mai învârtă şi să comenteze între ei.

Aşa că vocea lui Draydart se putu auzi în timp ce, în mod evident, îşi încheia ordinele.

— Acționați imediat. Şi fiți, cu foarte multa grijă!

După ce încheie astfel, ofițerul lăsă draperiile să cadă la loc. Şi veni înapoi. Şi bărbatul acela de patruzeci de ani, încă suplu, se îndrepta spre locul unde aşteptau Gosseyn şi Patru. Când ajunse lângă ei, păru să li se adreseze amândurora atunci când spuse;

— Normal, instrumentele noastre au înregistrat traiectoria capsulei. Acum a fost localizată, şi este pe cale să fie adusă din nou la bord.

Apoi adăugă:

— O echipă specială de savanți va deschide capsula şi-l vor însoți pe împărat acolo unde va fi cel mai bine pentru el.

Încheie, vorbind acum direct cu Gosseyn:

— Nu sunt sigur că e bine să te afli aici când se întoarce împăratul.

Era interesant pentru Gosseyn faptul că Draydart putea vorbi de parcă grija pentru băiat, salvarea lui, şi de a fi dus unde „era mai bine pentru el” erau de la sine înțelese ca şi faptul că era atât de sigur de revenirea acestuia pe tronul său.

Probabil că totul avea să fie hotărât în momentul salvării. Dar pentru situația lui Gosseyn exista o soluție simplă.

— De ce să nu-l întrebi, spuse el, la timpul potrivit, pe Majestatea Sa dacă doreşte să fiu prezent?

Urmă o clipă de tăcere. Ei se uită la fața ofițerului

fiindu-i evident că se petrecea o modificare în gândurile acestuia. Preluând controlul, Draydart manifestase o superioritate militară totală asupra civililor. În mod automat, această atitudine îl plasase pe băiat, în mintea sa, în categoria victimelor, care trebuiau mutate şi manevrate pentru binele său conform planurilor lui Draydart, care erau cele mai bune. Exact cum împăratul nu fusese întrebat dacă doreşte să fie salvat, la fel, în primele momente după aceea, avea să fie tratat conform regulilor şi regulamentelor.

Tăcerea fu întreruptă.

— Desigur, fu de acord super-comandantul.

Salvarea dură cam douăzeci de minute. În acest răstimp, toată lumea stătea, ciudat de tăcută, şi aştepta. Oamenii păreau să privească, dar nu unul la altul, ci undeva în depărtare.

Brusc, se făcu din nou auzită vocea aceea de băiat, dintr-un difuzor ascuns în tavan:

— Da, vreau ca acela să fie de față. Nu-l lăsați să scape!

Gosseyn hotărî că „acela” trebuia să fie el. I se păru că tonul împăratului nu sunase prea favorabil.

După ce îşi termină gândul, vocea unui bărbat spuse din tavan:

— Draydart Duart, verifică…

Cuvântul care urmă îi era necunoscut lui Gosseyn. Suna cam ca „vuiet”.

Ofițerul puse repede mâna pe una dintre decorațiile de pe umărul stâng al uniformei sale. Obiectul mic, strălucitor pe care puse mâna se afla prins de un lănțişor. Draydart ridicase obiectul la ureche. Și părea că ascultă. După numai câteva secunde lăsă mica decorație argintie să cadă la locul ei.

După asta, se răsuci către grupul de curteni şi spuse:

— Trebuie să ne mutăm în…

Iarăşi fusese folosit un cuvânt pe care Gosseyn nu-l înțelese. Acesta suna ca „şnur”.

Dar înțelesul esențial era evident. Următorul interviu avea să fie în altă încăpere.

Probabil, se intenționa ca aceea să fie o încăpere în care prizonierul – Gilbert Gosseyn – avea să fie confruntat cu nişte sisteme defensive mai eficiente. Amintindu-şi cum activitatea super-creierului său fusese înregistrată de aparatele lor de două ori, Gosseyn avu sentimentul neplăcut că noi dispozitive de protecție vor fi puse la dispoziție pentru a-l apăra pe împărat de tot ce ar fi putut să facă împotriva lui, în momentul acela.

Cum singurul său scop major era să se apere şi, poate; să capete mai multe informații, era evident că momentul în care trebuia să ia o hotărâre finală, sosise.

5

Din moment ce nu mai avea planuri în legătură cu „Majestatea Sa”, Gosseyn hotărî că nu avea niciun rost să facă o fotografie dodecimală a vreunei porțiuni din sala tronului.

Adevărul era că, dacă din cine ştie ce motiv s-ar fi întors într-o asemenea zonă importantă, lucrul acesta ar fi părut suspect oricui; şi atunci nicio scuză n-ar mai fi fost valabilă pentru acoliții împăratului. În momentul de față, erau de părere că le-ar putea fi de folos pentru a afla ce cauzase transferul flotei lor într-o zonă necunoscută a spațiului. Necunoscută pentru ei şi, de fapt, necunoscută şi pentru el. Aşa că şi el avea lucruri pe care trebuia să le afle.

Prima informație, imediat căpătată, era una minoră. Dar, oricum, Gosseyn înregistra cu atenție că era condus, chiar în sala tronului, de-a lungul unui coridor, către o încăpere cu lifturi. Unul dintre acestea îl urcă – estimă el – echivalentul a opt etaje. Apoi fu condus de-a lungul unui alt coridor, înțesat de gărzi în uniforma cenuşie, fiecare gardă luând poziția de drepți şi salutând atunci când Draydart trecea pe lângă el.

Încăperea în care ajunseră foarte curând părea să fie destinată recepțiilor cu caracter social. Se aflau acolo mici canapele, fotolii confortabile şi mese; numeroşi curteni se înghesuiseră în celelalte lifturi şi merseră în spatele lui Gosseyn şi al celor doi însoțitori ai săi –

comandantul militar şi Patru – ocupând poziții în picioare pe lângă scaune.

Păreau să mai fie şi alte câteva intrări în această mare încăpere. Din locul unde se oprise, în spatele lui Draydart, Gosseyn putea să vadă o parte dintr-un alcov care fără îndoială, ducea undeva. Mai existau trei uşi acoperite cu draperii, câte una de fiecare perete. Acestea se adăugau celei prin care intrase el.

Aşadar, iată-l aici… aşteptând. Gosseyn nu simți în mod deosebit nevoia de a-şi pregăti dinainte răspunsurile la cel de-al doilea interogatoriu. Dar se simțea destul de nefericit – ce pierdere de vreme! Toți aceşti oameni, ca şi el, evident implicați, ei în felul lor, el într-al lui. În nişte evenimente nemaipomenite, dar aşteptând acum după un băiat-rege de la care nu se puteau aştepta decât să le facă noi necazuri.

La câteva momente după această reacție negativă a sa, băiatul intră cu paşi repezi prin alcov. În mod surprinzător, puțin după ce intrase, copilul-împărat şovăi de mai multe ori vrând parcă să se oprească. Apoi, părând că luase o decizie de ultim moment, păşi înainte şi se opri la câțiva paşi de Gosseyn.

În felul ei, ținând cont de cele întâmplate, era o acțiune curajoasă. Şi ochii lui exprimau tot curajul atunci când îl fixă pe prizonier. Brusc, fața i se contorsionă.

— Ce ai făcut? Ce mi-ai făcut?

Era un atac. Vocea era pițigăiată, furioasă, îndrăzneață. Totuşi, după un moment, Gosseyn simți că această îndrăzneală era de altă factură; şi pe loc, situația păru mai puțin amenințătoare decât… mai devreme… în sala tronului.

…Ca şi cum scurta şedere a băiatului – rege în întunericul din capsulă – i-ar fi declanşat, pentru prima dată în atâția ani… precauția.

— Majestatea Voastră – Gosseyn vorbi calm – propunerea mea este ca, până ce savanții tăi află cum

operează capacitatea ta specială de control a energiei în această zonă din spațiu, folosește-ți surplusul de creier numai când este absolut necesar.

Spre surpriza lui, băiatul tăcu. Să însemne oare că-ncepea să gândească rațional?

Răspunsul la întrebarea aceea, constată neplăcut Gosseyn, conținea câteva aspecte negative. Cortexul uman, unde se vedea că se află rațiunea – și el credea că așa este – necesita cam 13 ani de timp pământean pentru a se dezvolta, fizic, complet.

Dar, vai! Băiatul-rege, se putea vedea cu ușurință, avea vreo 12 sau 13 ani. Cinci ani, sau mai mult, trebuiau să treacă înainte ca el să aibă echipamentul de – creier complet. Și totuși, băieții de 12 ani erau impulsivi, puteau învăța. Puteau să prindă din zbor idei. Puteau învăța mai ales să-ncerce să se stăpânească.

Poate chiar acum, băiatul acesta primea prima lecție de autocontrol.

În sinea sa, Gosseyn oftă, vag optimist. Pentru că, amintindu-și de curtenii înfricoșați, de militarii servili și, de fapt, de toți cei pe care-i întâlnise până acum, era și timpul.

Cât durară aceste gânduri intime ale lui Gosseyn, băiatul rămase tot acolo, în picioare. Fața-i încă era puțin contorsionată.

Și nu mai exista nicio îndoială: ceva urma să se întâmple.

Putea oare Gosseyn Trei să facă ceva pentru a canaliza pe un făgaș acceptabil ciudata combinație de curaj și putere a creierului incomplet cu care se confrunta în persoana acestui tânăr care, prin moștenire, avea dreptul să comande cei 178.000 de oameni de pe această navă de război?

Stând acolo, Gosseyn își dădu seama care era adevărata cauză a nesiguranței sale: nu avea o experiență de viață personală care să-l ajute să înțeleagă ce-ar putea face un băiat de 12 ani.

Nu-şi amintea nici el, nici predecesorii săi, să fi fost vreodată băiat. Desigur, acei predecesori, fiind pe Pământ, sau pe alte planete ocupate de oameni, văzuseră copii în diverse împrejurări: şi memoria lor se afla acum în mintea lui Gosseyn Trei.

Dar ce văzuseră ei fuseseră mai ales copii care se jucau. Copii întrecându-se în jocuri sportive. Aceasta era informația de bază acum. Întrecere în cadrul unor jocuri de tot felul.

Asta trebuia să fie.

Fusese o scurtă trecere în revista a situației. Aşa că, brusc fără să mai aştepte reacția creierului neajuns la maturitate, renunțând la politețea impusă față de acest supradotat, Gosseyn vorbi fără să mai aştepte să i se dea permisiunea.

— Pun pariu că pot să-mi țin respirația mai mult ca tine.

În încăpere se făcu o linişte perfectă. Gosseyn Trei avu timp să remarce cum cei prezenți, aflați în uniformă sau curtenii înțepenesc şi devin – da – speriați.

— Pun pariu că nu poți, spuse băiatul-împărat.

După care, fără a mai aştepta, trase puternic aer în piept. Îşi lărgi plămânii. Îşi umflă obrajii.

Şi Gosseyn, reacționând imediat, făcu la fel.

Şi iată-i aşa pe amândoi. La început bărbatul gândi: „Ei, bine, acesta este aproximativ un minut câştigat înainte – înainte de ce?”

Probabil că pentru aproximativ şaizeci de secunde amânase o întrecere cu implicații mai serioase: super-creierul lui Gosseyn în întrecere cu ceea ce era, se pare, o putere a creierului, echivalentă, pe care o posedau foarte puțini oameni, de oriunde ar fi venit acei oameni; unul dintre posesori fiind un băiat.

Cu fiecare secundă care trecea, Gosseyn devenea tot mai conştient de cât de idioată trebuia să pară această mică întrecere pentru privitori. Dar, bineînțeles, din moment ce împăratul era implicat, nimeni nu îndrăznea

să i se opună.

Aşadar, stăteau cu toții acolo, înghețați, nemişcați ca şi cei doi competitori. Dintre cei aproape treizeci de oameni, fără a mai pune la socoteală gărzile din spate, numai trei. deşi nici ei nu făceau nicio mişcare, păreau să privească situația speculativ.

Gosseyn putea să-l vadă pe Draydart şi pe Patru şi pe un al treilea individ de lângă ei, toți cu fețele reflectând o analiză interioară a situației. Văzându-l că se uită la ei îşi mutară privirile în altă parte. Apoi, cel de-al treilea individ se răsuci şi căutând să-i prindă privirea lui Gosseyn, îşi mişcă buzele şi formulă cuvintele: „Lasă-l pe împărat să câştige”.

Aceasta era problema la care Gosseyn începuse să se gândească.

Cum ar fi mai bine să procedeze cu băiatul? O privire aruncată împăratului îl făcu să observe ochii acestuia ieşiți în afară, cu fața foarte încordată.

Era momentul să ia o hotărâre. Pufăind, Gosseyn îşi dădu drumul la respirație. Şi aproape imediat băiatul făcu la fel. Dar țipă încântat:

— Am câştigat! Am câştigat!

Gosseyn care dispunea de un cortex complet dezvoltat – cel puțin aşa considera el – rumegase însă alte câteva idei. De aceea, după ce îşi normaliză cât de cât respirația, îşi recunoscu înfrângerea zâmbind, şi zise:

— Este puterea celor tineri. Dar pun pariu că sunt alte jocuri la care pot să te întrec.

Simpaticul copil mai avu nevoie de câteva exerciții de respirație. Dar fața i se luminase deja.

— Pun pariu că nu poți să mă bați la Scroob, spuse în cele din urmă puştiul de 12 ani. Mama nu mai vrea să joace cu mine pentru că sunt prea bun pentru ea.

Gosseyn spuse:

— Va trebui mai întâi să văd ce fel de joc e acela, înainte să te contrazic. Dar poate c-am putea juca o tură după ce mi se va da o cameră de locuit şi şansa de a

mânca ceva. Adăugă: De fapt este timpul să se ia o hotărâre şi să fiu tratat ca un musafir, nu ca un prizonier, din moment ce, te asigur, sunt foarte doritor să-i ajut pe savanții voştri cu tot ce pot.

Era singura modalitate la care se putea gândi pentru a amâna o provocare imediată. Şi, evident, dacă putea primi cele ce ceruse, era foarte bine.

Se bucură, apoi să vadă că ceilalți respirară cu toții uşurați când băiatul zise:

— Bine, mai târziu.

După asta, împăratul se întoarse către bărbatul care îi şoptise lui Gosseyn „lasă-l să câştige” şi-i spuse, cu vocea sa de copil, dar cu fermitate:

— Breemeg, găseşte-i o cameră de locuit în… (aici spuse un aii cuvânt necunoscut; ceva cam ca „polomar”.) Apoi, continuă băiatul, după ce a mâncat, să-l aduci la… stabiliment.

Aşa păru să fie pronunțat ultimul cuvânt: Stabiliment. Curteanul Breemeg se înclină:

— Foarte bine, Majestate, totul se va face imediat.

Tânărul împărat se răsuci să plece:

— Eu o să fiu acolo.

Gosseyn stătu liniştit, dimpreună cu ceilalți, până ce băiatul intră în alcov, după care se făcu nevăzut.

6

Porniră spre... Polomar... cât putură mai curând. Ca şi cum ghidul său, curteanul Breemeg, ar fi considerat – ca şi ceilalți ghizi dinaintea lui – că acest interludiu era mai bine să fie cât mai scurt.

În timp ce păşea grăbit pe un alt coridor lung, aproape alergând, Gosseyn profită de ocazie pentru a arunca o privire însoțitorului său. Profilul lui Breemeg, serios, concentrat, avea acelaşi nas ascuțit, puțin cam mare, pe care-l văzuse şi la ceilalți, culoarea pielii era cam la fel cu a albului ochilor de pe pământ, dar ceva era puțin deosebit: poate că era prea albă, aproape lipsită de sânge. Claia de păr auriu de pe cap părea să fie comună pentru o parte dintre oamenii de aici, ceilalți având părul castaniu, ca al lui Patru.

În momentul acesta fața lui Breemeg prezenta un maxilar încleştat şi ochii îngustați, ca şi cum omul ar fi fost preocupat de un gând neplăcut.

Cum Gosseyn nu putea şti care-i erau gândurile până ce acesta nu le-ar fi dezvăluit, nu-i rămase decât să-şi continue drumul în mare grabă. Şi nu fu deloc surprins când, foarte curând, el şi Breemeg pătrunseră pe o uşă în – asta trebuia să fie – Polomar.

O grădină interioară. Copaci pitici. Arbuşti. Ceva care arăta a iarbă. Probabil acesta fu primul gând care-i veni – o seră mare, la bordul acestei nave uriaşe.

Făcu alte înregistrări fugare – tavane înalte, uşi pe

jumătate ascunse, zeci de uşi, parțial vizibile în spatele tufişurilor. Uşile se aflau în capătul îndepărtat al grădinii. În mijloc, mai la stânga – zărită în fugă – se afla un ochi de apă.

Un bazin? Nu putea fi sigur. Pentru că, aproape în acelaşi moment în care el şi ghidul său trecură pragul uşii duble, pe care o deschisese Breemeg, şi păşiră în grădină, omul zise:

— Ei bine, domnule Gosseyn, acum ştii care e problema adulților aflați la bordul flotei Dzan. Trebuie să ne petrecem orele de veghe într-o servitute umilitoare, care ne înfurie şi ne îmbolnăveşte, față de un copil nebun care dispune de un control special asupra energiei brute.

Neaşteptate vorbe. Dar, pe de altă parte, nu foarte neaşteptate. Predecesorii Gosseyn întâlniseră şi-i observaseră pe veterani. Aşa că, acum, tăcut, când auzi cuvintele pline de amărăciune, Gosseyn dădu din cap nefericit. Se gândi: „Sunt pe cale să aud o tentativă de a mă implica în politica secretă a unui grup de rezistență – şi bineînțeles că răspunsul la ceastă discuție, conform Semanticii Generale, trebuia să fie – ei care?”

Evident, ceva legat de supraviețuire.

Se gândi: „…Mă aflu pe nava aceasta, încă – şi m-am hotărât să rămân – nu pentru că intenționez să trec de partea cuiva, sau să-mi fac prieteni, ci pentru a afla ce întâmplare a făcut ca nişte oameni să ajungă în apropiere de capsula spațială unde eu aşteptam într-o stare specială de existență latentă.

Lucrul acesta trebuia să rămână în continuare de cea mai mare importanță pentru el, față de orice problemă pe care nobilimea Dzan o avea cu monarhul său. Numai dacă…

Era bine de ținut minte că locatarul unei capsule, care fusese capturat – Gilbert Gosseyn – primise acum o informație secretă: cineva, sau un grup, urau puterea imperială atât de tare probabil, încât să dezvăluie acea

ură cu intenția de a-l folosi pe noul venit împotriva tânărului împărat.

Şi dacă s-ar dovedi că nu doreşte să se implice în mod conştient, ce ar face atunci complotiştii?

Ar hotărî că trebuie redus la tăcere?

Era posibil, dar foarte puțin probabil. Pentru că, dacă ar fi capabili de crimă, atunci ar fi mai simplu să-l ucidă pe băiat şi să dea vina pe acest individ străin, misterios, care fusese adus la bord împotriva sfatului complotiştilor. Cam asta putea fi treaba.

Gosseyn îşi dădu seama că zâmbea cu amărăciune. Adevărul era, gândi el, că ar trebui timp ca lucrurile să ia amploare. Aşa că răspunsul său preliminar trebuia să fie… întrebări.

Prima întrebare pe care o puse părea departe de scopul plănuit al interogatoriului. Dar avea rostul ei.

— Tatăl tânărului împărat – ce s-a întâmplat cu el?

Se aflau aproape de una dintre uşi. Cuvintele părură să aibă un oarecare impact pentru că Breemeg se opri.

Simultan întinse mâna şi-l apucă strâns de braț pe Gosseyn.

Gosseyn luă atingerea ca un semn pentru a se opri. Aşa că se opri şi el. Apoi, încet, se-ntoarse cu fața la celălalt. Şi adăugă la spusele de mai înainte:

— Presupun că băiatul a moştenit această poziție de la părintele decedat.

În timp ce vorbea, privi fața lui Breemeg. Şi astfel văzu buzele subțiri strângându-se şi devenind şi mai subțiri, dacă asta mai era posibil. Apoi buzele se destinseră. Fața se schimonosi într-un rânjet când Breemeg rosti răguşit:

— S.O.B.-ul acela!

Era un răspuns care nu lăsa nicio îndoială. Neaşteptata dezvăluire a sentimentelor acestui individ ar fi trebuit să constituie un pericol de moarte pentru el – de-acum înainte.

Gosseyn rămase tăcut, şi aşteptă o clarificare a

cuvintelor care puteau explica sentimentele puternice împotriva tatălui absent al împăratului. Fără aceste informații adiționale nu era uşor să facă legătura între acest individ plin de ură şi seninul, serviabilul curtean care avusese înțelepciunea de a-l sfătui pe Gosseyn să-l lase pe împărat să câştige în concursul de ținere a respirației.

Şi, desigur, ar fi la fel de dificil să hotărască ce metodă, derivată din Semantica Generală, putea fi folosită pentru a fi stăpân pe situație. Soluțiile impuneau ca persoana care avea de rezolvat o problemă să înțeleagă situația în care se afla.

Secundele treceau, şi Breemeg stătea acolo, privindu-l fix. Aşa că lui Gosseyn i se păru că era timpul să facă ceva practic; el neavând nimic comun cu realitatea emoțională care-l ținea nemişcat pe celălalt.

Ceea ce spuse el, avea legătură cu realitatea sa, mult mai simplă:

— Cât mai e până să ajung la Stabiliment?

— Uhhh! făcu Breemeg.

Daca aşa ceva era posibil, omul păru să se albească şi mai tare la față. Părea că se-ntoarce de foarte departe din gândurile sale intime spre realitatea din jur. Brusc, degetele sale se strânseră pe brațul lui Gosseyn. Şi-l traseră.

Direcția în care-l trăgeau era o uşă în fața lor. Şi, dintr-odată – aşa pur şi simplu – îşi recăpătase aerul de naivitate.

Curteanul fu acela care vorbi calm:

— Mai bine te-aş duce înăuntru, să fii hrănit. Majestății Sale nu-i place să aştepte după cum cred că deja ştii.

Exista iarăşi un țel, care avea să ducă la căpătarea de noi informații. Câteva momente mai târziu, uşa fu deschisă de Breemeg cu mâna liberă, care manevră ceva ca un zăvor, sau o închizătoare automată.

Uşa se deschise spre interior. Imediat, Gosseyn zări o

podea cu covoare, o canapea verde şi un fotoliu mare, verde, cu câteva mese într-o parte. Şi atunci, din direcția aceea – unde se aflau mesele – glasul Vocii Doi spuse:

— Intră, intră, domnule Gosseyn, noi – am pregătit deja, totul.

Într-un fel fu surprins să audă vocea aceea cunoscută, deşi nu era o surpriză neplăcută. Dar, până ce Gosseyn trecu pragul şi pătrunse în cameră, savură deja cuvântul „noi” rostit de Vocea Doi. Îl văzu deci pe Vocea Doi şi-apoi, trecând printr-un pasaj într-o încăpere mai mică, îl zări pe Vocea Unu, despre care socoti că se afla în legătură cu un număr de alți indivizi, persoane care fuseseră deja acomodate cu interiorul care-i fusese rezervat.

Spuse doar „Salut” lui Doi şi-i făcu semn lui Unu. Cât durară aceste scurte formalități, simți mereu în spatele lui prezența lui Breemeg. Aşa că nu se găsi nepregătit când curteanul spuse pe tonul unui superior care se adresează unui subordonat:

— Domnule Onda, ce ați pregătit pentru musafirul nostru?

Era deci pe cale să afle nume. Sau – cum se dovedi – numai un nume. Dar şi-atât era de-ajuns.

Vocea Doi – Onda – spuse pe un ton care dovedea că-şi accepta rolul de grad inferior:

— Domnule, am testat chimic fluidele care erau folosite în capsulă pentru hrană, uh! a musafirului nostru. Şi am pregătit o supă care combină elementele hrănitoare pe care le-am determinat.

El era cel mai solid dintre cei doi bărbați – cu excepția capului, care era alungit, în timp ce Vocea Unu avea o față pătrată. Onda era cel mai în vârstă dintre cei doi. Acum spuse, aproape scuzându-se:

— Va fi nevoie de alte câteva ore pentru a pregăti o mâncare mai substanțială.

Breemeg acceptă explicația cu o mişcare a capului.

Apoi îl luă de braț pe Gosseyn:

— Haide să-ți arăt locuința, spuse el.

Era prima confirmare verbală că ajunsese, într-adevăr la prima din destinațiile sale. Probabil, aici avea să locuiască atâta vreme cât se afla la bordul navei.

Gosseyn hotărî ca, pentru moment, să nu facă planuri despre cât avea să stea la bord. Această decizie avea să fie discutată cu îndepărtatul său alter-ego.

Ceea ce urmă fu un tur rapid printr-un dormitor cu o baie alăturată, apoi o încăpere mică, o combinație între birou şi sufragerie – cel puțin aceasta era părerea tacită pe care şi-o făcu despre locuință; ce făcea din această încăpere – birou, era ceva ce semăna cu un ecran de televizor şi alte echipament electronic aflat fie pe un perete, fie pe rafturi ataşate de acel perete; şi mai era un scaun şi o masă; şi la capătul ei o masă lustruită, care putea fi o masă pentru servirea mesei. Un număr de scaune se afla rânduit în încăpere.

Presupunea că era normal ca identificările sale să reflecte ideile pământene despre asemenea lucruri, şi chiar aşa se întâmplă cu apartamentul, care semăna cu locuințele din întregul sistem solar. Asemănarea era valabilă şi pentru cea de a patra încăpere, care avea aspectul unei bucătării, dotată cu ceva ce semăna cu o plită pentru gătit; şi o masă mică, având un scaun alături pe care Vocea Unu aşezase deja un vas aburind ce conținea o supă verde-maronie.

Mai erau şi alte obiecte, inclusiv rafturi şi sertare. Dar scopul pentru care fusese pusă supa era atât de evident, încât, când Onda îi arătă un scaun pe care să stea, în fața vasului, se execută automat şi nu mai aşteptă nicio surpriză plăcută.

Aşa că vorbele rostite după aceea, veniră ca un şoc.

Era o întrebare rostită de Onda:

— Domnule Onda, înaintea de a pleca, poate aveți de făcut vreo observație în legătură cu deficiența de care am amintit mai devreme, în legătură cu domnul

Gosseyn.

Curteanul, care stătuse în picioare mai la o parte, se apropie:

— Legătura întreruptă? întrebă el.

— Da, domnule.

Tăcere.

„Semantică Generală”, gândi Gosseyn mâhnit… unde eşti când am nevoie de tine?”

Nava aceasta şi locuitorii ei continuau să-l confrunte cu situații neaşteptate… Deficiența! Legătura întreruptă! – erau implicații vagi, neplăcute; şi nu era nimic de făcut decât să aştepte şi să afle ce însemnau.

Văzu că Breemeg trecuse în partea cealaltă a mesei şi se uita la el. Spuse:

— După părerea ta, stai bine cu sănătatea? Ai vrea senzație de slăbiciune, sau că-ți lipseşte ceva? Cum te simți fizic, după atâta activitate care a urmat anilor de captivitate în stare latentă?

La prima vedere, părea o întrebare normală, şi Gosseyn constată că se simțea uşurat. Normală – gândi el – cu excepția sensului negativ al lui „deficiență” şi „legătură întreruptă”.

Gândindu-se la asta, rosti cu precauție!

— Îmi pare că sunt într-o condiție fizică bună. De ce întrebi?

Breemeg făcu semn cu capul spre Onda:

— Spune-i tu.

Cel mai solid dintre cei doi savanți – cum credea Gosseyn că sunt – dădu şi el din capul său alungit, spunând:

— Una dintre legăturile tale de la sistemul de întreținere a vieții din interiorul capsulei a fost ruptă. Analiza celor două capete ale rupturii, dintre care unul era conectat la terminațiile unui nerv de la gâtul tău, arată că ruptura s-a produs cu multă vreme în urmă.

— Aşadar – dădu din umeri – ceva de care cineva a considerat că e nevoie pentru a te ține în bună formă în

spațiul acela închis, lipsea de ani de zile.

Apoi, întrebă din nou:

— Nu ai observat nimic?

Gosseyn făcuse deja o trecere rapidă în revistă a activităților sale din momentul în care se trezise şi de data aceasta Semantică Generală îi veni în ajutor, acum când îi fusese pusă o întrebare directă: Nu mai avea nevoie să reexamineze ceea ce fusese deja evaluat. Dădu simplu din cap:

— Mă simt vioi şi puternic.

— Ei bine, spuse Onda, îndoindu-se, este greu de crezut că cei care au construit asemenea echipament ar fi inclus ceva care nu era vital pentru supraviețuire. Aşadar… (îşi îndreptă spatele solid) sfatul meu este că, odată ce observi o neregulă cât de mică, să raportezi imediat, şi poate că vom reuşi să facem ceva pentru a completa elementul care lipseşte.

Gosseyn dădu aprobator din cap.

— Este interesul meu să fac aşa.

— Este vorba de ceva electric. Vocea Unu vorbi pentru prima dată, de acolo din uşă. Un stimulator neuronic de un fel oarecare.

Gosseyn observă că Breemeg începuse să-şi piardă răbdarea; şi, cum remarcase deja un pai de plastic lângă vasul cu supă, acum îl luă.

Ceea ce sorbea acum prin pai avea aroma a ceea ce predecesorii Gosseyn ar fi calificat-o drept spălătură de vase, şi un uşor gust dulce, asemănător sucului de portocală, şi o idee de grăsime care plutea deasupra în pete mici.

Stomacul său se dovedi capabil să rețină întregul amestec lichid. Când îl termină, căci efectiv secase farfuria, ridică şi privirea şi văzu că Breemeg dădea aprobator din cap către el. Individul zise:

— În ordine, domnule Gosseyn, să mergem!…

Stabilimentul era o altă grădină prin care se trecea către o uşă ceva mai împodobită. Dar însuşi împăratul

răspunse la uşă, când sună soneria – sau ce semnal o fi fost acela – care se declanşă când Breemeg atinse un dispozitiv lateral.

Gosseyn observă cum curteanul înghițea în sec – pur şi simplu gâtul îi tresărea ca atunci când înghiți. Dar înainte ca omul să-şi recapete aplombul oficial, băiatul îl expedie.

— Poți să pleci Breemeg. Mă ocup eu de musafir, mulțumesc.

Apoi îl salută pe Gosseyn cu o mişcare a mâinii. Incidentul se încheie; Breemeg, căruia i se închisese uşa în nas, fie pândea pe-afară, fie era uşurat că i se dăduse voie să plece…

7

Supus – cel puțin într-un sens al acestui cuvânt – Gosseyn îl urmă pe băiatul-împărat, trecând printr-o cameră mare, decorată cu gust. Dar observă că şi aici, ca şi în apartamentul său *polomar,* eleganța, care aici era şi mai mare, era oarecum influențată de cerințele zborului în spațiu.

Canapelele, mesele, precum şi scaunele erau zidite în perete; totul era fixat de podea. Şi, sub covorul de sub picioare se simțea rezistența duşumele metalice de dedesubt.

Fu surprins că băiatul părea să fie singur. Nu se vedeau servitori, nu se zăreau nici mama lui, nici gărzile. Existau câteva uşi închise, dar nu se auzea niciun zgomot din camerele care se presupuneau că se află în spatele lor.

...Numai el şi tânărul împărat, îndreptându-se către ceva ce părea a fi un perete decorat. Nu fu prea surprins când decorațiunea se dovedi a fi câmpul de joacă pentru jocul de scroob.

„Ce caut eu aici?” se-ntrebă el, cu amărăciune.

Dar ştia ce caută. Se salvase de la o confruntare cu un băiat nebun prin introducerea elementului *joc.* Şi acum, acelaşi băiat era nerăbdător să-i prezinte o suprafață lăcuită de perete unde, când apăsai pe un mic motiv de desen, partea aceea schimba culorile. Erau acolo majoritatea culorilor pe care le cunoştea; şi ideea

era că dacă erai primul care alinia o culoare pe verticala acelei suprafețe, sau pe orizontală, atunci erai câştigător.

Când primul joc era câştigat, câmpul era angajat pentru un nou joc prin apăsare pe un desen aflat lateral: un buton de control cu ajutorul căruia un computer stabilea cu promptitudine o linie nouă, ascunsă, câştigătoare şi o culoare câştigătoare.

Existau nişte indicii, după cum îi explică tânărul împărat, în seria de culori care apăreau de fiecare dată când cifra indiciile şi puteai decide ce culoare va fi următoarea câştigătoare şi ce direcție va câştiga.

Gosseyn era isteț şi după ce pierdu trei jocuri în fața unui câştigător încântat, îşi dădu seama cum putea să câştige al patrulea joc. După un moment de ezitare se decise să-l câştige.

Reacția băiatului la victoria adversarului său fu… ei bine acesta se porni să țopăie. O rupse la fugă în partea mai lărgită a camerei, izbind mese, scaune. Ceva mai târziu, năvălea pe o uşă frumoasă, albastră, aflată într-un colț, țipând:

— Mamă, mamă, m-a bătut la scroob! Urmă o pauză. Apoi uşa se deschise şi apăru o femeie tânără. Sau, cel puțin, Gosseyn presupuse că persoana aceea blondă îmbrăcată într-o uniformă bărbătească, cu pantaloni, dar având numai o bluză colorată în partea de sus a corpului, şi fără veston… că această persoană drăguță la față era de fapt, mama care fusese strigată atât de insistent mai devreme.

Şi, într-adevăr, când vorbi, era vocea muzicală a unei femei.

— Domnule, Enin mi-a povestit despre dumneata. Nu prea îşi aminteşte cum te cheamă.

Gosseyn îşi spuse numele şi adăugă:

— Cred că pot să-i arăt împăratului care sunt indiciile care duc la finalul câştigător.

Apoi continuă:

— El ştie câteva dintre ele, dar sunt câteva semnale speciale.

În timp ce explica asta, el îi observa silueta zveltă şi faţa deosebită cu trăsături frumoase. Şi părerea lui fu că mama împăratului ar fi o adevărată frumuseţe, îmbrăcată normal în mătăsuri, sau, în general, în rochii.

Mai reţinu numele pe care-l rostise vorbind despre fiul ei: Enin... „Capăt repede informaţii pe această navă uriaşă, şi asta despre persoanele din eşalonul superior...”

Acesta i-ar putea fi în continuare scopul: să afle, să găsească să capete detalii.

Femeia vorbea din nou:

— Gata acum cu jocul, Enin. Este timpul să-ţi faci lecţiile. Haide, du-te dragule.

Ea se aplecă şi-l sărută pe obrazul drept.

— Lasă-l pe domnul Gosseyn aici. Aş vrea să stau de vorbă cu el.

— Bine, mamă.

Vocea băiatului era supusă. El se întoarse apoi către Gosseyn şi spuse pe un ton aproape de scuză.

— N-o să ne faci niciun fel de probleme, nu-i aşa, domnule Gosseyn?

Gosseyn dădu din cap zâmbind.

— Sunt prietenul tău şi partenerul tău de joacă de-acum înainte.

Feţişoara lui se lumină.

— Grozav! O să ne distrăm de minune.

Se-ntoarse fericit către femeie şi spuse:

— Să te porţi bine cu el, mamă.

Femeia dădu din cap.

— O să mă port exact ca şi cu tatăl tău.

— O, Doamne!

Băiatul tremura. Ochii lui albaştri se lărgiseră.

— Vrei să spui că poate tu şi domnul Gosseyn o să mergeţi în dormitorul tău şi-o să-nchideţi uşa cu cheia şi n-o să ieşiţi de-acolo o oră întreagă, aşa cum făceai tu

şi cu tata?

Înainte ca ea să-i poată răspunde, el se întoarse către Gosseyn.

— Domnule, dacă te duce în cameră la ea, îmi spui după aceea despre ce ați vorbit?

— Numai cu permisiunea mamei tale, răspunse Gosseyn. Sunt eu acela care să povestesc despre o discuție intimă?

— Of, fir-ar să fie!

— Acest lucru, continuă Gosseyn este la fel de valabil şi atunci când tu şi cu mine discutăm în secret. Şi, ca un exemplu, n-am să spun la nimeni că te-am bătut la jocul de scroob, fără permisiunea ta.

— Oh!

Tăcu, păru că înțelege. Apoi spuse:

— Cred că ai dreptate.

Mama îl apucă de mână pe fiu.

— În ordine, scumpule, hai du-te!

Îl duse de mână până la o uşă maronie din partea dreaptă, o deschise şi strigă la cineva care evident, se afla acolo:

— V-a sosit elevul. E timpul pentru lecții.

Îi fu destul de dificil lui Gosseyn să vizualizeze reacția profesorului la aceste cuvinte. Oricine ar fi fost el, s-ar putea să nu fie mai fericit de elevul său, decât, de exemplu, Breemeg şi ceilalți curteni. Decât dacă…

Ar fi putut oare aici, în Stabiliment, să existe o viață normală de familie de care să se bucure băiatul-împărat? Aici, cu mama sa şi un instructor acceptat şi iubit?

Dar în ceea ce-l privea pe el şi progresul către ceva care să conteze – nu vedea nimic… Era plimbat de la o situație minoră la alta. În fapt, era o situație zero.

Stând acolo, nici nu-şi putea imagina ce-ar fi trebuit să facă. Era un duplicat Gilbert Gosseyn, trezit prematur. Părea încă adevărat că trebuia să existe un motiv semnificativ pentru faptul că fusese descoperit de

aceşti Dzan. Dar se părea la fel de bine că Gosseyn Doi se putea descurca cu toate investigațiile necesare în legătură cu sosirea acestor oameni în această zonă din spațiu.

Din nefericire, acum, când era conştient, ideea unei întoarceri deliberate în capsula spațială – care era cu siguranță una dintre opțiunile posibile – nu era ceva care să-l atragă prea tare.

Aşa că, iată-l aici, un Gosseyn de care nu era nevoie, care, probabil – dacă reuşea – avea să mai stea pe-aici o vreme. Dar era mai bine să lase problemele serioase pe seama predecesorului său.

„...Ce părere ai despre asta, Gosseyn Doi?”

Răspunsul, aşa cum îi parveni în minte, părea însoțit de un zâmbet:

„Celălalt eu al meu, te afli în miezul celui mai mare eveniment din spațiu-timp al acestei galaxii; şi eu mă aflu aici, departe cu câțiva prieteni importanți, privind de la distanță. Ar trebui să-ți spun că Enro pare să fi fost foarte tulburat de ceea ce s-a întâmplat şi ar vrea să folosească metoda noastră de transport pentru a veni personal să stea de vorbă cu aceşti oameni. Până acum eu m-am opus ideii; dar şi Crang ar vrea să facă o vizită împreună cu tine pe nava de comandă. Poate că, acum că eşti în termeni de prietenie atât cu împăratul cât şi cu mama lui s-ar putea aranja ceva.”

Gosseyn Trei îi răspunse în minte:

„După câte ştiu eu, ar fi interesat să aibă vizitatori, Dar nu chiar acum.”

„După părerea celor de aici nu ar fi o idee prea bună, răspunse Gosseyn Doi. Aşa că vom mai discuta despre asta mai târziu.”

Gosseyn Trei nu mai insistă asupra problemei. Fusese o conversație mentală rapidă. Dar chiar şi aşa femeia avusese timp să închidă uşa de la sala de clasă. Se întoarse şi porni în direcția lui.

Părea să fie un moment perfect, normal în timp şi

spațiu. Privind-o cum se îndrepta spre el, Gosseyn avu o idee simplă, nesofisticată; de aceea spuse scuzându-se:

— Doamnă, bănuiesc că acum ar trebui să fiu dus înapoi în apartamentul ce mi-a fost dat, până ce fiul dumneavoastră va avea iarăşi nevoie de mine.

Tânăra femeie stătea acum în picioare, privindu-l, cu o expresie ciudată întipărită pe față. Expresia ascundea o undă de surâs.

— Aceasta se va întâmpla peste ceva mai mult de o oră, spuse ea. Şi adăugă: Lecția, vreau să spun.

Ea era Doamna Supremă a acestui loc, aşa că felul în care numise perioada de timp nu avea nicio semnificație pentru Gosseyn; nu făcu nicio conexiune personală. Ceea ce-l izbi încă o dată fu perfecta utilizare a limbii engleze. Dar nici acest mister nu intenționa să-l discute cu ca. Asta era treaba oamenilor de ştiință. Pe mai târziu.

Iarăşi, judecând după cele ce auzise, deduse că tatăl băiatului murise probabil în ultima parte a acestei perioade de doisprezece sau treisprezece ani. Vârsta, bineînțeles, era folosită comparativ cu vârsta pământeană. Dar, cum era de presupus, văduvele împăraților Dzan nu moşteneau puterea şi poziția soților.

Aceste gânduri îi trecură la fel de fulgerător prin minte.

Surpriza... veni peste câteva momente, când tânăra femeie spuse la modul foarte direct:

— Eşti primul bărbat față de care Enin s-a purtat aşa cum trebuie să facă fiul cu tatăl lui. Şi mă-ntreb, acum că te-am văzut, dacă n-ai vrea să te căsătoreşti cu mine şi să-ncerci să faci pentru el ceea ce nimeni altcineva nu pare că poate face?

Un gând foarte îndepărtat plutea în mintea lui Gosseyn. Aici un gând pe care-l mai avusese, dar acum îl izbi în mod deosebit: „În momentul acesta, sunt peste măsură de surprins. Simt că am fost surprins cu garda

descoperită, aşa cum n-ar trebui să fie surprins vreodată cineva care a fost instruit după Semantica Generală.”

Adevărul era că nu fusese deloc pregătit pentru o asemenea propunere.

...Ar fi un refuz sau chiar o ezitare în darea răspunsului, socotită ca o insultă de moarte? Exista, desigur un tip de bărbat care ar accepta pe loc toate ocaziile oferite de această situație. Dar bărbații instruiți în stilul Semanticii Generale nu erau de acest tip.

Cu voce tare, îşi oferi prima barieră de protecție:

— Majestatea Ta, onoarea pe care mi-o oferiți ar putea să nu fie o acțiune înțeleaptă în ceea ce te priveşte. Este posibil să mai discutăm eventualele repercusiuni ale acestei căsătorii asupra ta şi a fiului tău.

Tânăra femeie zâmbi. Nu dădea niciun semn că ar fi realizat că, de fapt, fusese respinsă.

— Aceasta este o remarcă foarte înțeleaptă. Dar nu ia în considerație că se-mplinesc doi ani de când soțul şi iubitul meu a fost ucis. De aceea, înainte de a avea vreo discuție despre perspectiva acestei situații, vreau să vii în camera mea de dormit, care, după cum ştii – arătă cu capul spre uşa albastră din stânga ei – se învecinează cu această cameră de zi.

Ea continuă cu franchețe:

— Doresc foarte mult să fiu iubită de primul bărbat pe care l-am întâlnit de la moartea lui şi care a stârnit în mine pe loc, dorința. Vino!

Ea se oprise la câțiva paşi de el. Acum se apropie şi îşi puse mâna pe brațul lui. Lăsându-se condus fără nicio împotrivire în direcția amintită, îi trecură prin minte idei de-ale lui.

...Problema relațiilor dintre un bărbat şi o femeie nu făceau cu siguranță obiectul unei discuții în Semantica Generală. Bărbații de pe Pământ dovediseră, din timpuri imemorabile, o puternică nevoie de descărcare sexuală. Probabil, aceasta putea să fie, şi în unele cazuri era,

satisfăcută de multe femei. Dar masculul se simțea atras mai ales de o femeie de vârsta sa, sau mai tânără, care, conform teoriei psihologice, îi amintea, undeva în adâncurile ființei sale, de mama sa. Aşa că, în esență, o femeie tânără care îi provoca dragostea, îl făcea să capete o fixație. Şi ea trebuia să facă numeroase lucruri care erau nepotrivite pentru o mamă până ce sentimentul de necesitate se diminua. Urmau desigur, multe alte ocazii în care o altă femeie îi amintea şi mai mult de mama sa.

Corpurile Gosseyn nu avuseseră niciodată o mamă în această, galaxie. Fără îndoială, cu un milion şi mai bine de ani în urmă, înainte de Marea Migrație, un copil fusese născut în modul tradițional. Şi se putea ca relația acelui copil cu mama aceea a lui de demult, demult, demult de tot să zacă încă în memoria subconştientului său. Dar era cam dificil să determine care dintre sentimentele sale aveau legătură cu o mamă de demult şi care erau produsul faptului că era de acord că un bărbat ar trebui, ocazional, să aibă relații cu o femeie.

Incredibil, prima sa ocazie de a avea o asemenea relație, deja îl luase de mână. Şi, mergând cu ea, avu încă o dată ocazia să observe că avea nişte trăsături neobişnuit de frumoase şi un corp splendid. În momentul în care tocmai observa asta ea făcu – din nou – acea afirmație remarcabilă.

— Îmi aminteşti de tatăl meu. Aşa că sunt cât se poate de convinsă că am găsit bărbatul cel mai potrivit, nu numai pentru Enin, dar şi pentru mine.

Imediat după asta trecură prin uşa cea albastră care era deschisă, şi ea o trânti în urma ei.

Gosseyn auzi pocnetul unei închizători automate.

8

Acesta nu era, cu siguranță, – gândi cu amărăciune! Gosseyn Trei – unul dintre marile momente ale istoriei.

...Un supraom – în felul ei, aceasta era o descriere potrivită pentru indivizii Gilbert Gosseyn din univers – fusese împins de o femeie de tip uman să participe la ceea ce părea un act sexual normal. Supraomul se împotrivise; şi totuşi era un bărbat necăsătorit şi fără un angajament anterior față de altă femeie. Lucru, cel puțin la fel de important, niciunul dintre predecesorii săi, care nici ei nu fuseseră logodiți vreodată – conform amintirilor pe care le avea în comun cu ei – nu avuseseră de înfruntat o relație intimă cu o femeie.

Numai două femei avuseseră ocazia să participe la o asemenea relație cu un Gosseyn: Leej şi Patricia Hardie mai înaintea ei – aici, poate că a doua dintre ele putea să dea o explicație în legătură cu faptul că nu se întâmplase nimic în noaptea pe care o petrecuse împreună cu Gilbert Gosseyn Unu.

După aceste numeroase considerații schițate în minte pentru a se justifica, când uşa dormitorului se închise în spatele lui, Gilbert Gosseyn se adresă în gând dublurii sale, aflată departe în spațiu.

„Poți să-i ceri Patriciei o explicație, domnule Gosseyn Doi?”

Îşi dădu seama că spera să obțină ceva date care să-l ajute să se descurce în situația de față. Şi imediat îşi

mai dădu seama de ceva: că tot ce făcea, oricât de intim, cu cineva, era înregistrat automat în mintea lui Gosseyn Doi.

Părea să existe o piedică în plus pentru acțiuni de orice fel, care cerea încheierea unui pact pe bazele… Mă uit – în altă – parte – dacă… sau cam aşa ceva.

Urmă un moment de pauză. După care „vocea” tinerei femei vorbi prin creierul acelui îndepărtat Gosseyn Doi. „Tonul” părea puțin amuzat, de parcă acesta ar fi fost un subiect la care nu se mai gândise până acum, dar dacă s-ar fi gândit, ar fi fost foarte distractiv.

„Dacă ai să consulți memoria comasată Gosseyn, ai să-ți aminteşti că eram cu toții într-o situație foarte tensionată; şi că eu eram, fără ca ceilalți indivizi implicați s-o ştie, sora lui Enro – cu o mulțime de restricții automate în ce priveşte comportamentul. Şi, în plus, îl întâlnisem deja pe Eldred Crang şi fascinația resimțită față de Semantica Generală a făcut ca el să devină o persoană foarte specială pentru mine. De asemenea, trebuie să spun că Gilbert Gosseyn Unu era pentru mine un personaj care mă proteja, cineva pe care mă puteam bizui”

Apoi adăugă:

„Acum, că avem şi un Gosseyn Doi şi un Gosseyn Trei, amândoi trăind în acelaşi timp, ne putem da seama că Gosseyn Unu era de fapt o ființă umană deosebită şi, că duplicatele Gosseyn care-l urmează îi moştenesc amintirile, este desigur interesant şi chiar fascinant. Dar poți deduce că, dacă iei în considerare toți factori pe care i-am enumerat, în noaptea aceea pe care eu cu el am petrecut-o împreună, nu prea eram înclinați să ne angajăm într-o relație personală intimă.”

Păru că ea zâmbeşte din nou când încheie:

„Oricum, nu mă pot convinge să-mi pară grozav de rău de tine pentru situația grea în care te afli. Dar mă gândesc că, dacă motivul lui Gosseyn Unu pentru care nu a încercat să profite de situație era în legătură cu

Semantica Generală, atunci mai există şi alte considerații morale care operează în lume. După cum ştii, sunt o mulțime de bărbați buni în univers, care se conduc după propria morală, care-l împiedica să comită fapte criminale şi fapte rele; şi cred că morala lor este bună.”

Analiza făcută de Patricia Hardie fusese cam lungă, dar convingătoare în esență – aşa îi păru lui Gosseyn Trei. Lucru la fel de important, timpul care-i fusele necesar ei pentru a o expune; păru să fie exact timpul de care avusese nevoie el pentru a-şi face propriile considerații morale.

„Desigur” gândi el pe urmă, „şi mai ce?”

Se părea că decizia la care ajunsese era una corticală. Şi aşa; iată-l stând în picioare lângă intrarea în încăperea care chiar la prima vedere, era fără îndoială un dormitor luxos – stătea şi clătina încet din cap către femeia care se răsucise de jumătate spre el şi-l privea.

— Filosofia mea, ca şi dorința mea de a te proteja – acestea erau vorbele cu care căuta să o refuze – nu-mi permit să profit de sentimentele bune pe care le ai față de mine.

Într-un fel, era puțin cam târziu. Femeia îşi dezbrăcase deja ciudata cămaşă bărbătească, dând la iveală un veşmânt transparent şi jumătatea de sus a doi sâni dezgoliți. Lucrul acesta deveni şi mai evident şi mai intim, deoarece, după ce el vorbi, ea se întoarse şi se postă cu fața la el. Era dificil să-ți dai seama, după expresia feței ei şi după poziția uşor înclinată înainte a corpului, dacă se află sau nu într-o stare de şoc.

— Filosofia ta? repetă ea în cele din urmă. Te referi la o religie?

— Semantică Generală se numeşte, spuse Gosseyn cu toată tandrețea de care fu capabil.

— Şi – se-ndreptă de spate – interzice relațiile sexuale între un bărbat şi o femeie, fără căsătorie?

Din moment ce Semantica Generală nu interzicea în

mod expres relațiile sexuale în nicio situație, Gosseyn Trei avu neplăcuta senzație că trebuie să raționeze mai rapid.

Dar rămase calm şi spuse:

— Un individ instruit după teoria Semanticii Generale, doamnă, este obişnuit să ia în considerație mai multe din realitățile unei situații, decât o persoană fără o asemenea instrucție. Trebuie să recunosc că în momentul acesta nu îmi vine în minte un tablou general al tuturor factorilor pe care o femeie, instruită după teoria Semanticii Generale, trebuie să le ia în considerație când are de-a face cu comportamentul instinctual, ținând cont de statutul ei de mamă devotată şi poate împărătească şi văduvă. Dar din fericire mai există şi alte motive mai evidente pentru a nu acționa grăbit într-o astfel de situație.

Femeia se holbă la el câtă vreme îşi expuse analiza. Acum, dădea din cap într-un fel care părea mustrător.

— Asta a fost, întrebă ea, o mostră tipică, întortocheată de conversație ca General – ezită ea – Semantică?

Gosseyn aruncă o privire mentală, înapoi peste analiza sa, şi observă că aceasta era cu siguranță expunerea cea mai personală care fusese rostită în ultima vreme de un Gosseyn.

Oricum, se adună şi zise:

— Doamnă, vă rog să analizați situația care există aici. Cu puțină vreme în urmă, un străin – adică eu – a fost adus la bordul acestei nave. Cam la o oră şi ceva după ce a fost trezit de savanții de pe navă, mama împăratului anunță că o să se căsătorească cu străinul. Pentru cineva din afară este – ar fi – evident că am utilizat o putere psihică malignă pentru a o influența pe mama împăratului. Odată această idee prezentată ofițerului acestei uriaşe nave, nimic nu l-ar împiedica să acționeze aşa cum ar fi hotărât deja s-o facă.

Îşi dădu seama, pe măsură ce vorbea, că se producea

o modificare a expresiei pe față şi în ochii ei: părea că începe să-i accepte motivațiile.

Într-adevăr, imediat începu să dea aprobator din cap. După care zise:

— Înțeleg că o căsătorie în grabă nu ar fi un lucru înțelept. Dar o legătură foarte intimă cu înțelegerea făcută între mine şi tine că rezultatul final va fi căsătoria, ar trebui să dea satisfacție scrupulelor tale religioase.

Gosseyn se trezi zâmbind; pentru că era... sigur... un subiect de care Semantica Generală nu se ocupase niciodată. Dar se simți în siguranță.

Fără Semantica Generală, şopti el confidențial.

În timpul acestui schimb de opinii, deşi fusese scurt, femeia trebuie că avusese timp să-şi formuleze şi ea propriile opinii şi gânduri, pentru că, brusc zâmbi:

— Dragă prietene, spuse ea cu o voce încărcată cu o dulceață exagerată de sarcasm, odată şi odată va trebui să-mi explici ce e Semantica asta Generală şi să-mi spui totul despre Dumnezeul ei; cum a reuşit să înfrâneze pasiunile celor mai dornice şi categorice, din punct de vedere sexual, creaturi din univers – bărbații!

Ea cedă:

— Acum, accept deşi nu-mi convine, că pentru un motiv sau altul, nu te poți pune de acord cu o realitate simplă: relația dintre un bărbat şi o femeie – şi, probabil că va trebui să reevaluez prima reacție pe care am avut-o față de tine. Dar asta poate să mai aştepte. Şi, cu un glas şi mai dulce continuă: Din moment ce accept ca de data asta să nu se întâmple nimic, căci am fost deja răcită de conversația ta dezlânată, de ce să nu te duci înapoi în camera cealaltă, şi-am să vin şi eu imediat.

— Mulțumesc, doamnă, spuse Gosseyn.

După care se răsuci şi deschise uşa şi păşi în camera în care se aflase inițial.

Se simțea oarecum ruşinat de el însuşi. Dar se simțea şi uşurat pentru că, într-adevăr, nu-şi putea lua niciun

fel de angajamente până ce întreagă această situație nu era clarificată în mod satisfăcător… „Nu-i aşa Gosseyn Doi?”

Răspunsul veni pe dată: dar purta aceeaşi amprentă de îndoială pe care o avea şi el în minte:

„Avem într-adevăr nevoie de mai multe informații; dar Patricia, aflată aici lângă mine, scutură din cap înspre tine şi zâmbeşte.”

„Spune-i Doamnei, îi comunică Gosseyn Trei, că femeile îi refuză pe bărbați din timpuri imemoriale şi se simt îndreptățite s-o facă Aşa că nu e cazul ca cineva să zâmbească.”

Probabil că li se păruse adevărat, pentru că nu mai primi niciun răspuns.

9

Şi-acum?

Se aşezase pe unul dintre scaunele confortabile. Stătu acolo, aşteptând ca femeia să apară dintr-un moment într-altul. Dar chiar dacă avea să apară, întrebarea rămâne: Ce urmează acum?

Gosseyn Trei observă că îşi auzea respirația, şi de câteva ori, în acele prime minute de agitație auzise foşnetul hainelor sale care se frecau de husele moi, luxoase pe care stătea. Între aceste zgomote – o linişte de mormânt.

Camera de recepție continua să-i ofere spre admirație luxul unui apartament care fusese decorat şi mobilat pentru a satisface cerințele unor oameni obişnuiți cu o bogăție nemăsurată:

Dar, oricum, asta nu făcea decât să-i accentueze sentimentul că era un intrus, fără niciun fel de cunoaştere a ceea ce-l înconjura.

…Este destul de ridicol – gândi el.

Incredibil, unul dintre cele mai mari evenimente din istoria a două galaxii adusese această navă de război, uriaşă, aici, în această parte a universului – Calea Lactee, şi această ispravă fusese făcută, după câte se pare, cu viteză dodecimală.

Implicațiile nu puteau fi analizate imediat. Dar, cu siguranță asta nu era totul. Sensul colosal al unui asemenea eveniment în Spațiu-Timp trebuia să fie

studiat în mod ştiinţific.

…Şi, cu cel puţin tot atâta siguranţă, oameni ca Breemeg şi Draydart, reprezentaţi ai militarilor, acţionau într-un fel sau altul, nestând să aştepte pur şi simplu.

Pe scurt, ceva se întâmpla undeva pe această navă. Precis că minţile ascuţite, în chiar acest moment, se întreabă ce se întâmplă între străinul numit Gosseyn, pe de o parte şi împărat şi mama lui, pe de altă parte.

Cineva va veni să cerceteze nu peste prea multă vreme.

Cu acest gând – despre un grup de cercetare aflat pe drum – Gosseyn îşi dădu seama că restricţia care fusese impusă asupra lui în sala tronului nu mai era aplicată aici… „Oferta personală pe care femeia mi-a făcut-o îmi creează obligaţia că dacă se întâmplă vreun necaz, să am posibilitatea să vin aici şi s-o ajut pe ea şi pe băiat.”

Aşadar, se ridică grăbit în picioare. Şi-apoi, repede fixă cu privirea o porţiune de podea, în spatele draperiilor trase în lături. Şi cu ajutorul super-creierului, execută procesul de fotografiere care îi dădea posibilitatea ca, mai târziu să poată veni aici instantaneu prin metoda de similarizare dodecimală.

Puţin mai târziu, când se aşeză la loc pe scaun, îşi dădu seama că alter-egoul său manifesta o activitate mentală.

„Le-am spus celorlalţi ceea ce tocmai ai făcut – comunicarea de la Gosseyn Doi era propriul său gând ca şi mai înainte – şi eu sunt de părere că ar trebui să vină alături de tine, lăsându-mă pe mine aici pentru a supraveghea lucrurile”.

În gândul transmis, partea nerostită a sensului cuvintelor „ceea ce tocmai ai făcut” era acel fel de proces pe care intelectul îl executa automat. Referirea fusese făcută la adresa faptului că „fotografiase” o porţiune de podea.

„Vrei să spui… acum?” – veni ca un ecou gândul de răspuns al lui Gosseyn Trei.

„Da – continuă gândul lui Gosseyn Doi – de ce să nu vedem dacă, între noi, putem folosi localizarea ta de acolo, din camera în care te afli în acest moment şi să-i transmit pe ei acolo, aşa cum ai transmis tu corpul tânărului împărat în cabina aceea spațială. Mai întâi, Eldred Crang”.

Mențiunea despre transmiterea corpului băiatului îi aduse în minte, în treacăt, amintirea celorlalte locuri pe care le „fotografiase”... încă utilizabile? se-ntrebă.

Se auzi un zgomot în stânga sa, mai în spate. Atunci, gândi: „Apoi Leej”.

Gosseyn se întoarse şi se uită. Văzu, şi-l recunoscu de îndată, cu memoria dublurii sale pe Eldred Crang, ieşind grăbit de după draperie. Imediat după asta, îşi făcu apariția, din neant, Leej. Păşi şi ea repede într-o parte, la fel ca Enro, după care Prescott şi, în cele din urmă, Patricia Hardie – Crang.

„Dar – obiectă în gând, cu întârziere Gosseyn Trei. Nu crezi că mai întâi ar trebui să...?”

Se întrerupse. Îi venise o idee, un început de înțelegere a diferențelor dintre el şi Gosseyn Doi. Evident, din moment ce alter-ego-ul său şi el se aflau în locuri diferite, ci aveau probleme diferite. Problemele dintr-un loc nu erau transmise cu toată greutatea lor în locul unde se afla celălalt Gosseyn.

Era o remarcă ce avea o implicație deosebită... „În ce priveşte experiența, ne îndreptăm în direcții deosebite, pas cu pas. În curând, nu vom mai fi duplicate, copii exacte ale unuia după celălalt...”

Nu era timp să se gândească la asta acum. Erau prea multe lucruri de făcut. Gosseyn se grăbi să se adreseze noilor veniți.

— Mama împăratului trebuie să apară dintr-un moment într-altul. Vă rog să intrați acolo – el arătă către un alcov care ducea la o uşă pe care abia o zărise puțin mai devreme, habar n-avea unde ducând. Lăsați-mi timp să-i explic doamnei ce...

Ei se mişcară cu iuțeală. Chiar şi puternicul Enro, conducătorul Celui Mai Mare Imperiu, după câteva cuvinte spuse de sora lui în limba sa, schiță doar un zâmbet cinic şi apoi îi urmă pe ceilalți, pierind din raza vizuală a lui Gosseyn.

Chiar dacă trecuseră câteva momente după ce aceştia dispăruseră din vedere, trecerea timpului nu fu înregistrată de rațiunea lui Gosseyn Trei. Avu impresia că noii sosiți abia se îndepărtaseră când auzi un pocnet înapoia sa. Şi, când întoarse capul, uşa de la dormitor tocmai se deschidea şi imediat îşi făcu apariția mama împăratului.

Avu ocazia să-şi dea seama imediat de ce apăruse cu atâta întârziere. Se îmbrăcase cu o rochie vaporoasă, şi aspectul general era de văluri albăstrui. Înainte ca Gosseyn Trei să aibă timp să examineze cu atenție noua ei îmbrăcăminte, femeia zise:

— L-am chemat pe Breemeg. Te va duce înapoi în Polomar-ul tău.

Se părea că venise momentul pentru unui adevăr însă numai unui început de adevăr; grăbit, Gosseyn spuse:

— Doamnă, după cum, fără-ndoială, vi s-a spus, atunci când m-am trezit am descoperit că sunt în legătură mentală cu cineva care arata exact ca mine şi care, în acest moment, se află la depărtare de aproximativ optsprezece mii de ani-lumină de aici…

Femeia dădea aprobator din cap. Avea o atitudine şi o expresie serioasă şi spuse, încruntându-se puțin:

— Tot ce s-a întâmplat, inclusiv modul cum ai ajuns aici, este foarte neobişnuit.

Gosseyn continuă cu sinceritate:

— Este o poveste lungă. Dar nimeni nu este amenințat în niciun fel. Totuşi, acea comunicare cu alter-egoul meu a avut loc într-un moment când mai multe persoane importante se aflau cu el – importante în această zonă din spațiu; şi ei ar dori să vină aici şi să stea de vorbă cu tine şi cu personalul tău militar şi

ştiinţific.

Femeia replică:

— Sunt sigură că trebuie să fie posibil. Noi ne aflăm aici într-o situaţie de izolare. O navă mare, o sută şaptezeci şi opt de mii de oameni şi un băiat şi o femeie.

Adăugă neliniştită:

— S-ar putea întâmpla ca unele dintre spiritele mai îndrăznețe de pe această navă de război să aibă impresia că vechile legi şi vechile relaţii de loialitate nu mai sunt valabile.

Apoi izbucni:

— Spune-mi, în caz de eventuală necesitate, ce-ar putea exact să facă aceşti asociaţi ai tăi?

Părea că acela era momentul potrivit – dacă era posibil să fie unul. Bărbatul îşi luă inima în dinţi şi spuse:

— Permisiunea ta a fost deja auzită prin intermediul meu şi autoritatea ta acceptată – aşa că iată-i!

Spunând acestea, el arătă cu mâna spre alcov. Şi, deşi ceea ce spusese era o minciună, era cu siguranţă mai bine că fusese avertizată mai înainte.

Dar, chiar şi aşa, ea făcu ochii mari. Şi se dădu un pas înapoi. După care, încurajările lui o mai liniştiră oarecum. Pentru că rămase în picioare, tăcută, în timp ce două femei şi patru bărbaţi păşiră în cameră.

Ceva tot o şoca însă.

— Optsprezece mii de ani-lumină, şopti ea. Instantaneu…

Gosseyn spuse:

— Cum crezi că ajuns nava voastră aici? De la distanţă şi mai mare şi tot instantaneu?

În tot acest răstimp, el se gândi că hainele elegante erau exact ceea ce trebuia să poarte ea după părerea unui bărbat a cărui memorie părea să fi derivat de pe Pământ. Aşa că, acum el, se adresă cu tandreţe:

— Eşti foarte frumoasă! N-o să ţi se întâmple nimic.

10

Gosseyn stătea în picioare, privind la grupul celor şapte.

La unul dintre nivelele de gândire, era de părere că cei la care privea nu constituiau un grup prea neobişnuit de oameni, cu excepția lui Enro. Cinci dintre indivizi erau bărbați şi femei de dimensiuni normale, care sigur respectau legile. Ei n-ar fi cauzat niciodată necazuri din proprie voință.

...Dar – stând acolo, alături de ei, înalt, solid şi cinic în chiar atitudinea pe care o avea, se afla Enro, regele – împărat al Celui Mai Mare Imperiu, care se încrunta fără niciun motiv. El dispunea de o flotă aflată undeva, departe de acolo, cu tot atâtea nave în ea câți oameni avea nava de război Dzan.

Ce căuta Enro aici, cu părul acela roşu ca flacăra şi cu sufletul lui de ticălos ucigaş, în compania surorii lui şi a prietenilor lui pacifişti? Enro, ucigaşul, stăpânul lacom. Doamne-Dumnezeule!...

Imaginile care îi parveneau, acum că Gosseyn Trei consultă memoria dublă – triplă – Gosseyn, erau atât de numeroase şi înspăimântătoare încât...

Cu un efort aproape fizic, Gosseyn Trei puse capăt şirului de gânduri. Pentru că brusc deveni evident, din informațiile transmise minții sale de la îndepărtatul alter-ego, că nici Gosseyn Doi nu cunoştea motivele pentru care Marele Bărbat se afla aici.

…El o contactă imediat pe sora acestuia – după cum veni mesajul mental de la Gosseyn Doi – şi, din moment ce el vrusese să vină singur, toată lumea sperase…

Enro dorise cel mai tare să fie transportat pe nava Dzan.

Un mister! Iată-l acolo, în picioare, înalt, sardonic, purtând pe față amprenta unei uşoare asemănări cu sora lui. Dar altfel, o persoană ciudată, periculoasă. Nu se putea ghici ce spera să câştige venind aici din datele avute la îndemână, decât…

Ai grijă!

Mai rău, nu era timp, într-adevăr, să stea să judece, şi nici să-l întrebe pe el personal. Venea Breemeg, aducând cu sine toată nebunia *cealaltă*.

Gosseyn se întoarse către mama împăratului şi întrebă:

— Doamnă, există vreun loc unde putem să-i ascundem pe oamenii aceştia până ce hotărâm ce e de făcut şi cu cine ar trebui să vorbească?

Fața ei frumoasă se relaxă într-un zâmbet:

— Prin alcovul acesta.

Ea arătă spre locul unde el îi ascunsese mai devreme.

— O uşă dă într-un apartament desul de mare, cu mai multe dormitoare. Noi îl folosim – eu şi Enin când avem rude venite în vizită.

Aceasta părea cu siguranță cea mai bună soluție provizorie. Întreaga problemă era rezolvată de un alt set de camere, unde cei şase puteau aştepta până ce erau făcute aranjamentele preliminare.

„Voi merge acolo cu ei, să fac o „fotografie” a podelei. Ce părere ai, Gosseyn Doi?”

Îndepărtatul alter-ego răspunse:

„Pare o idee bună. M-am gândit că, din moment ce i-am trimis acolo, aş putea să-i şi aduc înapoi aici. Vocea din mintea sa, de la acea distanță uriaşă, schimbă brusc subiectul. Dar aş face mai bine sa te previn. După cum ai înregistrat, fără-ndoială pe când mă transportam

încolo şi încoace, prin metoda dodecimală în eforturile mele de a-i pune la punct pe Scoh-Oescendentaul şi Enro cel Roşu super-creierul şi-a extins capacitatea de a urmări pe perioade din ce în ce mai lungi modificările din diferite zone „fotografiate” în care mă transportam. Am putea avea o legătură extinsă similată cu o zonă oarecare din cealaltă galaxie: şi din moment ce acum mingea se află în jumătatea ta de teren, propun să urmăreşti cu atenție procesul dodecimal din creierul tău. Dacă, există cumva vreun proces automat, fixează-ți imediat atenția pe câte un loc fotografiat din apropiere. Dacă fac asta de fiecare dată, s-ar putea întâmpla ca în curând legătura cu zona îndepărtată să intre sub control.”

Gosseyn Trei dădea din cap morocănos.

„Am prins ideea. Mai bine să similiarizez într-unul dintre locurile fotografiate” pe această navă sau chiar pe una de-a voastră; de-acolo din galaxia voastră, decât să mă trezesc confruntat cu dificultățile complexe ale unei distanțe şi mai mari.”

„Exact”, veni răspunsul.

Apoi, cu ceea ce părea a fi un zâmbea:

„Te rog să remarci că ne separăm mental. Nu mai e vorba de alter-ego, ci de „eu” şi „tu”. Va fi interesant de văzut ce iese din asta. Probabil că în curând vom fi doi indivizi diferiți.”

Dialogul mental se desfăşurase cu viteza gândului; şi cât durase acesta, el se îndreptase cu noii sosiți în noul set de camere. Acum, se opri aparent fără motiv, în timp ce ceilalți se-ndreptau spre salonul cel mare al apartamentului. Gosseyn Trei execută „fotografierea” chiar în dreptul uşii, după ce intră.

Stând acolo, observă că cinci dintre noii veniți începuseră imediat să exploreze locul şi se aflau cam cu spatele la el. Erau acum deschise uşile dormitorului.

Ceea ce se întâmplă, apoi, era probabil inevitabil, mai devreme sau mai târziu. Gosseyn tocmai era pe cale să

plece din Jocul acela, când John Prescott îi spuse ceva soției sale, Amelia.

Asta-i dădu o idee; şi Gosseyn se apropie de cei doi Prescott şi spuse încruntându-se puțin:

— Ia stai puțin, ultimul lucru de care-mi amintesc este că ea zăcea moartă pe Pământ, în oraşul Maşinii Jocurilor. Şi ți-ai dat seama că este moartă pentru că atunci i-ai făcut o injecție cu o substanță care s-o învie, probabil. Buzele ei au rămas palide în loc să se-nvinețească.

Prescott era un bărbat voinic, cu un păr blond, des, iar soția lui era o brunetă zveltă. Acum, bărbatul se chinuia să zâmbească şi arunca priviri întrebătoare spre soția sa. Femeia zâmbea şi ea.

— Domnule Gosseyn Trei, spuse, soția unui Venusian non-A care avea de jucat un rol în interiorul frontului inamic, trebuie adesea să se stăpânească. Ceea ce-ți aminteşti tu a fost o experiență foarte neplăcută; dar să ştii că o afirmație de genul „dacă buzele ei nu se învinețesc atunci este moartă” este prea puțin interesantă din punct vedere al Semanticii Generale. Simplul fapt că spui ceva nu face să şi fie aşa.

Ea zâmbi din nou şi încheie:

— Dacă ai să consulți memoria comună Gosseyn, ai să descoperi că noi am avut o discuție mai scurtă despre asta cu Gosseyn Doi.

Memoria îi fu pusă imediat la dispoziție. Undeva, în timpul bătăliei disperate pentru salvarea planetei Venus, cei doi Prescott îşi încrucişaseră drumurile cu incredibil de activul Gosseyn Doi – care sărea dintr-o zonă dodecimală într-alta luptând aproape în fiecare loc în care ajungea. Aşa că. atunci când cuplul îşi făcuse din nou apariția în compania lui Eldred şi Patricia Crang, niciun fel de altă explicație nu mai fusese cerută, niciodată.

— Ah, spuse Gosseyn Trei, amintindu-şi. Da.

Apoi adăugă:

— Mă bucur.

Ei îi întoarseră spatele şi el făcu la fel. Dar câteva secunde mai târziu, când îşi aruncă privirea înapoi, văzu că ei dispăruseră într-unul dintre dormitoare, lăsând-o în cameră numai pe Leej, Femeia Prezicător.

Ea se oprise pe loc şi-acum se uita direct la el. Pe fața ei destinsă, cu trăsături plăcute, se citea un uşor zâmbet.

Leej, femeia care ghicise viitorul, de pe planeta Yalerta; Leej cea brunetă, care i-ar fi putut spune câte ceva despre ceea ce-i rezerva viitorul. Tocmai când el se gândea la lucrul acesta, ea-şi mişcă buzele şi spuse:

— Se întrevede o perioadă de aproximativ douăsprezece minute după ce pleci de aici, spuse ea, după care ai să-ți foloseşti super-creierul din nou. Asta mă împiedică să văd mai departe în viitorul tău.

Perioada de timp atât de scurtă îi produse un mic şoc. „Douăsprezece minute!” repetă el.

Şi brusc, fu fascinat. Această aproximație... Era prima sa experiență personală cu un prezicător: şi ea stătea acolo, în fața lui, oferindu-l cu prietenie, de bună voie, informații.

El întrebă:

— Vreau indicii cu privire la motivele care vor duce la acțiunea mea?

— Ai părăsit apartamentul imperial, spuse ea, cu bărbatul acela. Ea ezită, apoi îl identifică: Bremmeg. Apoi încheie: Mergi. Şi, deodată, observi ceva. Şi asta este, pentru posibilitățile mele speciale, nimic.

Gosseyn rămase pe loc, şi femeia prezicător trebuia să se fi aşteptat la asta, pentru că nici ea nu se mişcă. Gosseyn spuse:

— Eu am avut alt gând.

Ea zâmbi.

— Ştiu. Dar spune-l. Gândurile nu sunt la fel de clare ca şi cuvintele, atunci când e vorba de prezicere.

Gosseyn aprobă din cap şi spuse:

— Când preziceai pentru Gosseyn Doi şi ceilalți în legătură cu saltul pe care intenționați să-l faceți, care era exact rolul tău?

Şi de data asta răspunsul veni prompt.

— Am hotărât, noi am hotărât, că voi încerca să prezic exact care va fi configurația atom-moleculă-particulă a unei zone locuibile din acea altă galaxie. Am luat drept adevărat faptul că neantul separa cele două universuri. Pe baza acelei preziceri, Gosseyn Doi a făcut o „fotografie” cu ajutorul super-creierului, a întregului meu creier, incluzând prezicerea şi a încercat să ne similiarizeze pe toți acolo dintr-un salt. Într-un fel, trebuie să fi funcționat.

Gosseyn Trei căzu pe gânduri.

— Aveam memoria tuturor acestor evenimente în minte, desigur. Dar păreau aşa de complexe încât nu-mi puteam forma o imagine clară. Cu alte cuvinte – zâmbi – se impune de la sine idealul Semanticii Generale, care înseamnă în acest caz că memoria mea legată de eveniment nu prea a reuşit să-mi ofere tabloul întregului eveniment. Cuvintele au şi ele valoarea lor.

El încheie:

— Ce crezi că n-a mers cum trebuie?

— Tu.

Fu rândul ei să zâmbească.

— Formulează-ți în minte imaginea ta, zăcând în capsulă şi receptând toate acele gânduri fără ca cineva să ştie despre tine. Aşa că, după cum s-a dovedit, tu ai fost partea cea mai receptivă a întregului proces.

— Dar în sensul contrar.

Nu primi niciun răspuns. Femeia stătea în fața lui, fără vorbă.

— Mulțumesc, spuse Gosseyn.

Spunând asta, ieşi pe uşă, apoi, prin alcov, în camera unde mama împăratului stătea de vorbă cu un bărbat de înălțime mică, ciudat şi foarte nervos.

Nedorind să-i întrerupă, Gosseyn se opri. În

momentul acela, o auzi pe femeie spunând:

— Dar nu înțeleg. Ce spui? Ce-a făcut Enin?

În timp ce Gosseyn stătea acolo lângă alcovul prin care-i condusese pe ceilalți, şi de unde nu putea fi văzut, mărunțelul spuse cu o voce tremurătoare:

— A dispărut. De sub ochii mei.

Apoi bolborosi mai departe:

— Ştii cum e el când face lecții cu mine. O vreme stă liniştit. Apoi devine neastâmpărat. Îmi răspunde. Țopăie. Îşi mai ia câte ceva de băut. N-are niciun fel de maniere. Dar învață. De data asta, stătea pur şi simplu pe scaun. Şi pac, a dispărut.

Avu nevoie de un minut până să perceapă sensul acestor cuvinte din spusele agitate ale individului, dar, în cele din urmă, tabloul reprezentat verbal de acesta nu mai lăsa loc de îndoială.

Mărunțelul individ era profesorul împăratului. Şi în timpul lecției, pretindea, văzuse cu ochii lui cum elevul, pur şi simplu dispăruse fără urmă.

În timpul cât ascultase relatarea, lui Gosseyn Trei îi veni ideea că momentul în care se petrecuse surprinzătorul eveniment ar fi putut coincide cu sosirea lui Eldred Crang şi a celorlalți. De aceea, îi transmise alter-egoului său:

„Crezi că a fost o diferență în timp față de momentul în care Enin a fost transferat în altă parte?”

„Mi se pare că-mi amintesc, veni răspunsul, că în momentul transferului tocmai rememorai unele localizări dodecimale ale fostului Gosseyn Unu şi ale mele. Te gândeai la băiat în momentul acela? Eu nu-mi amintesc.”

Nu era un moment potrivit pentru încercarea de a-şi aminti acele detalii. Pentru că văzu că femeia îl observase şi se întorsese către el şi că era într-o stare de extremă agitație.

— Este posibil, întrebă ea, nesigură, ca toate astea să se fi întâmplat…?

Gosseyn îşi revenise.

— Pare să fie la fel cu ce i s-a întâmplat mai înainte. Am să văd ce pot face. Eu…

Îl ignoraseră amândoi pe profesorul împăratului, aproape ca şi cum acesta n-ar fi existat. Şi chiar dacă ar fi fost vreo posibilitate ca Gosseyn să-l remarce pe bărbatul cel mărunțel, acesta dispăru, pentru că tocmai când rostea primele cuvinte din ceea ce ar fi constituit o nouă afirmație, se auzi un bâzâit.

— Oh, Doamne! exclamă femeia. A venit Breemeg după tine!

— Nu-ți face probleme, spuse el, nu-i nimic. Promit să mă întorc peste câteva minute; dar mai întâi ar trebui să ştiu – ar trebui să aflăm – ce s-a mai întâmplat în afară, pe navă.

Şi totuşi, chiar şi lui îi păru că acesta era ultimul lucru pe care nu-l ştiau când, câteva minute mai târziu, ieşea însoțit în tăcere, de curtean.

Înainte de a se pierde pe aleile şerpuite ale grădinii, mai privi o dată înapoi. Mama împăratului stătea în cadrul uşii uitându-se după el cu o privire chinuită.

Luând în considerație faptul că ea era o persoană normală, directă, inteligentă, Gosseyn nu se gândi la ce simțea ea din punct de vedere al unei reacții talamice. Era ceva ca o emoție adevărată.

Asta simțea şi el. Pentru că – oare – putea el să fie responsabil de dispariția tânărului împărat?

11

Alături de el, Breemeg întrerupse tăcerea.

— Bănuiesc, spuse el, că nu ai dat în vileag convorbirea noastră particulară față de împărat sau de mama lui.

Ieşiseră din grădina regală i ajunseseră într-un coridor larg în care curtezanul slab, între două vârste, se simțea, se pare, liber să vorbească.

— Adevărat, spuse Gosseyn.

În împrejurările de față acesta părea un subiect de importanță minoră: şi, pe urmă, îi veni în minte ideea că trecuseră două sau trei minute de la precizarea lui Leej. Aşa că peste aproximativ nouă minute avea să se întâmple evenimentul care-l va determina să-şi folosească super-creierul.

Într-un fel, nouă minute era mult. N-avea niciun rost, deci să se gândească la asta… deocamdată.

— Bănuiesc asta, continuă Breemeg, pentru că n-aş mai fi fost, cu siguranță, chemat de Regina Mamă Strala să vin şi să te iau dacă ai făcut chiar şi cea mai mică referință la cuvintele mele.

De data aceasta, două idei îi veniră în minte. Prima, o reacție simplă, personală – „Închipuieşte-ți, m-a invitat în dormitorul ei, fără să-mi spună care este numele ei mic.” – Şi acum, în această remarcă ocazională aflase numele ei:

— Strala! rosti el numele cu voce tare, adăugând: Îmi

place cum sună.

Breemeg păru să nu fi auzit comentariile lui Gosseyn. Continuau să meargă, în timp ce Gosseyn se gândea că numele avea în el, o frumusețe feminină.

A doua idee consta dintr-o serie de amintiri fragmentate care-i produseseră o subită înverşunare... Amintirile erau despre Gosseyn Doi în acțiune pe planeta Prezicătorilor, pe planeta Gorgzid, cea mai importantă din Imperiul lui Emu. Această conştientizare îi aduse acel început de înverşunare care era atât de nouă pentru el. Erau lucruri pe care trebuia să le facă. Unde se afla, oare băiatul acela? Trebuia salvat, şi imediat.

Următoarele cuvinte ale lui Breemeg aproape că-i întrerupseră şirul gândurilor – sentimente.

— Evident, spuse omul, misiunea noastră cea mai importantă este, încă, aceea de a afla unde anume în spațiu suntem şi ce s-a-ntâmplat de-am fost aduşi aici.

Ascultând aceste cuvinte, Gosseyn avu pentru prima dată un sentiment de uşurare în legătură cu acest om. Probabil că cineva înțelept vorbise cu Breemeg în ultimele patruzeci şi cinci de minute.

Coridorul cu desăvârşire gol se întindea până departe în fața lor şi Breemeg îşi dezvoltă argumentația.

— Desigur, dacă există cât de cât o şansă să ne întoarcem alături de flota noastră, atunci afirmațiile mele în legătură cu o revoltă nu ar avea niciun înțeles. Aceea ar fi, fără îndoială, cea mai bună soluție, din moment ce ne-ar duce pe toți înapoi la familiile noastre.

Nu era – fu Gosseyn de acord cu sine pe tăcute – un moment prea grozav pentru Semantica Generală, în ceea ce-l privea. Problema unei astfel de întoarceri, după datele pe care le avea el, era mai complicată decât orice. Aşa că aceasta era o nouă minciună pe care situația reală de viață în care se afla o făcea necesară pentru el.

Dar din moment ce adevărul ar cere acțiuni hotărâte şi rapide din partea acestor oameni, cu atât mai

important pentru supraviețuirea lor – inclusiv a celor ticăloşi – părea să fie felul în care el ascundea ceea ce ştia.

Alternativa era să dezvăluie realitatea şi, dacă erau urmări, să se străduiască să iasă din încurcătură. Evident, asta trebuia lăsată pe mai târziu, dacă se putea.

— Pe de alt parte, spuse Breemeg, în timp ce Gosseyn ajunsese la această concluzie, dacă e să rămânem în această zonă din spațiu de-acum înainte, atunci, cu cât mai curând găsim o planetă locuibilă, cu atât mai bine. Moment în care (vocea i se înăspri), mica noastră familie regală va avea de suferit. Băiatul – ridică el din umeri – poate l-am putea lăsa în grija ta. Rânji, arătându-şi dinții.

Dădu iarăşi din umeri. Rânjetul dispăru.

— Oricum, atâta vreme cât nu se mai află aici… Iar în ce o priveşte pe mamă…

Se întrerupse. Şi, brusc, îşi redresă ținuta, ceea ce îl trezi din nou la realitate pe Gosseyn.

Breemeg spuse cu toată seriozitatea:

— Îmi dau seama, ea e singura femeie pe o navă cu o sută şaptezeci şi opt de mii de bărbați. Aşa că – avu iarăşi un rânjet – vor fi vreo câteva zeci de conducători din eşalonul de vârf nevoiți să hotărască între ei care să se bucure de farmecele ei.

Individul încheie:

— După cum vezi şi poți să-ți dai seama, acestea sunt gânduri ivite ca o concluzie şi sunt într-un fel mai realiste decât ceea ce-am spus mai devreme.

Deci, în cele din urmă, avea să fie o luptă. Gosseyn era curios.

— Sunt ofițeri implicați într-un fel de plan de a profita de femeie?

Urmă un lung moment de tăcere. Breemeg îşi încetini mersul rapid şi întoarse capul, privindu-l fix pe Gosseyn. Apoi brusc, se opri. Şi Gosseyn, după ce mai

făcu câțiva paşi, se opri şi el, răsucindu-se cu fața la Breemeg.

Curteanul Majestății Sale Imperiale Enin spuse:

— Asta e cea mai blestemată chestie pe care-am auzit-o în ultima vreme. Asta sugerează că ai tu ceva în minte, probabil vreun plan să faci o listă cu…

Se opri. Păru să-şi ia inima în dinți. Şi spuse, morocănos:

— Nu, subiectul n-a fost adus la cunoştința militarilor. De ce întrebi?

Lui Gosseyn i se păru că aceasta era informația de care avea nevoie. Aşa că spuse:

— Mi se pare că tu şi asociații tăi faceți prea repede planuri. Părerea mea este – alese o cifră la întâmplare – că tu şi prietenii tăi va trebui să vă abțineți de la a face planuri personale vreo câteva săptămâni. Vreau să spun, nu faceți vreun act irevocabil la care altcineva, încă nepregătit pentru un asemenea pas, s-ar putea să reacționeze.

Expresia lui Breemeg se schimbă când subînțelesul cuvintelor lui Gosseyn îi puseseră, evident, capăt neliniştilor. Deveni, deodată tolerant:

— Adevărul este, spuse el, că trebuie să ținem cont de prizonierii străini pe care îi avem la bord. Ca o consecință, situația politică de la bordul acestei nave nu ne permite o prea mare libertate de mişcare. Va trebui să acționăm, altfel altcineva va acționa.

Păru să-şi fi revenit din şocul resimțit mai adineauri: pentru că porni să meargă iar. Aproape automat, Gosseyn făcu la fel. Dar gândea:

„Străin!”

După un moment spuse:

— Numai puțin!

Îşi înfrânse reacția cu un efort de voință şi se adresă în gând alter-egoului său:

„Am deodată senzația că momentul acesta este desprins dintr-o recapitulare la Semantica Generală.

Parcă aş fi fost la capătul unde se leagă prea multe generalități. Şi încep să cred că fac prea multe presupuneri...”

Răspunsul de la îndepărtatul Gosseyn Doi fu favorabil:

„Se pare într-adevăr că vorbim prea mult degeaba. Faptul că a pomenit de prizonieri străini pare să indice că duşmanul rasei Dzan din Galaxia a Doua este la fel de vulnerabil ca oricine şi că unii din rândul lor se vor preda şi se vor pune la dispoziția adversarilor lor, aşa cum au făcut soldații încă din timpuri imemoriale.”

Câtă vreme dură acest schimb mental de idei cu duplicatul său Gosseyn, el continuase să meargă alături de bărbatul cel uscățiv. Acum, Gosseyn îi aruncă o privire, întrebându-se daca remarcase tăcerea. După fața lui, Breemeg nu dădea semne că ar fi băgat ceva de seamă.

Poate că încă avea timp să recapituleze.

Gosseyn zise:

— Am impresia că aceasta este o navă de război.

Trecură câteva momente până să primească o reacție la afirmația sa. Bărbatul îşi încetini iarăşi mersul şi, întorcându-şi capul, o fixă cu o privire în care părea că se citeşte uimirea.

— Şi ce impresii mai ai? zise el. Apoi adăugă: Ai gânduri ciudate.

Gosseyn insistă:

— Însăşi existența unei nave atât de mari şi faptul că adineauri ai pomenit despre prizonieri, dovedeşte că de unde ați venit – haide să numim locul vostru de origine Galaxia Doi – aveți un inamic puternic.

Celălalt păru să-şi revină din surpriză, datorită simplității întrebărilor. Călca din nou cu pas normal; dădu afirmativ din cap şi spuse:

— Este o rasă semi-umană, cu două mâini şi două picioare. Aceste ființe sunt periculoase pentru noi din punct de vedere tehnic şi ca indivizi. De exemplu, este

riscant pentru o ființă umană ca, fără o protecție electronică, să se afle în vecinătatea unui Troog. Şi a trebuit să proiectăm nişte aparate foarte complicate să ne apărăm ca grup de sistemele lor de computere care sunt capabile să amplifice metodele lor de control mental pentru a pune stăpânire pe mințile personalului de pe o navă Dzan în timpul unei lupte.

— Bănuiesc că o asemenea luptă era tocmai în desfăşurare când nava voastră a fost zvârlită în această zonă din spațiu.

— Aşa este, răspunse Breemeg.

Atunci, Gosseyn încercă să-şi imagineze acea scenă de luptă din universul îndepărtat, aflat la aproximativ un milion de ani lumină de galaxia Căii Lactee. Ființe umane de-acolo luptând aşa cum oamenii luptă aici de la începuturile istoriei scrise.

Îşi scutură capul cu tristețe. Noțiunea din Semantica Generală că o ființă umană nu seamănă cu nicio alta – Gilbert Gosseyn nu este Breemeg, Crang, nu este Prescott, nu este Enro – conține un adevăr limitat în ce priveşte identitatea şi aspectul fizic al individului. Însă nu părea să fie valabilă pentru caracterul rasei ca tot unitar.

Oftă. Şi merse mai departe cu recapitularea:

— Presupun că absența navei voastre ar putea fi un avantaj pentru duşmanul vostru.

Tăcere. Mai făcuseră câțiva paşi şi capătul coridorului era vizibil acum la numai câțiva metri.

— Va trece probabil o vreme, spuse Breemeg, până când cineva să-şi dea seama că am dispărut. Aşa că absența noastră s-ar putea să nu fie periculoasă.

— Descrierea făcută de tine duşmanului, spuse Gosseyn, care cântărise spusele celuilalt, sugerează că pentru prima dată oamenii au întâlnit o formă de viață superioară. Plin asta vreau să spun…

Tăcu, nevenindu-i să creadă.

Podeaua se zgâlțâia. Se zgâlțâia.

Era o vibrație vizibilă. Sub el, podeaua, efectiv se legăna. Şi văzu cum clătinătura se propagă ca o undă, traversând oblic coridorul. Şi păru că se transmite mai departe, răspândindu-se în celelalte părți ale navei.

Acum, unda dispăruse din locul unde se afla el.

Chiar deasupra lui se auzi o sonerie. Apoi vocea stridentă a unui bărbat rosti agitată:

— Toată lumea la posturi. O supernavă inamică tocmai a pătruns în zona noastră de spațiu… Datorită intensității tonului, îi trebui un moment să identifice vocea ca fiind a lui Draydart Duart.

În interiorul creierului său, realiză că alter-egoul său bombănea la el:

„Trei, veni gândul de departe, cred că tu ai făcut-o. Te-ai gândit la locul luptei din cealaltă galaxie; şi am sentimentul teribil că ceva grozav s-a întâmplat iarăşi.”

Gosseyn Trei nu avea timp să-şi facă procese de conştiință. Pentru că exact în acelaşi moment simți o senzație ciudată în cap. Îi trebuiră câteva frânturi de secundă până ce memoria cumulată a lui Gosseyn Doi şi Gosseyn Unu, (nu, el nu avea mişcări fizice personale asociate), să identifice senzația.

Apoi… Doamne, Dumnezeule! Ceva încerca să pună stăpânire pe mintea sa…

Cele douăsprezece minute prezise de Leej, probabil au trecut.

Aceea fu numai una dintre numeroasele impresii ce i se plimbară prin minte. Gândul la Leej se asocie instantaneu cu amintirea despre cei doi Crang, Prescott, apoi Enro şi Strala… toți care făceau probabil acum eforturi disperate să-şi impună propriul control asupra minților lor.

Aşa că Gilbert Gosseyn ar fi făcut mai bine să meargă înapoi acolo. Păcat, pentru că – alt gând trecând rapid prin minte… Ar trebui într-adevăr să dau de urma băiatului…

12

Gosseyn simți pe față adierea unui vânt rece.

Cât vedea cu ochii, numai vârfuri înzăpezite. Şi chiar sub poalele lor, un râu cu ape repezi şi malurile înghețate.

Văzu băiatul care admira cu ochi măriți peisajul. Obrajii lui palizi începuseră să prindă culoare. Putea să fie numai răceala acelui vânt care străbătea prin toată nebunia aceea şi se făcea simțit la un nou nivel al realității.

Multă vreme, nimeni nu vorbi.

— Hei, este grozav, într-adevăr, nu-i aşa?

Vocea de copil era plină de încântare.

În timpul acesta, vântul începu să bată mai tare şi mai înghețat. Gosseyn zâmbi cu amărăciune şi zise:

— Da, într-adevăr este... grozav.

Majestatea Sa Imperială, Enin părea că nu auzea şi nici nu simțea. Vocea sa deveni şi mai plină de încântare:

— Hei, ce faci tu într-un loc ca ăsta?

Nu era prea greu să bănuieşti că băiatul fusese ferit de temperaturile extreme ale vremii. Aşa că Gosseyn fu de părere că o mică explicație nu avea ce să strice. Spuse deci:

— Cum, din cauza luptelor care continuă... acolo – făcu vag un semn cu mâna în direcția navei Dzan aflată la distanță de ani-lumină – vom sta aici o vreme, cred că

e cazul să-ți spun că ceea ce vezi este anotimpul iarnă pe această planetă şi aceasta este o zonă sălbatică. De aici nu se vede niciun semn de civilizație.

— Este ceva acolo, spuse băiatul. Arătă cu degetul şi continuă: Sunt aici înaintea ta cu douăzeci de minute şi atunci era mai luminos şi arăta grozav atunci când soarele a apus.

Gosseyn urmări cu ochii direcția indicată de deget şi văzu că era direcția în care curgea râul. Distanța până la locul arătat era cam de o milă. Acolo, în locul unde râul şi valea o coteau la stânga, dispărând din vedere, se afla o zonă întunecată de zăpadă, aparent chiar la marginea râului care dispărea.

Să fie fost oare prima locuință care fusese localizată dincolo de curbă?

Lua ceva timp să ajungă acolo şi să afle. Dar nu era nicio îndoială: dacă era să rămână aici, atunci aceea era direcția în care trebuia să meargă.

Cu voce tare spuse:

— Să sperăm. Trebuie să găsim un loc unde să ne fie cald. Vine noaptea.

Nehotărât încă, se uită în sus la norul care acoperea soarele. Şi văzu că acesta făcea parte dintr-o masă întunecată care avea în curând să acopere aproape întreg cerul. Păcat! Ar fi fost interesant să vadă ce fel de soare era acela.

De-acum, aerul părea şi mai rece decât în momentul în care sosise. Era timpul să pornească la drum.

În timp ce amândoi coborau, când păşind, când alunecând pe panta înghețată, Gosseyn Trei avu o mică discuție cu şinele său.

Probabil, locul în care el – şi mai înaintea lui, băiatul – ajunsese, era o zonă „fotografiată” dodecimal de Gosseyn Doi sau Gosseyn Unu; o localizare exactă pe care unul dintre ei o folosise în trecut într-un anumit scop.

Problema era că memoria lui despre călătoriile

predecesorilor Gosseyn nu părea să conțină vreo amintire despre o zonă înghețată. Memoria pe care o avea în comun cu primii doi Gosseyn nu includea tabloul unui asemenea peisaj, utilizat în vreun scop oarecare.

Nu era decât un mister, desigur, nu un dezastru. În orice moment se putea hotărî să-şi folosească super-creierul – şi ceva avea să se întâmple; ce anume, asta nu mai putea spune.

„...În fond, intenția mea era să mă întorc în apartamentul imperial de pe navă, s-o ajut pe Strala şi pe musafirii care fuseseră transferați la bord de Gosseyn Doi.” În schimb, îl fulgerase gândul acela despre Enin; şi, într-un fel sau altul super-creierul său defectuos elaborase acele detalii secundare şi-l adusese unde se afla băiatul, aici, pe această planetă înghețată.

Era bineînțeles, posibil să fie chiar Pământul. Tot coborând şi tot ținându-l de mână pe băiat, Gosseyn – din cauza gândului său – privea în jos şi în jurul lui, cu speranța brusc renăscută. Trase cu atenție aer în piept. Aerul, deşi rece, părea să fie exact aşa cum îşi amintea memoria comună, aerul de pe Pământ. Vârfurile muntoase înzăpezite, apa curgătoare pe jumătate ascunsă sub gheață, erau cu siguranța o variație a miilor de peisaje similare din sutele de zone muntoase de pe Pământ.

Sentimentul de speranță îl însoți pentru aproximativ o sută de iarzi de coborâre. În acest timp îşi tot băga mâinile, pe rând, sub partea de sus a hainelor largi cu care-l îmbrăcaseră Vocea Unu şi Vocea Doi.

Dedesubt, corpul îi era cald încă; şi, prin contact repetat, reuşi să-şi țină mâinile, pe rând, cât de cât calde. Dar cu cât trecea vremea şi cum ei abia se apropiau de poalele pantei, nu mai avea nicio îndoială: nu era îmbrăcat pentru o aşa climă.

Câteva minute mai târziu, păru că venise timpul pentru o acțiune hotărâtă, când băiatul scânci pe

neaşteptate:

— Nu pot. Nu pot. E prea frig. Îngheț.

Coborâseră până pe o stâncă mare. Acolo se opriră. Şi stăteau pe gheață, frecându-şi mâinile aşa cum se procedează de obicei pentru a pune sângele în circulație.

Peisajul era mereu la fel de mieunat. Din nefericire, faptul că încă mai vedeau zăpadă şi gheață în mii de forme fantastice. Încântătoare, atât în față cât şi de jur împrejur, însemna că mai aveau mult de mers. Gosseyn nefericit, socoti că se aflau încă la patru sute de iarzi deasupra nivelului râului.

Stând acolo, neştiind prea bine ce avea să urmeze, îşi aminti – din memoria lui Gosseyn Doi – că în momentul în care grupul se pregătea pentru Marea Călătorie, făcuseră trei teste preliminarii.

Mai întâi Leej prezisese o localizare pe Pământ; după care Gosseyn Doi făcuse fotografierea mentală a ceea ce super-creierul său văzuse la nivelul particular din celulele implicate din interiorul creierului ei.

Alte două teste, unul pe o planetă necunoscută – a cărei existență o prezisese ea – şi unul pentru planeta ei de origine, Yalerta. Şi numai când preliminariile fuseseră evaluate ca fiind satisfăcătoare, Leej îşi direcționase prezicerea spre o localizare din cealaltă galaxie.

„Această planetă pe care eu şi Enin am aterizat atât de neaşteptat, ar putea fi una dintre localizările test preliminare, unde nimeni nu fusese de fapt vreodată – să fi fost Pământul? Să fi fost Yalerta? Să fi fost planeta aceea necunoscută?”

Evident, n-avea să fie posibil să afle imediat. Dar dacă era să fie Pământul – ce importanță avea? Păreau să existe câteva posibilități, dar toate foarte vagi.

Tropotea întruna din picioare şi-şi freca mâinile. Şi, fără nicio plăcere, îşi dădu seama că, dacă lui şi băiatului le era deja frig, nu aveau nicio şansă să poată merge o milă întreagă prin zona întunecoasă, acolo unde

râul făcea o curbă. Chiar şi să coboare până la malul râului părea că va fi prea mult pentru trupurile lor înghețate.

Totuşi, începuse să se simtă mai bine în legătură cu transferul greşit care-l adusese aici... Va trebui să învețe să controleze asta, desigur; aceste incidente trebuiau analizate şi trebuia făcut ceva, dar... puştiul se aflase în această lume înghețată cu douăzeci de minute mai mult ca el. Şi, evident, două lucruri îl salvaseră până acum. În acela minute strălucise soarele. De. asemenea circulația mai bună a trupului tânăr şi hainele mai călduroase avuseseră şi ele rolul lor.

Din nefericire, trecuse prea mult timp chiar şi pentru acele avantaje speciale. Aşadar, venise momentul – pentru amândoi – să se folosească de una dintre acele vagi posibilități.

Gosseyn întinse mâna. Îl prinse pe băiat de mâna dreaptă înghețată şi i-o strânse. Ținând mâna strâns, după ce-i atrăsese celuilalt atenția, spuse cu franchețe:

— Ascultă, Enin, tu şi cu mine avem nişte însuşiri speciale. Şi lucrul cel mai înțelept pe care l-am putea face în momentul acesta este să găsim o modalitate să declanşăm una dintre acele comprimări electrice pe care poți s-o faci tu.

Băiatul scutură din cap, abătut.

— Dar trebuie să derive dintr-o sursă de energie deja existentă. Un nor în care se produc fulgere sau un fir electric.

Gosseyn dădu aprobator din cap.

— Masa aceea de nori de deasupra – arătă cu degetul – şi copacul de aici. Dă-i foc!

Copacul spre care arătase era un schelet răsucit, înalt de vreo douăzeci de picioare, dezgolit de iarnă. Cu crengile sale desfrunzite, răsfirate ca nişte gheare, atârna aplecat peste stâncă şi părea să spânzure acolo, gata să se răstoarne.

Aşteaptă până ce băiatul observă copacul; apoi îşi

aruncă privirea spre nor.

— Există fulgere, iarna? întrebă Enin cam nedumerit.

— Oh, făcu Gosseyn.

Era o întrebare care nu-i trecuse prin minte nici lui, nici celorlalți Gosseyn. Nemulțumit, îşi dădu seama că, pe Pământ, fulgerul era asociat cu furtunile de vară.

— Cred că ai dreptate, aprobă el.

Dar îşi făcu curaj, căci îi veni altă idee. Arătă cu mâna pe care o avea liberă:

— Dacă pata aceea întunecată este într-adevăr o construcție, şi are instalație electrică, ce-ai putea face de la distanța asta?

Fără să spună o vorbă, băiatul privi lung în direcția arătată. Apoi urmă o pauză, nu prea lungă.

După aceea, se auzi un pârâit şi copacul izbucni în flăcări!

O vreme, se încălziră apropiindu-se de flăcări. Copacul ardea destul de bine, şi chiar dacă se transformă repede într-un schelet înnegrit, încă mai răspândea căldură.

Dar încălzitul încetă a mai fi preocuparea lor principală, Gosseyn observă că tovarăşul său privea într-o parte cu o expresie de nelinişte pe față.

— Uită-te! arătă el cu degetul şi adăugă: Mi-a fost teamă că se putea întâmpla asta.

Ceea ce văzu Gosseyn, când îşi aruncă privirea în direcția arătată de deget, era o coloană de fum la o milă depărtare, acolo unde pata întunecată se dovedise a fi într-adevăr, o locuință.

— Electricitatea pe care am adus-o aici, spuse Enin, a făcut să ia foc locuința când am extras-o din fire.

Părea îngrijorat; şi bărbatul remarcă acum că băiatul părea să fi căpătat, sau căpătase, calități morale de copil de doisprezece ani, bine educat, care făcea diferența dintre bine şi rău.

În timp ce gândea astfel, băiatul spuse din nou:

— Aşa că dacă mergem acolo, n-o să mai găsim un loc

unde se poate locui.

Gosseyn privea tăcut norul de fum negru care se profila pe cer, gândind cu amărăciune: „...Ei bine, nu tocmai morale, în cele din urmă...”

Cu voce tare spuse

— Sper că n-a fost nimeni rănit.

Distrugerea clădirii din depărtare îi aduse brusc în minte întrebarea de mai-înainte: ce planetă era aceasta? Ce fel de oameni se aflau acolo în clădirea care ardea? Ce nivel de tehnologie?

...Evident, nu putea afla imediat.

Gosseyn avu acest gând conştient, care cerea amânare. Şi văzu că băiatul se vârâse aplecat pe sub copacul care ardea mocnit şi umbla încolo şi încoace de-a lungul marginii aflată sub el? şi-şi arunca când şi când ochii peste margine.

Brusc Enin îl strigă:

— Cred că am putea coborî mai bine pe-aici.

Arătă spre panta înzăpezită care părea mai puțin dreaptă.

— Vin imediat acolo, strigă Gosseyn.

Mai întâi, următorul lucru pe care şi-l propuse trebuia încercat.

Cu băgare de seamă întinse mâna şi apucă o creangă dintre cele mai groase. Tresări şi-i dădu drumul imediat. Era mai mult decât caldă.

Îi trebuiră mai multe minute. Aruncă zăpadă pe porțiunile de unde voia să apuce creanga până ce se răcori. Imediat ce putu să pună mâna pe creangă, folosind genunchiul ca pârghie, o rupse din copac.

Târând creanga după el, merse spre băiat...

Puțin mai târziu coborâți iarăşi panta. Dar acum aveau cu ei ceva care, atât cât rămânea caldă, era echivalentul unui încălzitor portabil.

Coborârea avu şi aspecte mai neplăcute. Atât mâinile lui cât şi ale băiatului se înnegriră curând de la creanga pe care tot trebuiseră s-o atingă pentru a se încălzi. De

asemenea, se aşezau pe rând cu picioarele pe partea mai groasă a crengii pentru a şi le-ncălzi. Aşa că, în curând apăru în urma lor o dâră neagră de cenuşă. Şi urmele se impregnau negre în zăpadă.

Gosseyn încercă să nu-şi atingă hainele largi cu care era îmbrăcat; dar, când mai alunecau pe porțiunile mai abrupte, se întâmpla şi acest lucru.

Curând ajunseră la malul râului; şi era încurajator să simți că încă mai era căldură de la creanga arsă. Gosseyn începu din nou să spere că, mergând repede pe acest teren relativ neted, vor reuşi să ajungă la casa aflată la o milă depărtare.

Enin fu acela care remarcă ce-i costase coborârea.

— Chiar că arătăm ca doi vagabonzi murdari, spuse el. Te-ai înnegrit pe barbă şi pe obrazul drept şi cred că şi eu sunt negru tot.

— Mai ales pe frunte şi pe gât, spuse Gosseyn şi adăugă: Şi, bineînțeles, de mâini nici nu mai e cazul să amintesc până nu ajungem într-un loc cu apă caldă.

— Să mergem acolo, spuse băiatul.

În sinea sa, Gosseyn nu prea era hotărât. Dar porniră la drum, aşa că avea timp să se mai gândească.

Zăpadă şi gheață cât vezi cu ochii – cu excepția petei întunecate din fața lor, mult mai apropiată, acum... Focul de acolo se afla evident sub control deja, căci nu se mai vedea fum.

Asta-l linişti pe Gosseyn, dar în el creştea un sentiment de disconfort pentru că se afla aici, pe malul acestui râu, tropăind pe pământul înghețat şi cărând după el o creangă care abia de mai era puțin calda, acum.

Tot timpul cât merse, gândurile alter-egoului său se aflaseră în conflict cu propria gândire. Acolo, în spațiul îndepărtat, Gosseyn Doi se afla în mişcare. Făcuse deja saltul până la nava Dzan. Şi imaginile mentale de după sosirea sa indicau că sistemul de computere de pe uriaşa navă spațială de luptă cuplaseră automat un

ecran energetic, care formase o barieră împotriva forțelor de control de pe nava străină.

Aflat acum în siguranță, Gosseyn Doi găsi răgazul să observe starea de nelinişte a lui Trei, şi să-i dea sfaturi: „Ai salvat băiatul. Faptul că aceasta s-a întâmplat ca o consecință a problemei pe care o ai cu super-creierul tău este interesant pentru informațiile pe care mi le oferă; dar asta nu trebuie să te facă să fii supărat pe tine însuți.”

Doi continuă să-l mustre: „Şi-acum aminteşte-ți că ființele umane au o reținere față de mistere. Şi asta e, într-un anumit grad, situația ta: un mister. Unde te afli? Ce este construcția din fața ta? De ce să nu te duci acolo şi să limpezeşti misterul?”

Pentru Gosseyn Trei adevărul cel mai important era altul. „Dacă era Pământul...? Ar trebui să fiu în oraşul principal, să aflu ce se întâmplă acolo.”

„Până la urmă” îi veni răspunsul, „este o propunere destul de bună. Mai ales că n-ar trebui să vii aici până nu plec eu. Tu şi cu mine n-ar trebui să ne aflăm aproape unul de altul până nu analizăm ce s-ar putea întâmpla unei perechi de duplicate ca noi când se află unul lângă altul. Dar, după evenimentele de aici, cred că n-o să mai stau mult pe nava asta...”

Evenimentele se transferară de la o minte la alta, în mod automat: motivul pentru care Enro dorise să fie unul dintre delegații pe nava din altă galaxie era pentru că aducea cu el un mecanism de semnalizare, astfel încât nava din flota sa să poată face saltul pe planeta cea mai apropiată cu ajutorul unui sistem de Distorsoare, apoi alt salt mai aproape de locul unde se afla dispozitivul de semnalizare. În spațiul înconjurător, navele de război ale Celui Mai Mare Imperiu îşi făceau apariția, şi-şi ocupau pozițiile.

În consecință, se părea că duşmanul mai avea şi-un al doilea plan. Pentru că încetase orice agresiune şi începuse să transmită mesaje în care se arăta îngrijorat

şi confuz, cei de la bord vrând să lase să se-nțeleagă că nici ei nu ştiu unde se află.

Primiseră de la ei un mesaj suspect: „Haideți să negociem!”

Era o concesie nemaipomenită din partea străinilor şi, deci suspectă. Dar Gosseyn Doi era pentru a negocia,

„Aşa că” – veni continuarea – „salvează-te pe tine şi băiatul. Am vorbit deja cu Regina Mamă Strala şi poți să mă crezi când îți spun că se simte uşurată când ştie că tu te afli acolo cu fiul ei.”

Continuând să meargă, Gosseyn Trei se împleticea puțin, cărând încă creanga cu care avea grijă să nu-l lovească cumva pe băiat... Analiza implicațiile gratitudinii tinerei mame fără să-şi dea seama exact ce simțea el. Dar îi veni un gând: „Se pare domnule alter-ego, ca voi fi primul Gosseyn care va merge în dormitor cu o femeie cu alt scop decât aceia de a dormi.”

Răspunsul fu unul filosofic. Gosseyn doi îi răspunse în maniera tăcuta a comunicării prin gândire: „Din întâmplare, doamna inimii mele nu şi-a făcut, încă, apariția în viața mea. După cum ştii, atât Leej cât şi Patricia au avut şi au alt rol.”

Gândul continuă în aceeaşi manieră speculativă: „Până ce se rezolvă toate problemele astea, s-ar putea ca toți să avem, o imagine mai clară a destinului nostru. În ce te priveşte, salvarea băiatului înseamnă câştigarea mamei.”

Continuând să meargă de-a lungul malului înghețat, într-o lume care ar putea fi Pământul, Gosseyn Trei spuse: „Haide să lăsăm deoparte viitorul îndepărtat. Mă aflu într-o situație din care vreau să ies, în primul rând pentru că picioarele îmi sunt înghețate tot mai tare, şi-am înghețat până la os. După analiza făcută de mine super-creierului meu, am ajuns la concluzia că, dacă mă concentrez şi nu permit să apară gânduri despre alte localizări în momentul legăturii, voi putea merge acolo unde vreau.”

Răspunsul fu o oarecare deviație de la subiect: „S-ar putea să existe o problemă, spuse Gosseyn Doi. Se pare că Enro a văzut-o pe doamnă şi cum nu a reuşit să se căsătorească cu sora lui Patricia, a afirmat că o căsătorie între două familii Imperiale ar fi foarte folositoare pentru relațiile intergalactice.”

În universul său înghețat, Gosseyn nu ştia clar, dacă să se simtă uşurat sau tulburat. Până la urmă, ajunse la indiferență: „Doamna Strala a fost informată în legătură cu interesul bărbatului acela pentru ea?”

„Cred”, veni răspunsul, „că şi-a dat seama singură. După părerea mea...”

În mod surprinzător, comunicatul mental fu foarte neclar, aproape că nu se auzi nimic.

„Da?” insistă Gosseyn Trei.

Răspunsul era iarăşi speculativ: „Cred că atunci când aceste probleme se vor fi rezolvat, am putea să căpătăm o imagine mai clară despre destinul nostru. În ce te priveşte, salvează fiul – şi-o câştigi pe mamă... cred eu...” Lui Gosseyn îi venise altă idee: „Trebuie, spuse el. să facem tot posibilul să intuim cum poate Enro, conducătorul galactic, să folosească acest contact în avantajul său. Şi pentru că e capabil de omor în masă în sensul militar al cuvântului, trebuie să ne asigurăm că n-o să aibă niciun avantaj.”

El continuă: „Sunt sigur că eşti de acord că nu vrem ca flota lui Enro să aibă succes la cealaltă galaxie. Aşa că nicio căsătorie a lui cu mama împăratului, dacă reuşesc s-o împiedic.”

La urmă zise: „Dar asta rămâne pentru mai târziu.” Hotărârea fermă din mintea sa trebuie să fi răzbătut prin anii-lumină: pentru că răspunsul îndepărtatului alter-ego veni, fără să mai fie nevoie de precizări: „Noroc, Trei”.

Pentru a se apăra împotriva temerii de mister, Gosseyn localiza porțiune cu porțiune solul înghețat şi „fotografia” cu ajutorul super-creierului. Astfel, în orice

moment din viitor, se va putea întoarce în acest loc, să-şi continue drumeția. Evident, dacă asta avea să se întâmple, o să aibă grijă să fie îmbrăcat mai călduros.

Transmise un ultim comentariu alter-egoului său îndepărtat: „Cred că pot să supraviețuiesc fără să ştiu ce este clădirea din față. Şi presupun că pot să trăiesc şi cu regretul ea n-o să am niciodată şansa să-mi încrucişez drumurile cu prizonierii străini de pe nava Dzan; primele ființe ne-umane de care am auzit noi în toate călătoriile indivizilor Gosseyn. Deşi Breemeg spunea că străinii sunt semi-umani, nu-i aşa? Dar chiar şi aşa, ar fi un eveniment unic. Oricum, va trebui să trăiesc cu ambele mistere pentru că. În momentul acesta devine din ce în ce mai frig aici; şi în curând va fi întuneric. Aşa că…”

13

Pământul!

Se aflau în curtea din spate a unei case mici. Mica locuință era aşezată pe o pantă, aşa încât, parțial vizibil sub ei, se afla un oraş. Pe o distanță bună, de jur împrejur, Gosseyn putea vedea acoperişuri şi verdeață care înconjura aproape fiecare casă.

Acolo, stând în picioare, simți o căldură exterioară – aerul era cald, văratic – dar şi-o căldură interioară. Senzația plăcută din interior părea instalată acolo atât de natural încât îi trebuiră multe momente până să o poată identifica:

„...E ca şi cum m-aş fi întors acasă."

Îi mai trebuiră câteva momente ca să argumenteze cu sine că, de fapt, un corp care fusese găsit plutind în spațiu într-o capsulă, nu putea decât printr-o logică extrem le lărgită, să stabilească un statut legal de apartenență la o anumită planetă.

Probabil că argumentația ar fi continuat dacă în momentul acela Enin, aflat lângă el, nu s-ar fi agitat, spunând:

— Ce naiba de loc mai e şi ăsta? Unde ne aflăm?

Era cu totul alt punct de vedere. Şi, când privi în jos spre băiat, Gosseyn văzu că împăratul Dzan nu se uita la panorama oraşului de dedesubt, ci la curtea din dos şi la spatele casei aflate în curte.

Şi, pentru prima dată de când sosiseră, aceasta îi

aminti lui Gosseyn de neliniştea sa de mai înainte – la distanță de ani-lumină – cu privire la locul unde vor ajunge: la destinația propusă, sau în altă parte?

„...Am reuşit? Metoda de concentrare şi îndepărtare a gândurilor nedorite, funcționează. Hei, Gosseyn Doi, ai văzut? Pot să controlez defecțiunea.”

Nu primi niciun răspuns de la îndepărtatul său alter-ego şi. de fapt nu primi niciun semn de existență a gândurilor celuilalt. Aşa că, rămase pentru mai târziu!

Acum privi în jos spre băiat şi îl mustră:

— Ne aflăm într-un loc unde e cald. Sau preferai acolo, pe gheață? Enin trecu peste mustrarea lui, fără să se arate însă mulțumit de schimbare.

— Cum am ajuns într-un loc ca acesta?, întrebă el, plin de dezgust.

Gosseyn zâmbi.

— Ei, uite cum stau lucrurile, Enin. Când reuşesc să fac saltul acela în spațiu – care e specialitatea mea, după cum ştii...

Fața copilului, îndreptată spre el, nu oglindea nicio urmă de reproş în legătură cu faptul că ceea ce reuşea să facă el, îl afectase pe împăratul Dzan în fața curtenilor lui. Buzele se întredeschiseră abia, şi rosti:

— Aşa! Şi...?

Gosseyn explică:

— Cel mai bine e să ai nişte locuri în care să soseşti când nu te vede nimeni. Ei, bine, căsuța aceasta este a unui prieten şi este plasată foarte potrivit pentru ceea ce spuneam. Nimeni dintre vecini nu poate să vadă cum am ajuns noi aici. Înțelegi?

Probabil că băiatul remarcase acele detalii când cercetase pentru prima dată, plin de dispreț, împrejurimile. Dar trebuia convins să se mai uite o dată. Şi, evident, cercetarea îşi avu rolul ei.

— Mda, dădu el din cap, ai dreptate.

— Şi, continuă Gosseyn, dacă te uiți mai atent, e încă dimineață. Aşa că avem o zi întreagă la dispoziție.

Calculase deja ora din zi după poziția soarelui. Dar când enunță părerea cu privire la timp; se deşteptă un sentiment... talamic... în interior. Sentimentul era de aparență, nu neapărat în legătură această curte din spate, cu această planetă, în general.

Văzu ochii luminoşi îngustându-se:

— Ce-o să facem aici?

Asta nu era o problemă. Ora din zi îi evocase ceva: la ultimele rapoarte. Dan Lyttle, proprietarul acestei căsuțe, fusese paznic de noapte la un hotel. Asta putea să însemne că, la această oră matinală, nu plecase încă la slujbă.

Brusc, optimist, Gosseyn înaintă şi bătu la uşa din spate. Observă că Enin era în spatele lui.

— Vrei înăuntru? De ce un intrăm pur şi simplu?, îl auzi.

Într-un fel, în momentul de față, aceasta nu era o imposibilitate. Dacă Dan Lyttle era încă proprietarul, casei, poate că n-ar fi fost deranjat, daca era plecat, când se întorcea, să îi găsească înăuntru.

Dar nu asta vrusese să spună Majestatea Sa Imperială. Scuturând din cap, Gosseyn se întoarse către băiat.

— Ascultă, spuse el pe un ton aspru, nu suntem aici pe una dintre planetele tale. Aici, trebuie să respectăm obiceiurile locului. Privea direct în ochii aceia tineri, îndrăzneți, şi-şi continuă mustrarea pe acelaşi ton:

— Nu dai buzna pe proprietatea altora fără să ai permisiunea. S-a-nțeles?

Din fericire, Enin nu mai avu timp să răspundă. Pentru că imediat se auzi un zgomot. Şi uşa se deschise.

Silueta zveltă, cunoscută, se ivi în prag şi zise:

— Oh, Dumnezeule, tu eşti?!

Erau exact aceleaşi cuvinte pe care le-ar fi rostit probabil Gosseyn, în aceeaşi situație. Dar tonul lui ar fi fost de uşurare. Pentru că individul care scoase acea exclamație fusese identificat de memoria Gosseyn ca

fiind proprietarul cabanei: Dan Lyttle, în persoană.

Paznicul care intrase în camera de hotel a lui Gosseyn Doi – şi-i salvase viața.

Fața o avea la fel de slabă ca atunci. Dar părea mai matur decât îl ştia memoria lui Gosseyn. Dar era o diferență aproape insesizabilă. Ce era mai important, era încântat să-i aibă ca musafiri în căsuța lui.

— Ați venit într-un moment potrivit. E ziua mea liberă. Sau – zâmbind – noaptea mea liberă; aşa că v-aş putea fi de vreun ajutor. Oricum văd că în momentul acesta aveți nevoie de o baie şi de somn. Ce-ar fi ca tu şi puştiul să vă instalați în dormitorul meu, iar eu, dac-o să vreau să dorm, am să dorm pe canapeaua de aici.

Gosseyn Trei nu se-mpotrivi: „Puştiul" părea să ezite; dar apoi se uită fără o vorbă la Gosseyn şi intrară pe uşa indicată. Totuşi, odată intrat, după ce uşa fu închisă, Enin spuse:

— Chiar o să stăm aici?

Gosseyn arătă spre patul larg.

— Întâi faci o baie şi te-ntinzi acolo. Şi după ce fac şi eu un duş, o să mă-ntind lângă tine. O să hotărâm mai târziu ce-o să facem, aici.

Chiar atunci Dan Lyttle aduse o cămaşă lungă pentru Enin şi o pijama pentru Gosseyn. Şi-n curând, adormiră.

…Gosseyn se trezi, somnoros, şi rămase un minut cu ochii închişi; şi-i veni un gând ciudat: Acela era primul somn normal al acestui corp Gosseyn.

Această remarcă nu-i reținu multă vreme atenția. Din cine ştie ce motiv, când se întinse pe acest pat, gestul îi păruse aşa de natural, de – obişnuit – încât nu remarcase nimicitatea lui în existența sa.

După ce se mai dezmetici, îşi dădu seama că zâmbea. Pentru că aceea era realitatea, o realitate minoră în universul oamenilor pentru care somnul era o activitate curentă.

Apoi deschise ochii, se răsuci şi-şi aruncă ochii în cealaltă parte a patului – şi se smuci în sus, încruntându-se.

Băiatul nu era acolo.

Îşi azvârli picioarele peste marginea patului şi se apucă să se încalțe cu ciorapii de cauciuc care-i serviseră drept pantofi, în tot acest timp simțindu-se cam năuc. Dar aceasta era – observă el – o reacție talamică.

Văzu că pantofii erau curați. Şi hainele, care erau frumos aşezate pe un scaun, fuseseră de asemenea spălate timp cât dormise el.

Se scurseseră câteva minute. Mai întâi, se duse la toaletă şi încercă prima sa experiență de a urina. Apoi merse la chiuvetă, luă o perie de acolo şi, cam stângaci îşi pieptănă părul. Apoi se spălă pe mâini şi pe față şi se şterse pe un prosop pregătit pentru musafiri, care atârna într-o agățătoare. (Cu o seară înainte nu fusese acolo decât prosopul de baie al lui Lyttle, pe care a folosiseră şi ei.)

În timp ce îşi executa programul de dimineață, îşi lăsă atenția să se îndrepte către cealaltă dublură a ființei sale… de departe.

Imediat, primi informații din memoria lui Gosseyn Doi privitoare la activitățile acestuia din ultimele minute. Apoi – brusc – contact direct!

Schimbară impresiile rapid. Doi spuse: „Ştiu unde te afli. Aşa că nu sunt îngrijorat încă.”

Gosseyn Trei răspunse: „În sfârşit pot să recapitulez situația ta. Am remarcat că singura navă duşmană discută încă despre pace, dar niciun străin n-a venit la bord. Şi ceea ce se poate întâmpla pe nava Dzan din pricina acelor indivizi furioşi nu a izbucnit încă. Şi că planurile lui Enro pot afecta rezultatul final. Dar va mai trece ceva timp până ce problemele să devină acute.”

Eul său îndepărtat spuse: „Atunci, hai să ne concentrăm asupra ta. Am discutat cu Enro şi nu mi-

am dat seama în ce scop te-ai dus pe Pământ.”

Gosseyn Trei era nemulțumit. „Într-un fel, a fost doar un accident. Dar unul bun, cred.” Îşi continuă explicația: „În fond, toți indivizii Gosseyn. au lăsat o mulțime de lucruri neterminate pe Pământ. Trebuie să ştim ce s-a întâmplat aici după ce ați plecat voi. Cine a venit la conducerea Pământului după ce preşedintele Hardie a fost ucis? Ce statut mai are non-A? Şi-aş putea să mai enumăr.” Spuse în încheiere: „Parcă să zic că-mi amintesc că poliția şi forțele guvernamentale au răsturnat ordinea, dar…”

Era un „dar” mare. Oricum, de acolo, de la distanța aceea interstelară, analiza sa primi o confirmare scoasă cam printre dinți.

„Sunt de părere” veni răspunsul „că ar trebui să aflăm câte ceva şi să facem ce trebuie făcut.” Alter-egoul continuă: „Dar, dacă stai te mai gândeşti, dacă vrei să mergi în cel care a fost cândva oraşul Maşinii Jocurilor, vei întâmpina probleme. De exemplu, nici tu, nici împăratul, nu aveți bani, Presupun că puteți sta o vreme la Dan Lyttle. Dar nu te poți aştepta ca salariul unui paznic de hotel să ajungă pentru trei persoane, prea multă vreme.”

Gosseyn Trei zâmbi la un gând de-al său care-i veni ca o replica la obiecția ridicată de celălalt. „Ai prins răspunsul?” întrebă el.

„Ei bine” – impresie de zâmbet şi de cealaltă parte – presupun că indivizii Gosseyn ar putea revendica o proprietate, ar putea pretinde să fie serviți, ar putea să facă plângere la Institutul de Semantică Generală, pe motiv că „X” era un Gosseyn secret. Dar nu-mi amintesc de un loc unde mâncarea să-ți fie pusă imediat pe masă.”

Gosseyn Trei răspunse: „Individul ăla bătrân îşi avea reşedința aici; aşa că s-ar putea să fie câte ceva de mâncare. Şi, bineînțeles, cineva care să se îngrijească de asta. Întrebare: Cine i-a plătit salariul?”

„Ce-ai de gând să faci? Să preiei locuința prin forță?”

„Păi” – Pauză. Gosseyn Trei deveni conştient că acum zâmbea mai fără chef – „Îmi este greu să accept că această obiecție vine de la un Gosseyn care nu a ezitat să forțeze sau să păcălească un servitor să-l hrănească pe Yalerta şi care a mâncat întotdeauna bine, indiferent unde a mers în univers; şi, în niciunul dintre cazuri, după câte-mi amintesc, nu dispunea de bani.”

Gândul de răspuns al lui Gosseyn Doi avea o notă de resemnare. „Văd că te-ai hotărât să rămâi” păru să ofteze.

„Bine, transmite-i lui Dan Lyttle urările mele de bine.”

„Păi” – cu grimasă – „o să fie cam greu. El crede că eu sunt tu.”

„Desigur” veni replica. „Trebuie să admit că aceasta este realitatea de care uneori îmi vine greu să țin cont; acum sunt doi Gosseyn. Mă-ntreb dacă X s-a gândit vreodată că vor fi doi din aceeaşi grupă de vârstă, conştienți, în acelaşi timp.”

Numele lui X îi sugeră un gând lui Gosseyn Trei: „În toate orele astea am avut senzația că a existat cineva ca un fel de strămoş. Dar nu era o prezență în mintea mea. Ca ceva nedefinit este definiția corectă a felului în care a apărut. Povesteşte-mi ce ştii.”

„Ei, ia auzi!” Răspunsul era plin de nesiguranță. „Sunt motive pentru a crede că el se afla pe una dintre navele care au emigrat din cealaltă galaxie. Numai că asta e doar impresia mea – acea mică navă s-a prăbuşit, provocând rănirea bărbatului pe care noi l-am cunoscut ca domnul X. Şi computerul în care erau înmagazinate datele ştiințifice a fost deteriorat. Oricum, celălalt bărbat a părăsit nava cu cele două femei pentru că, după ce ei au ieşit din navă, aceasta a fost azvârlită de computerul ei deteriorat în altă zonă de pe Pământ. X şi-a revenit suficient cât să poată intra periodic, în mica navă şi să revină la starea de existență latentă pentru sute, chiar mii de ani o dată.”

Povestirea alter-egoului său continuă: „Evident, în curând începură să apară descendenți ai bărbatului care-l însoțea şi ai celor două femei. Apăruse o întoarcere la starea de barbarie, care părea să ajungă până la împerecherea cu masculi şi femele maimuțe.”

Vocea din gândul său adăugă: „După cum ai putut observa pe Pământ, acum, totul a ieşit destul de bine. Dar X era cel care ținea minte ce fusese la început şi care, folosind spermă de la propriul său corp, a creat tipurile Gosseyn. Este de datoria noastră să ne asigurăm că sistemul de împerechere pe care l-a impus el continuă şi pe viitor. Acesta ar trebui să fie unul dintre țelurile noastre, indiferent ce alte lucruri am avea de făcut fiecare dintre noi.”

Gosseyn Trei spuse: „Părerea mea este că apartamentul lui X trebuie minuțios cercetat şi trebuie găsite încăperile secrete, sau magazii în care s-ar putea să fie păstrate un set de înregistrări şi echipamentul cu ajutorul căruia a făcut ceea ce a făcut.”

Gosseyn Trei răspunse: „Poți să fii sigur că o să mă uit. Şi-o să te consult în continuare ori de câte ori se iveşte o criză.”

„Teoretic”, veni răspunsul de la duplicatul său îndepărtat, „suntem unul şi aceeaşi persoană. Judecata ta ar trebui să fie la fel ca a mea.”

Era adevărat şi, totuşi, undeva în sinea sa, se simțea o persoană foarte diferită.

Doi bărbați maturi, aceeaşi persoană dar, într-un fel, diferiți.

Şi gândul său intim reveni: „Are să fie interesant de văzut cum va fi realizabilă similarizarea”.

„Va fi sigur realizabilă”. Răspunsul de la Gosseyn Doi îi răsună în minte ca şi cum ar fi fost propriul lui gând.

În timp ce se spăla pe față şi-şi pieptăna părul, Gosseyn Doi realiză că Pământul poate fi periculos pentru el.

Cel puțin, această partea a Pământului, în care

venise.

Trăiau aici oameni care ar fi putut să recunoască fața lui Gosseyn. Şi-ar fi nevoie de un singur foc de armă de orice fel pentru a ucide acest corp Gosseyn. Dacă avea să se întâmple asta, faptul că întreaga memorie a acestei experiențe ar continua în mintea lui Gosseyn Doi nu era îndeajuns de satisfăcător.

Înaintaşii Gosseyn lăsaseră fără îndoială drept moştenire o remarcabilă tehnologie de menținere a personalității pentru duplicatele descendenților. Dar pentru un anumit individ din lungul şir, realitatea era că-şi dorea propria identitate pentru corpul său.

14

În timp ce folosea fiecare obiect şi executa fiecare activitate din toaleta de dimineață, se trezi că-şi aminteşte că şi celălalt Gosseyn dispusese de aceleaşi facilități în cealaltă ocazie.

Dar aceasta nu era tipul de fantezie care să-i ocupe gândurile multă vreme. Pentru că îşi aduse aminte de Enin, care se afla undeva, pe acolo. Aşa că lăsă repede deoparte aparatul de ras electric. Apoi…

Apoi nu-i rămase decât să-şi vâre picioarele în pantofii de cauciuc. Se gândi că mai bine şi-ar face rost de nişte haine cât de cât mai potrivite. Şi de nişte pantofi mai solizi.

Curând după asta, ieşi din baie şi traversă dormitorul. Pe când împingea uşa care dădea din dormitor spre restul casei îl auzi pe Enin spunând:

— Da, domnule Lyttle, dar ce este o presupunere?

Gosseyn lăsă uşa întredeschisă şi rămase locului. Ascultând apoi vocea lui Dan Lyttle care explica definiția unei presupuneri, conform Semanticii Generale, se simți plin de respect… Sigur că da, gândi el – trebuia făcută această încercare. Ce influență putea avea asupra unui creier nematurizat încă şi fără nicio recompensă de oferit – cuiva care avea tot ce-şi dorea – nu ştia clar.

Dar se retrase, să nu fie văzut. Împinse uşa doar cât să fie puțin întredeschisă. Şi ascultă:

— Vrei să zici, de ce mă port aşa? Vocea de copil era

din ce în ce mai nedumerită.

— Da. Era vocea lui Dan Lyttle. Mai adineauri ai venit aici şi mi-ai comandat să-ți pregătesc micul dejun. Şi eu l-am pregătit, nu-i aşa?

— Şi?

— Ei, bine, – tonul bărbatului era destul de neutru – tu eşti musafir în casa mea şi mă tratezi ca pe un servitor. Asta vreau să spun: care este presupunerea ta?

Urmă o scurtă pauză, apoi:

— Eu sunt împăratul, Toată lumea face ce spun eu.

— De unde zici că vii?

— Dzan. Universul Dzan. Era vocea lui Enin.

— Deci, continuă Dan Lyttle, una dintre presupunerile tale este că, aici pe Pământ, trebuie să fii tratat aşa cum eşti tratat acasă?

— Eu sunt împărat oriunde aş merge.

Vorbele erau pline de insolență. Gosseyn zâmbi. Acru.

— Şi – continuă vocea bărbatului din salon – bănuiesc că mai ai şi alte numeroase presupuneri care te fac să crezi că eşti mai bun decât alții?

— *Sunt* mai bun decât alții. Am fost născut ca să fiu împărat.

— Presupunerea ta, deci, este că datorită unui accident de naştere, ai dreptul să domneşti peste alte ființe umane?

— Păi… Nu prea m-am gândit la asta înainte ca tatăl meu să fie ucis. Dar, când am devenit împărat, n-am făcut decât să tratez oamenii exact aşa cum îi trata el. Şi fac asta de când am ajuns pe tron. Ce e rău în asta?

— Ei bine – spuse pe un ton zeflemitor – lucrul în care suntem interesanți noi, teoreticienii Semanticii Generale, este ce fel de gândire îi face pe oameni să comită acte iraționale. De exemplu, cum a murit tatăl tău?

— A căzut de la o fereastră de sus. Nervos. Vrei să spui că presupunerile lui au avut vreun amestec în asta?

— S-ar putea – dacă am şti toate detaliile despre modul cum a ajuns atât de aproape de fereastra aceea deschisă. Au fost martori?

— Era o întrunire la nivel guvernamental.

— Şi era aşa de preocupat de gânduri, sau de vorbe, când se plimba pe lângă fereastră, încât n-a observat şi a căzut afară? Asta au declarat martorii?

— Mama a spus că asta s-a întâmplat. Pauză. N-am întrebat niciodată cine i-a spus ei.

— Atunci putem face presupunerea că toți cei care au fost în acea încăpere, au declarat că asta este cea ce s-a întâmplat?

— Hei, asta vrei să spui că este o presupunere? zise cel mic încântat. Deci ai văzut cu ochii tăi. Aşa că trebuie să presupunem că alți oameni, care au văzut cu ochii lor, îți spun adevărul?

— În parte, da. Dar presupunerile care ar trebui să te intereseze sunt cele existente undeva, în adâncurile ființei tale, fără ca tu să-ți dai seama că ele sunt acolo sau să ştii care sunt ele. Dar în anumite situații de viață te porți ca şi cum ele ar fi adevărate.

— Păi – eu sunt împăratul. Acesta este adevărul.

— Cum îi tratezi pe ceilalți oameni?

— Le spun ce să facă. Şi e mai bine să mă asculte.

— Presupunerea ta, deci, este că un împărat trebuie să se poate ca un şef cu toți oamenii al căror împărat este – poate să fie chiar nedrept şi nesuferit.

— Li tratez la fel cum făcea tatăl meu. Şi presupun că acesta s-ar fi putut să fie – cum le-ai zis tu? – presupuneri.

— Vrei să spui că nu te-ai întrebat care erau presupunerile lui? Nu făceai decât să imiți ca o maimuță?

— Păi – Pauză. Apoi, pe ton schimbat: Poate, spuse Enin, ar trebui să te fac să guşti puțin din puterea mea.

Ceva din vocea băiatului, când rosti aceste ultime cuvinte îl făcu pe Gosseyn să decidă că, după toate

aparențele, prima lecție de Semantică Generală a lui Enin mersese atât de departe cât era posibil.

În consecință, împinse brusc ușa de la dormitor și păși în salon.

După doi pași, împietri.

Pentru că observă, chiar în momentul acela, în stânca sa, cu coada ochiului…

Șase bărbați stăteau aliniați de-a lungul peretelui din stânga. Patru dintre ei purtau uniforme.

Când se răsuci înspre ei, Gosseyn observase deja că cei patru inși în uniformă aveau pistoale în mână. Erau un fel de arme energetice, nu se putea pronunța de la această distanță și, deși nu erau tocmai îndreptate spre el, erau în mod sigur – cum s-ar spune – gata de tragere.

Nu era o situație ideală cu care să-i convină cuiva, să fie confruntat. În ce-l privește pe Gosseyn, reacția intelectului său era complicată de o aparentă contradicție. Dan Lyttle dându-i lui Enin o lecție despre Semantica Generală, de față cu niște nepoftiți înarmați.

Cealaltă complicație era că, felul în care se arătase interesat și dăduse replicile, băiatul se comportase de parcă el și instructorul său ar fi fost singuri în cameră; și, la sfârșit, când se arătase amenințător față de Lyttle, nu păruse impresionat de persoanele de față.

Îi trebuiră câteva momente pentru a realiza că Majestatea Sa Imperială avea la activ cel puțin doi ani în care ignorase persoanele de față și în care fusese total încrezător că dispunea de control asupra energiei, care era întotdeauna decisiv.

După aceste considerații, trase aer adânc în piept, Și-și reveni pe cât era normal în condițiile de față.

Normalitatea veni exact la timp.

Chiar în momentul acela, Enin veni în fugă la el și-l apucă de mână.

— Mă bucur că ai apărut, în sfârșit, domnule Gosseyn.

Părea să fi uitat de amenințarea proferată la adresa

gazdei lor, şi îi ignoră total pe nepoftiți. Ochii lui strălucitori priviră în sus spre Gosseyn:

— Întotdeauna dormi aşa de mult?

— Ei! Gosseyn reuşi să zâmbească, şi, din moment ce era primul lui somn normal – o realitate la care se gândise deja – reuşi să-şi ascundă sentimentele şi spuse:

— Cred că din cauza frigului… de-acolo… şi hainele mele neobişnuite, subțiri. Eu…

Atât reuşi să spună. Din dreapta sa, îl întrerupse vocea lui Dan Lyttle:

— Se pare că această casă a fost mereu pusă sub supraveghere, domnule Gosseyn, spuse el. În timpul cât voi doi ați dormit, eu m-am dus la hotel şi am împrumutat un joc pe video pentru tânărul tău prieten. Când m-am întors, aceşti bărbați se aflau aici unde îi vezi.

Chiar atunci când Dan Lyttle dădea aceste explicații, unul dintre cei doi bărbați în haine civile făcu prima mişcare venită din partea musafirilor nepoftiți: se ridică în picioare. Era un individ de înălțime potrivită şi cam rotofei. Avea pe fața rotundă un zâmbet strâmb în timp ce aştepta politicos ca Dan Lyttle să termine ce avea de spus. După care rosti pe un ton dulceag:

— Domnule Gosseyn, imediat după ce serviți micul dejun, va trebui să vă legăm. Şeful vrea să vină să te vadă.

Nu prea era momentul indicat pentru o mişcare rapidă. Păru că şi Majestatea Sa Imperială îşi dădea seama de asta; pentru că vocea sa deveni pițigăiată, dar controlată:

— Să-i las să facă asta, domnule Gosseyn?

Era necesar un răspuns.

— Nu, Enin.

Gosseyn analizase informațiile din vorbele purtătorului de cuvânt al intruşilor. El explică:

— Sunt de părere că îi vom întâlni pe câțiva dintre cei

pe care vreau să-i văd câtă vreme mă aflu aici. Aşa că totul este în ordine.

Adăugă:

— Putem hotărî mai târziu ce avem de făcut. Bine?

— Bine.

Cât dură discuția aceasta Dan Lyttle nu făcuse nicio mişcare. Acum, însă, spuse:

— Înainte să-ți pregătesc micul dejun, cred că ar fi mai bine să mă asigur că tânărul tău prieten n-o să mă plictisească în timp ce mănânci tu.

Spunând acestea, se-ndreptă spre peretele de lângă uşa de la ieşire şi dădu la o parte husa de pe un aparat strălucitor, care nu fusese acolo înainte ca ei să meargă la culcare.

Era uşor de ghicit că acela era jocul video împrumutat de la hotelul unde Lyttle lucra ca paznic de noapte.

Cei doi bărbați şi intruşii priveau la Enin care se apropie de instrument. Băiatul cercetă din ochi piesele transparente din interior. Apoi examina butoanele computerului, în cele din urmă, întinse mâna şi răsuci un buton. Ecranul se lumină. Imaginea părea să reprezinte un oraş subacvatic şi populația sa, amenințată de nişte animale marine uriaşe.

Era uşor de dedus că jucătorul avea misiunea de a ucide creaturile atacatoare cu armele controlate de computer.

În timp ce Gosseyn privea zâmbind, împăratul Dzan deschise focul. După aceea, nu avu decât să se delecteze cu strigătele de încântare ale lui Enin şi, în acelaşi timp, să-i pună întrebări lui Dan Lyttle. Şi să-i asculte răspunsurile, în timp ce se hrănea cu ouă, şuncă şi o budincă.

Întrebările se refereau la situația guvernării în această parte a planetei.

Răspunsurile erau descurajante.

Se părea că suporteri ai fostului Preşedinte Hardie reuşiseră să moştenească puterea acestuia. Şi nu

păreau să-şi dea în vreun fel seama că Hardie nu fusese responsabil pentru excesele regimului său, dar fusese un pion într-o luptă interstelară pentru preluarea controlului, pe care de fapt n-o înțelesese niciodată. Urmaşii lui erau bărbații cei mai venali de tipul cunoscut în politica de pe Pământ din vremuri imemoriale. Lyttle nu dădu niciun nume: şi acesta era un lucru cât se poate de înțelept. Indivizii numiți aveau tendința să-şi regleze conturile, la nivelul la care operau.

Altă afirmație era că nu se mai auzise nimic de oamenii de pe Venus de la atacul forțelor lui Enro, cu câteva luni mai înainte.

Asupra acestui punct, Gosseyn avea propriile vederi – pe care nu avea nicio intenție să le împărtăşească.

Adevărul era că milioanele de locuitori non-aristotelieni de pe Venus începuseră, de-o vreme, să emigreze. Grupuri întregi erau duse pe planete locuite, mai ales din Liga Interstelară, unde preluau sarcina de a răspândi filozofia şi metodele Semanticii Generale în rândurile populației numeroase de acolo.

Avea să le ia ceva timp.

Tot în sinea sa. Gosseyn se îndoi că Pământul era pe de-a-ntregul neglijat de venusieni. Fără îndoială, veniseră indivizi de pe Venus care evaluau felul în care trebuiau ameliorate consecințele preluării în secret a guvernării de către subalternii lui Enro. În mod obişnuit, asta însemna că trebuiau să se ocupe de indivizii care fuseseră cointeresați să treacă de partea invadatorilor, dar care, încă nu fuseseră întăriți în pozițiile-cheie.

Convingerea intimă a lui Gosseyn Trei era că, în ce priveşte tratamentul tipilor venali, el putea fi de un real ajutor.

După ce-şi stabili astfel în minte clar, misiunea, era tocmai pe cale să pună furculița jos când observă că Dan Lyttle stătea puțin cam în spatele lui, oferindu-i un prosop umed.

— Şterge-te pe gură.

Când Gosseyn luă prosopul, văzu că unul dintre degetele de la mâna cu care îl ținea Lyttle era întins în mod ciudat. Arăta ceva. Ceva aflat pe fața de masă.

După ce luă prosopul şi începu să se şteargă cu el, privi acolo unde-i arătase degetul. Ceea ce văzu, era o bucățică aibă de hârtie perforată de computer. Cum ajunsese acolo, cum reuşise Lyttle s-o strecoare, neobservat, printre farfuriile pentru micul dejun, se putea explica prin faptul că, în ceea ce-l privea, fusese preocupat cu propriile gânduri. Iar intruşii fuseseră înşelați de banalitatea imaginii unui om care mănâncă.

Lyttle pe aplecă din nou spre el, şi, de data asta, şopti:

— *Acela* este Maşina Jocurilor! Identitatea lui!

— Hei!

Era un strigăt venit dinspre purtătorul de cuvânt al musafirilor nepoftiți.

Gosseyn şi Lyttle reacționară imediat. Gosseyn. Spuse:

— Dacă mai vreau ou, zici?

Apoi se şterse iarăşi la gură, ca şi cum şoapta ar fi avut vreo legătură cu întreținerea curățeniei. Aşeză apoi prosopul peste cartela perforată. Se ridică. Şi se întoarse.

Spuse:

— Vă mulțumesc că m-ați lăsat să mănânc. Dar este timpul să mă legați şi să-l chemați pe – cum i-ați zis? – şeful, vostru.

Îndreptându-se către cei şase, îl auzi pe Dan Lyttle care strângea cu repeziciune, în spatele său, vasele de pe masă. Desigur, curățenia includea şi îndepărtarea cu grijă a bucății de hârtie care fusese cu atâta discreție identificat ca fiind identitatea cele mai importante maşini care existase vreodată pe Pământ.

Îi legară picioarele cu o sfoară la glezne şi la genunchi, încheieturile şi brațele îi fură încătuşate la

spate. Şi fu întins pe sofaua care se afla lângă peretele din fața celui unde se aşezaseră din nou acei indivizi.

— Să stai acolo! comandă rotofeiul. Domnul Blayncy trebuie să sosească.

„Blayney” – spuse Gosseyn. Dar nu-l rosti cu voce tare.

După ce auzi numele acela, nu mai fu nicio problemă. Avea, într-adevăr, să „stea”.

15

Gosseyn spuse;

— Ai ajuns departe, domnule Blayney de când ne-am întâlnit ultima oară. Prim-ministru şi comandant-şef al forțelor armate.

Nu primi un răspuns imediat. Bărbatul care-l privea de sus avea o expresie mohorâtă pe fața netedă, cu o undă de nedumerire. Blayney părea mai în vârstă decât îl amintea memoria Gosseyn pentru Gosseyn Trei. Şi trupul, care fusese mai solid, era mai suplu. De parcă mai multe mese fuseseră sărite sau poate avusese loc o reajustare chimică la o perioadă de tensiune.

Hainele cu care era îmbrăcat individul erau, dacă se putea, şi mai elegante decât ultima oară.

Nu primise încă niciun răspuns la remarca sa de început.

Gosseyn zăcu întins cât dură tăcerea prelungită, amintindu-şi Iară plăcere că ultima oară când Blayney stătuse în picioare, ca acum. privind în jos spre corpul lui Gosseyn, se aplecase brusc şi. fără vreun motiv aparent, lovise puternic de câteva ori.

Părea un moment potrivit pentru o încercare de conciliere.

— Aş putea spune, spuse el, ca urmare a marelui tău succes că atunci te-am judecat greşit.

La aceste cuvinte, expresia mohorâtă se transformă într-o umbră de surâs. Şi tăcerea neplăcută luă sfârşit.

— Am urmat sfatul tău, spuse Blayney. Am făcut un studiu elementar al Semanticii Generale şi am corectat anumite, să le zicem aşa, deficiențe de personalitate asupra cărora mi-ai atras atenția.

Gosseyn îşi aminti, nefericit, că lipsa de personalitate pe care cel dinaintea sa o criticase, avea de-a face cu îngrijorarea excesivă a lui Blayney privitoare la posibilitățile viitoare. La vremea aceea, avertismentul dat puternicului Thorson era că un om care se aştepta întotdeauna la ce e mai rău, avea, mai devreme sau mai târziu – de obicei mai devreme – să ia măsuri de apărare la nivel paranoic.

Ar fi fost o nenorocire dacă aceste circumstanțe rămâneau valabile: pentru că, într-un moment de criză, ele ar putea determina o replică din cale afară de violentă. Şi, în această situație, victima avea să fie, bineînțeles, Gilbert Gosseyn Trei.

Trebuia făcut un efort pentru a deturna o asemenea izbucnire.

— Dacă, spuse Gosseyn, un studiu elementar a reuşit să te aducă atât de repede în poziția de prim-ministru, cred că ar merita să cheltuieşti ceva timp pentru a-ți însuşi mai mult din teoria non-Aristoteliană pentru a controla şi ce a mai rămas din… lipsurile personalității – repetă el, cu o mică ezitare termenul preluat din Semantica Generală, apoi încheie – rămase probabil din modul tău de viață anterior.

Umbra de surâs de pe fața netedă se stinse. Fața luă iarăşi o expresie încruntată. Blayney scutură din cap.

— Jocul politic, spuse el, este strict Aristotelian. Idealiştii nu au ce căuta în el.

Deasupra lui, fața aspră îşi schimbă iar expresia. Când se aplecă, Blayney părea iar nedumerit şi, cu mâna dreaptă, pipai sfoara cu care erau legați genunchii lui Gosseyn.

— Am tot încercat să-mi imaginez, spuse individul cu vocea lui moale, de ce ai lăsat să ți se întâmple asta din

nou?

Întrebarea părea să implice faptul că Blayney auzise despre posibilitățile dodecimale ale creierului lui Gosseyn.

Normal, era numai o posibilitate, nu o certitudine. Aşadar, Gosseyn ocoli întrebarea:

— Nu sunt mai inteligent decât eram atunci.

Apoi adăugă:

— Cine ar fi bănuit că te oboseşti să ții casa astă amărâtă sub supraveghere?

Ținu privirile ațintite pe fața netedă cât rosti cuvintele eu substrat de laudă. Şi fu încântat să observe o uşoară mulțumire de sine în expresia celuilalt.

Dar Blayney nu spuse nimic; nu oferi nicio explicație pentru prevederea de. care dăduse dovadă.

Într-un fel, sigur că spusele sale nu aveau nevoie de răspuns. Întâi că era prea îndoielnic ca o persoană foarte îngăduitoare să-i fi dat vreodată un răspuns cinstit. Fusese implicat un mic grup de indivizi din vârful piramidei, sprijiniți în secret de puternica armată a lui Enro, comandată de Thorson.

Dintre cei de atunci, Preşedintele Hardie era mort, şi Thorson era mort şi el. Nu era prea surprinzător că Blayney, care fusese un colaborator apropiat şi al unuia, şi al celuilalt, profitase.

Şi, evident, când au fost organizate alegeri, cei care le-au organizat – sau suporterii lor – încercaseră să profite. Dar, chiar şi aşa, era greu de crezut că oamenii din emisfera vestică a Pământului decăzuseră astfel în secolul 26 A.D.

Asta demonstra ce putea face o intervenție a forțelor interstelare cu locuitorii naivi ai unei planete.

Din fericire, în afara cazului în care Enro ar fi întreprins ceva la bordul navei de război Dzan, acea conspirație fusese, în esență, dejucată.

…Şi în afara, bineînțeles, a nostalgicilor – ca Blayney – care mai rămăseseră să fie îndepărtați de pe Pământ.

Exista o posibilitate, optimistă, ca individul să nu ştie nimic despre condițiile în care se întâmplaseră toate…

Şi mai era posibil ca întrebarea pusă le Gilbert Gosseyn Trei să prevină o reacție violentă din partea noului şef de guvern din această parte a Pământului.

În afară de asta, situația neplăcută a lui Gosseyn rămăsese neschimbată. Până acum, nu realizase nimic important.

Gândind astfel, cum zăcea încă acolo, Gosseyn Trei îşi permise o analiză parțială după Semantica Generală.

Normal, prima impresie era, încă o dată, despre interiorul acestei case. Şi a doua, ideea că era probabil semnificativ faptul că Blayney nu dezvăluise încă scopul pentru care venise într-un astfel de loc… venise aici din grandoarea reşedinței prezidențiale. Dar realitatea arăta că avea să fie luată o hotărâre.

Aşadar, cea mai mare amenințare era prezența în această încăpere a unui tip foarte special de ființe umane de tip vechi; asta însemnând că, aproape toți indivizii care intraseră nepoftiți în casa lui Dan Lyttle nu aveau să facă nimic rău până ce nu primeau un ordin direct.

Gosseyn, care pusese deja, mai înainte, prevederea de a-i fotografia mental pe cei patru indivizi înarmați, cu ajutorul super-creierului său, hotărî că, în ultimă instanță, avea să le ofere acestora o mică excursie. Din moment ce acum era prezentă o persoană cu, „dreptul” de a le da ordine, inclusiv ordinul „Împuşcați-l” – *şi ei aveau să-l execute.* Timpul pentru o asemenea ofertă era *acum,* nu în momentul în care era dat ordinul.

Era o hotărâre la nivel intermediar; aşadar. Întoarse capul şi se adresă celor patru:

— Aş aprecia foarte tare dacă ați îndrepta armele în altă parte. Apoi adăugă: Nu aveți nevoie de ele din moment ce sunt legat şi de mâini şi de picioare.

Fu interesant să constate că cei patru stăteau acolo fără să clipească, de parcă nici nu l-ar fi auzit. Cel de-al

patrulea bărbat – din capătul mai îndepărtat al cvartalului – îşi aruncă privirea spre, probabil, sergentul lui, sau cam aşa ceva – civilul care, până acum fusese purtătorul de cuvânt al eşalonului inferior – şi spuse:

— Ce părere ai despre asta, Al?

Cel căruia îi fusese adresată întrebarea răspunse imediat cu voce moale:

— Aici. Marele Şef – arătă spre individul în haine de gală care stătea lângă Gosseyn – o să dea ordine atunci când o să creadă de cuviință.

Individul înarmat care vorbise aruncă o privire spre Gosseyn. Apoi ridică din umeri. După care, nu mai spuse nimic, rămânând cu pistolul în mână.

Gosseyn îşi mută privirea de la indivizii aliniați lângă perete şi zâmbi acru spre Blayney:

— Nu prea cred că se află vreun viitor venusian printre cei din grupul ăsta al tău, spuse el.

Bărbatul care devenise egalul unui rege, se încruntă spre prizonier.

— Asta este o încercare de discreditare față de nişte bărbați care au jurat să-şi facă datoria atunci când îi se cere de către un comandant autorizat?

Gosseyn privi în sus spre fața aspră, încruntată a celuilalt şi clătină din cap.

— La un anumit nivel, spuse el, Semantica Generală recunoaşte atotputernicia legii într-o societate înapoiată. Dar ceea ce s-a întâmplat aici pare să transceadă decretele obişnuite, legale sau criminale.

Izbucni:

— Trebuie să înțeleg că pot să fiu legat în felul acesta fără să mi se aducă la cunoştință faptele de care sunt învinuit?

Blayney îşi împinse bărbia înainte.

— Tu eşti un caz aparte. Şi eu am dat ordinul. Rânji. Şi oamenii aceştia mi-au dat ascultare, cum era şi normal.

— De aceea m-am adresat lor. Sunt părtaşi la un

abuz. Rolul lor este al unor automate. Când au venit aici, au venit ca temniceri, nu cu vreo intenție de a cerceta faptele. Mai târziu, când or să meargă la casele lor, dacă o să-i întrebe cineva ce au făcut azi, ce-o să poată răspunde?

Rânjetul lui Blayney se întinse mai tare, dezvelindu-i dinții:

— Sunt legați prin jurământ să nu dezvăluie unor persoane neautorizate nimic din ceea ce se întâmplă, câtă vreme se află în exercițiul funcțiunii.

— Cu alte cuvinte, replică Gosseyn, dacă ai să le dai cumva ordinul să tragă în mine, ar face asta fără să trebuiască să recunoască motivul?

— Exact!

Blayney părea că-şi pierde răbdarea.

— Guvernarea prin autoritate va mai continua pe Pământ. Aşa că să trecem la subiect. Pentru ce te afli aici?

Dar Gosseyn îşi îndreptase din nou atenția către cei patru indivizi înarmați. Şi lor li se adresă acum:

— Ca persoană separată, întrebă el, vreți voi, fiecare, să fiți reduşi la condiția de temniceri în situația de față?

Cel de-al doilea individ înarmat din stânga lui Gosseyn tresări şi i se adresă lui Blayney:

— Vreun ordin special, domnule Preşedinte? Individul clătină din cap, fără să spună nimic.

Mai era deci timp să obțină noi informații. Gosseyn întoarse capul şi strigă:

— Domnule Lyttle!

Chemarea era neaşteptată. Aşa că Lyttle, deşi terminase treaba în bucătărie, rămase pe loc. Şi aşteptă.

Părea că este cazul ca omul să fie lăsat să-şi revină, îşi reveni după vreo cinci secunde, când Lyttle zise:

— Da, domnule Gosseyn?

Înainte ca Gosseyn să mai spună ceva, mai interveni o voce. Enin, care stătuse şi privise, spuse:

— Nu faceți decât să stați de vorbă? întrebă el, sau –

către Gosseyn – ai nevoie de ajutorul meu?

Gosseyn zâmbi.

— Încă nu. Enin. Dac-o să am, o să-ți spun. Dar acum, dacă vrei, poți să te-ntorci la jocul tău.

— Bine.

Puțin mai târziu, se auziră iarăşi exclamațiile sale de încântare.

Şi Gosseyn spuse:

— Domnule Lyttle, ce ți-ar fi plăcut să se întâmple pe Pământ?

Răspunsul veni imediat.

— Sper ca tu să rămâi şi să ajuți ca Semantica Generală să devină iarăşi o condiție preliminară pentru Venus aici pe Pământ şi – după o scurtă pauză – ca Maşina Jocurilor să fie complet reabilitată.

Gosseyn comentă:

— Teoreticienii Semanticii au ajuns la concluzia că Maşina Jocurilor s-a dovedit neaşteptat de vulnerabilă la amestecul activităților sale.

— Trebuie să ținem cont, veni replica, de faptul că acela nu era decât un computer; şi adăugarea a câteva mii de cartele, fiecare cu programarea sa protectoare, are să-i fie de mare ajutor pe mai târziu. Dar, desigur – vorbi cu hotărâre – nici un fel de maşină nu va transcede controlul uman.

Brusc, în urma acestui răspuns, Dan Lyttle deveni un caz aparte. Se scurseră câteva momente, chiar şi pentru un corp Gosseyn, dotat cu inteligență, asociațiile care se impuseră necesitând mai mult decât o trecere în revistă.

Ceea ce păruse coincidență... acolo... atât cu Gosseyn Unu şi Gosseyn Doi, deodată – ce?

Deodată, paznicul de hotel Dan Lyttle, care intrase în camera unui Gilbert Gosseyn şi-i salvase viața, părea să aibă legătură cu... tot ce se întâmplase...

Şi totuşi, cum se explică faptul că Gosseyn închiriase o cameră în hotelul unde Paznicul Foarte Important lucra în tura de noapte?

Părea o slujbă atât de comună, un tânăr atât de obişnuit, de normal, cu căsuța lui, întâmplător – aşa părea – aşezată aici, pe deal, puțin mai la o parte şi deasupra locului unde Maşina Jocurilor se adresa în fiecare zi cât durau jocurile miilor de oameni care veneau periodic în speranța că, cunoştințele lor din Semantica Generală aveau să le câştige dreptul de a migra pe Venus. Fiecare individ susținându-şi testul, singur, într-unul dintre cele o mie de cămăruțe confortabile, separate…

Remarcase de la început ceva deosebit în atitudinea lui Lyttle, în felul în care-şi ținea corpul, capul. Adevărul era că folosirea zilnică a cunoştințelor de Semantică Generală dădea o astfel de atitudine majorității oamenilor.

Dar aici se afla omul căruia Maşina Jocurilor îi încredințase, în agonia morții, acea parte din sistemul uriaş al computerului care era… însăşi esența sa!

Şi acum, de la acelaşi individ, o afirmație cu un scop bine determinat.

Explicația legată de misterul lui Dan Lyttle trebuia să mai aştepte. În momentul de față, era suficient să identifice obiectivele unui individ similar cu el însuşi. Şi, de aceea, pentru Gosseyn Trei, venise momentul deciziei. În tăcere, dădu patru semnale, care se succedară rapid, pentru super-creierul său.

Apoi se lăsă pe spate, relaxat, fixându-şi privirea în tavan.

La stângă sa se auzi un sunet puternic. Era vocea unui bărbat care scosese un Uuhhh! prelungit.

Şi apoi: *„Hei!”*

Ultima exclamație venise dinspre purtătorul de cuvânt al celor şase indivizi care, în tot acest timp, stătuse mai la o parte. Gosseyn putu să-l identifice pentru că întorsese iarăşi capul într-o parte.

Ceea ce văzu erau cei doi bărbați în haine civile. Amândoi se ridicaseră în picioare şi stăteau cu ochii

holbați. Aveau privirea îndreptată spre cele patru scaune care, puțin mai înainte, fuseseră ocupate de indivizii înarmați, în uniformă.

Toți patru dispăruseră.

Situația nu se îmbunătățise încă. O precauție fusese luată, da. Dar, în ciuda succesului avut în înlăturarea amenințării pe care o reprezentau cei patru indivizi înarmați, situația era încă departe de condiția normală a unei ființe umane.

Picioarele le avea legate la fel de strâns ca mai-nainte; cătuşele care-i strângeau încheieturile mâinilor erau de metal. Şi-şi asumase pe de-a-ntregul responsabilitatea pentru cele ce se-ntâmplaseră ca rezultat al venirii lui. Deşi el nu era originalul Gosseyn, oricum, el fusese cel care luase hotărârea să vină aici. Drept consecință. Dan Lyttle şi casa lui erau în pericol. De aceea, el şi Enin nu puteau să dispară aşa, în mod dodecimal.

Nu era – constată Gosseyn cu amărăciune – momentul ideal pentru fixarea unui scop precis. Oricum, ridicându-şi privirea spre Blayney, rosti aceste cuvinte mari:

— Ce-ar fi dacă s-ar reveni la o guvernare onestă în oraşul Jocurilor?

16

Tăcere!

Blayney stătea acolo, în picioare, privind în jos la omul care era în mod evident, considerat prizonier şi nu doar aşa, cu numele.

Gosseyn, după ce îşi fixase linia de conduită, un scop atât de important încât, în momentul acela orice cuvinte sau fapte n-ar fi făcut decât să zădărnicească rezultatul, se relaxă şi rămase tăcut.

Cel care sparse tăcerea fu al doilea adjutant. El vorbi din celălalt capăt al camerei, de unde se aflaseră mai înainte indivizii înarmați, şi spuse cu o voce de bariton:

— Domnule, am putea să ne mutăm, acolo, departe de zona de Distorsiune?

Expresia lui Blayney, care fusese până atunci cât se poate de stăpânită, se înăspri.

— Cred că e nevoie de o soluție mai radicală, spuse.

Arătă spre Gosseyn:

— Veniți şi luați-l pe individul acesta, să-l ducem afară.

Ochii i se îngustară când se uită la Gosseyn.

— Ai vreo obiecție? întrebă el.

Deşi se afla întins, Gosseyn făcu o mişcare ca ridicatul din umeri.

— Nu văd ce rost ar avea, spuse el. Apoi adăugă: N-am vrut decât să-ți pun acea singură întrebare fără a mă afla în pericolul de a primi replica în mod violent.

Dădu iarăşi din umeri.

— Ce părere ai despre asta?

Civilul Numărul Doi vorbi iarăşi primul.

— Ce este cu – omul arătă cu mâna spre scaunele goale – tovarăşii noştri? N-ar trebui să, uh, să-i facă să apară la loc?

Blayney, care se-ntorsese pe jumătate către cel ce vorbise privi peste umăr la Gosseyn.

— Ce spui în legătură cu ei? întrebă ei.

Gosseyn spuse:

— Nu sunt morți. Dar – adăugă el – nu se mai află pe această planetă.

— Am tot încercat, spuse Blayney, să descopăr unde ar putea fi instalat dispozitivul de Distorsiune care să-i facă să dispară de aici. Pentru că – omul părea nedumerit, dar şi impresionat – trebuie să fi fost necesară o selecție de mare finețe pentru ca scaunele să rămână pe loc.

Pentru Gosseyn, aceasta fusese o intervenție care-i conveni: acum era evident că Blayney nu ştia nimic despre posibilitățile super-creierului său, şi bănuia că un dispozitiv ascuns făcuse această ispravă.

Părea important să încurajeze această opinie. Aşa că spuse pe un ton neutru:

— După cum probabil ştii, contactele interstelare au adus multe noutăți ştiințifice pe mica noastră planetă, împreună cu multe pericole şi amenințări.

Şeful Guvernului Țării care fusese cândva Statele Unite ale Americii, dădu din cap aprobator.

— Este şi acesta un mod de a vedea lucrurile. (Dar păru că acceptă explicația).

Pentru că, atunci când vorbi din nou, vocea era ceva mai amicală:

— Iar în ce priveşte întrebarea ta, o să repet ceva din ceea ce am mai spus.

Zâmbetul deveni sarcastic.

— Ai auzit vreodată de partide politice?

— În legătură cu ce?

— Ei bine, eşalonul superior al unui partid este o bandă de indivizi aflați în interior. Ei ocupă toate pozițiile-cheie. Sunt cam opt sute de indivizi şi, înainte de alegeri ei se întâlnesc în acea încăpere binecunoscută, plină de fum de țigări, dosnică, despre care am auzit cu toții, unde se vorbeşte în cuvinte din patru litere. Fiecare dintre ei are propria cameră plină de fum, în care se înghesuie vreo două sute de susținători; aceştia îşi capătă şi ei slujbele lor. Grupul conducător este format din prieteni intimi ai Preşedintelui şi, dacă acesta face ceva care nu e pe placul lor, ei încep să răcnească.

Gosseyn spuse:

— Dă-mi numele celor din grupul de intimi şi cu am să merg să stau de vorbă cu ei.

Dacă a existat vreodată un om cu o expresie de uimire pe față, atunci acela era Blayney în momentul de față.

— *Să vorbeşti cu ei!?* spuse el. Ți-ai pierdut mințile?

— Ei, nu chiar să vorbesc…

Fu rândul lui Gosseyn să zâmbească înțelegător.

— Preocuparea mea principală este să încep reînființarea Maşinii Jocurilor. Poate că tu o consideri ca un fel de instrument educativ, sau piesă de muzeu, sau, şi mai mult o cale de a obține voturile de la tâmpiții care se ocupă cu Semantica Generală, – le poți spune tâmpiți, dacă nu ai un cuvânt din şapte litere, mai bun, care să fie mai convingător pentru susținătorii tăi.

— Dar de ce vrei să mergi să-i vezi pe uni îi dintre indivizii aceştia?

Gosseyn explică:

— Eu sunt interesat numai de indivizii care se împotrivesc reînființării Institutului de Semantică Generală şi, mai pe urmă, a Maşinii Jocurilor.

— Dar ce ai de gând să le faci?

Tonul era foarte insistent.

— Să-i ucizi?

— Nu, am să mă descotorosesc de ei aşa cum am făcut cu subalternii tăi înarmați, de aici.

Tăcere prelungită. În cele din urmă, fără niciun chef zise:

— Ei, bine, trebuie să admit că poți să manevrezi un echipament de produs dispariții destul de grozav. Apoi curiozitatea învinse; Unde-i o să-i trimiți?

— Am eu în minte un loc. Dar cred că ar fi mai bine dacă n-ai ştii unde e locul acela.

Trebuie că Blayney făcuse un semn. Pentru că civilul Numărul Unu se apropie. Îi dezlegă picioarele lui Gosseyn şi-i desfăcu cătuşele. Gosseyn şi le desprinse singur şi i le dădu.

În timp ce adjutantul se dădu înapoi, se adresă şefului său:

— Domnule, aş putea să-i pun o întrebare acestui domn?

Arată spre Dan Lyttle.

După asta, adjutantul îi zise lui Lyttle:

— Chestia aia cu presupunerea despre care îi povesteai băiatului – este valabilă şi pentru adulți?

Pe fața paznicului de hotel apăru un uşor zâmbet.

— Este valabilă pentru toată lumea. De ce?

— În timp ce te ascultam, veni răspunsul – mi-a venit în gând că poate şi eu am nişte presupuneri de care m-aş putea lipsi.

Lyttle spuse:

— Urmează un curs de Semantică Generală, cum a făcut – mă rog – şeful tău de aici. Iată unde l-a adus.

Nu primi niciun răspuns. Dar privirea uşor pierdută în zare arata că omului îi venise o idee şi nu-l mai părăsise.

După scurtă vreme, el deschise curtenilor uşa pentru Preşedintele Blayney care pleca.

…Când dădură colțul, el şi Enin, Gosseyn înregistră prima imagine directă, pe care o zărea acest corp, a

Institutului de Semantică Generală – sau, mai bine zis, a ceea ce rămăsese din el.

Ceea ce văzu era o clădire cu o fațadă rectangulară care lăsând deoparte aspectul de ruină, ar fi putut fi rămăşițele unei clădiri de bancă de tip vechi. Apropiindu-se, Gosseyn văzu că aspectul era de fapt dat de uzură.

Cum ştia că fațada decorativă fusese distrusă prin forță, era evident – acum, când privea de aproape – că cimentul, care se aflase la temelia şi în spatele fațadei, fusese şi el spart.

Traversă, împreună cu Enin, strada şi ajunseră curând la intrarea principală. Şi apăsă pe un buton deasupra căruia era scris PAZNIC. Lângă buton se afla o uşă îngustă, obişnuită.

Trecură aproape două minute. Apoi uşa îngustă se deschise şi în cadrul ei se ivi un bărbat între două vârste.

Nici ochii, nici atitudinea individului nu purtau vreun semn că sunt bineveniți. Totuşi, după ce citi fără niciun chef autorizația oficială dată de Blayney, se dădu la o parte şi arătă cu degetul spre scara slab luminată, roasă, care părea să fi fost cândva de marmură. Şi spuse:

— E acolo o uşă, mai sus de jumătatea scării, pe care scrie: „Cabinet particular”. Păru nefericit când încheie: Bănuiesc că asta căutați.

Gosseyn spuse;

— Ne trebuie şi două chei pentru uşa aceasta, ca să nu te deranjăm când ieşim.

Arătă spre uşa de la intrare. Aceasta îi mai aminti de ceva. Adăugă:

— Cred că-mi amintesc că acolo era o uşă laterală. Cred că va trebui să avem chei şi pentru aceea.

— Da, bine, veni răspunsul îmbufnat.

Părea că, în cele din urmă, se înfiripase o asociație de idei în mintea îngrijitorului.

— O să se întâmple câte ceva pe aici? întrebă el.

— Mai multe, răspunse Gosseyn.

Dăduse răspunsul peste umăr, căci el şi Enin porniseră de-a lungul coridorului larg.

După ce merseră cam treizeci de metri, Enin spuse:

— Tipul ăla avea un aer cam ciudat.

Gosseyn aprobă în sinea sa, gândind că îngrijitorul fusese într-adevăr cam respingător. Probabil – presupuse el – slujba omului era o sinecură; în timp ce o intensificare a activității ar fi însemnat că trebuie să înceapă să transpire pentru salariul său.

Omul va trebui să fie supravegheat… deşi nu prea era clar ce fel de acțiune duşmănoasă putea întreprinde o asemenea persoană… dacă nu-şi băgau alții nasul.

Gosseyn îşi dădu seamă că zâmbea acru din cauza direcției în care o luaseră gândurile sale. Implicația nedesluşită era că ar putea fi inamici ai Semanticii Generale, pe undeva, nevăzuți. – dar asta nu era de fapt o problemă. Pentru încă cea mai mare parte, vasta majoritate a populației Pământului nu putea fi mai puțin interesantă decât era. Pentru ei, Venus – unde fiecare trebuie să fie un om de inițiativă – nu prezenta niciun fel de atracție.

Întinderea veşnică a Pământului, asupra căreia trecerea secolelor nu avusese un impact real… decât că, odată cu dezvoltarea tehnologiei, acum doar apăsau pe butoane care acționau aparatura de uz cotidian din casele lor, iar transportul era la un nivel atât de sofisticat pe care omul de rând nici nu încerca să-l înțeleagă. Aşa că – fu concluzia de moment a lui Gosseyn, atunci când ajunseră la uşa pe care scria „Cabinet particular” – dacă era nevoie ca îngrijitorul să fie supravegheat, atunci aceasta se va face pentru un motiv care, deocamdată, era obscur. Şi nu trebuia analizat încă.

17

Când intrară pe uşa cu tăblița „Cabinet particular”, care nu era încuiată, Enin spuse:

— Se pare că pe aici nu dăm decât de oameni respingători şi nu găsim decât case murdare.

Gândul pe care comentariul acesta i-l evocă lui Gosseyn îl făcu să zâmbească; aşadar, după o scurtă pauză, el enunță faimosul concept al Semanticii Generale.

— Enin, harta nu este acelaşi lucru cu teritoriul; şi, pe urmă, ai cam încurcat hărțile. În fond, tocmai venim de la o întâlnire cu şeful guvernului acestui continent.

Urmă o pauză, apoi îl auzi:

— Oh, acela!

Altă pauză, urmată de o încruntare a sprâncenelor şi de cuvintele:

— Ce vrei să spui cu harta?

— Mai târziu, spuse Gosseyn. O să-ți explic.

Dar nici lui, cu sau fără ajutorul conceptelor Semanticii Generale, camerele de locuit prin care se uita acum nu-i inspirau dragoste la prima vedere.

Apartamentul în care intrară era destul de mare pentru nevoile lor imediate; dar, în mod evident, nu fusese bine întreținut. Şi era vizibil că fusese văduvit de o parte din mobilă.

În salon era un singur loc unde se putea sta jos: o canapea. Nu se vedeau niciun fel de scaune şi nu exista

decât o masă mică şi un telefon de cabinet.

În bucătărie se afla o măsuță fixată în perete, o sobă zidită şi un frigider de asemenea zidit, mare. De pe rafturile, zidite, lipseau cam trei sferturi din farfuriile care trebuiau să fi existat cândva acolo.

Erau două dormitoare, unul cu un singur pat mare şi unul cu două paturi alăturate; dar altă mobilă nu mai exista. Dulapuri zidite, pentru haine, se aflau în ambele camere de dormit aşa că, cel puțin aveau loc, unde să-şi pună hainele de care îşi vor face rost.

Observă că Enin intrase în dormitorul mai mic. Aşa că Gosseyn se-ndreptă spre bucătărie. Când cercetase mai devreme prin sertarele de acolo, descoperise o hârtie şi un creion. Se apucă să facă o listă.

Era primul său moment de linişte de când sosise. Stând acolo, pe scaun, simți o senzație ciudată în cap şi în corp. Gosseyn se opri din scris şi aşteptă, încruntându-se...

Vocea lui Enin se auzi de dincolo de uşă:

— Chiar crezi c-o să facă asta? Chiar crezi c-o s-o facă?

— Să facă ce?

Senzația aceea groaznică se atenuă, atunci strigă întrebarea, apoi întrebă iar:

— Şi despre cine vorbeşti?

— Domnul Blayney! Chiar crezi c-o să reconstruiască această clădire?

Gosseyn termină de scris cuvântul „lapte”. Apoi puse creionul jos. Se ridică. Şi ieşi în salon. În timpul acesta constată că era cuprins de o complexitate de gânduri şi percepții.

...Pricepu că senzația ciudată existase în toate minutele acestea, poate chiar cu câteva ore, înainte, înăbuşită de prezența lui Enin, care-l solicita atâta; vaga conştiință a prezenței alter-egoului său, şi toate celelalte realități.

Îl găsi pe Enin întins pe podeaua din salon într-o

poziție cât se poate de răsucită. Dar copilul părea să se simtă bine. Gosseyn merse până lângă el şi rămase în picioare privind la împăratul Dzan, apoi rosti din frazeologia Semanticii Generale:

— Cel mai bun răspuns pe care ți-l pot da se bazează pe o hartă generalizată pe care o am în mintea mea, a felului în care funcționează guvernele.

— Dar ai spus că harta nu este acelaşi lucru cu teritoriul.

Ochii băiatului străluceau.

Bărbatul zâmbea.

— Am spus că harta nu este neapărat acelaşi lucru cu teritoriul. Şi lucrul acesta este adevărat mai ales când avem de-a face cu hărțile pe care le avem despre mersul lumii şi felul de a fi al oamenilor. Aici, pe Pământ, Preşedintele Blayney are o mulțime de bani la dispoziție pentru cheltuieli publice. Una sau mai multe companii vor face reconstrucția Institutului; şi ele vor primi ajutor guvernamental pentru asta. Interesul nostru în toată treaba asta este că vom avea constructorii de partea noastră. Aşa că...

În momentul acela, sună telefonul. Gosseyn ridică receptorul şi spuse:

— Alo! Cine e la telefon?

O voce de bărbat rosti:

— Aici este Compania de Construcții Daymbar. Am înțeles că ați fost autorizat să reconstruiți institutul; am dori să trimitem o echipă pentru a discuta despre renovare.

Gosseyn rămase pentru o clipă uimit, chiar dacă tocmai prezisese ceva de genul acesta. Concluzia sa de moment fu că un asociat, de-al lui Blayney îl contactase pe un constructor care, probabil, ceva mai târziu, avea să-l plătească pe informator pentru informație.

Cum pentru el era un lucru care-i convenea, răspunsul său respectă regulile de politețe în afaceri:

— Când ar putea oamenii dumneavoastră să ajungă

aici?

Află că „echipa” lor avea să apară la ora 8 a.m., ziua următoare… totul cât se poate de normal, după părerea lui Gosseyn.

Dar, într-un fel, nu îndeajuns de repede pentru senzația de urgență care – nu ştia cum – îl cuprindea, venită nu se ştie de unde.

După ce puse receptorul jos, observă că Enin se ridicase de pe podea şi stătea în uşa de la bucătărie, uitându-se fix la el. Dar băiatul nu spunea nimic. De aceea, Gosseyn comentă:

— Sper că toate astea nu sunt prea plictisitoare pentru tine.

Urmă o pază şi apoi – altfel decât se aşteptase – o strâmbătură deformă fața copilului.

— Bănuiesc, spuse băiatul, că ai câteva presupuneri de data asta şi crezi că vreau să mă întorc pe nava aia idioată, la toți nefericiții ăia.

— Eşti pe aproape; dar poate vrei să te întorci la mama ta, răspunse Gosseyn.

Dar chiar în timp ce vorbea, se adaptă în sinea sa la analiza făcută de Enin. Nu era rău, după toate mofturile acelea de copil. Dar trebuia să admită că gândul, convingerea, că pentru Majestatea Sa Imperială Dzan, un loc cum e Pământul, în care nimeni nu făcea temenele, era respingătoare se dovedea cam zădărnicită. Şi, respingător, în cel puțin unul dintre sensurile sale, însemna că oricine simțea astfel, nu dorea să fie aici.

Tocmai când încheie acest gând, Enin vorbi din nou:

— Se-ntâmplă ceva în jurul tău, spuse el, şi tu nu eşti fraier. Închipuieşte-ți, te laşi legat acolo, şi te descotoroseşti de indivizii aceia înarmați…

Tăcu. Apoi băiatul făcu ochii mari.

— Am uitat să te întreb. Unde i-ai trimis pe indivizi?

Gosseyn zâmbi acru.

— Acolo, în zona aceea înghețată, unde am fost noi.

— Uauau! Nu crezi c-o să-nghețe?

— Erau îmbrăcați destul de bine; şi n-au decât o milă de mers până la clădirea aceea; aşa că nu-mi fac griji.

Se gândi un moment, Apoi adăugă:

— Este prețul pe care i-am pus să-l plătească pentru că erau conştienți de presupunerile conform cărora acționau. Îți aminteşti, le-am dat o şansă să se gândească la asta, dar nici unuia nu i-a păsat.

Băiatul avea o expresie gânditoare, dacă era posibil ca un băiat de doisprezece ani să aibă o astfel de expresie.

— Mda, spuse el apoi, Este greu să-mi imaginez c-o să stăm aici câtă vreme renovează ei casa asta. Mai urmează ceva după asta?

Era o întrebare bună. Sentimentul lui Gosseyn că ceva îl scormoneşte, era mai puternic. Şi avea acum timp să determine ce anume – dacă era ceva – îi cauza această stranie senzație.

Telefonul sună aproape imediat.

Se auzi, dintr-o parte, vocea lui Enin:

— Se pare că mai e o companie care vrea să facă treaba.

Gosseyn, care se-ndrepta spre telefon, nu răspunse. Dar avu acest gând-răspuns că, la acest înalt nivel guvernamental, nu va fi probabil nevoie de proiecte de. construcție speciale.

Orice telefon în legătură cu renovarea trebuia să se refere la alt aspect al misiunii. Şi, desigur, adevărul era ca aveau să fie multe aspecte.

Totuşi, câteva momente mai târziu, când puse aceeaşi întrebare – ca înainte – Ia receptor, primi un răspuns foarte diferit. Vocea bărbatului de la celălalt capăt al firului era aspră:

— O să fiu cât se poate de clar: dacă nu renunți la ceea ce ți-ai pus în minte până la sfârşitul acestei zile, o s-o pățeşti. Acest institut de prostie n-o să fie reconstruit.

Gosseyn care observase că mesajul şi vocea erau înregistrate – în mod automat – de casetofonul de

cabinet, reuşi să-şi revină din şocul produs de amenințarea neaşteptată, tocmai pentru a spune:

— Ai grijă să te îmbraci călduros, din momentul acesta încolo!

Urmă o pauză la celălalt capăt al firului. Apoi. aceeaşi voce, dar cu un ton uimit în loc de amenințare, spuse:

— Ce prostie mai e şi asta?

Bang! Receptorul de la celălalt capăt fu trântit.

„...După telefonul acesta, analiză Gosseyn. sunt înclinat să trag concluzia că acesta este rezultatul faptului că paznicul nostru sfătuieşte pe cineva care este dispus să plătească informațiile.”

Enin se încruntă.

— Nu-mi dau seama care este presupunerea, spuse el.

Gosseyn nu-şi putu reține zâmbetul la auzul termenului din Semantica Generală – care nu era întrutotul aplicabil. Dar nu spuse decât:

— După cum cred eu, grupuri, sau indivizi, care sunt împotriva reeducării maselor, caută o sursă de informare, foarte puțin costisitoare, cu privire la orice activitate care ar putea fi inițiată în acest loc, dacă l-au mituit pe paznic.

— Mda!

Băiatul îşi exprimă acordul, aproape complet absent. Stătea în picioare, cu buzele strânse, de parcă s-ar fi gândit intens. Apoi dădu din cap şi spuse:

— Şi-acum, ce facem?

Nu era o întrebare la care Gosseyn să poată răspunde imediat. I se învârtea capul.

Nu mai urmă nicio întrebare. Evenimentul cel mai important din viața lui în acest moment era senzația aceea că ceva îi scormonea prin întregul sistem nervos.

18

Puțin mai târziu, când reuşi să-i atragă atenția alter-egoului său, Gosseyn Doi transmise de la distanța aceea enormă:

„Am fost conştient de senzațiile tale şi ele sunt similare cu cele pe care mi le creează cei de pe nava străină, când reuşesc să penetreze sistemul nostru de protecție. Problema ta este că te afli acolo, neprotejat.”

Datorită barierei interstelare enorme dintre el şi duşman, aceasta era o informație care-l sperie. Dar era, desigur, posibilitatea cea mai evidentă. Eforturile făcute de nava străină de a-şi impune controlul nu putea pătrunde sistemul electronic de apărare al navei Dzan sau al navelor de război ale lui Enro.

Dar, cine ştie cum, acele instrumente incredibil de sofisticate păstrează contactul cu Gosseyn Trei. Şi, deşi ei nu-şi dădeau, probabil, seama de asta, el era, pentru ei, ființa umană cea mai importantă: el era individul care, fără să vrea, era responsabil pentru faptul că nava lor, cu întreg personalul de pe ea, fusese transportată din galaxia lor în această galaxie.

Dar ei bănuiau ceva. Pentru că, deşi el se afla la o distanță de mulți ani, ei erau electronic conştienți de existența lui şi, cu ajutorul instrumentelor lor de mare precizie, încercau să pună stăpânire pe el.

Gândul ivit în mintea sa, acum, când stătea să analizeze, fu: de ce să nu-i lase s-o facă?

Îl întrebă pe Gosseyn Doi:

„Ce-ar trebui să fac, dacă o să merg pe nava lor?”

„Ei bine, – gândul îndepărtat al lui Gosseyn Doi era însoțit de un zâmbet amar – unul dintre lucrurile care ar fi, cel puțin, amânate, ar fi renovarea Institutului de Semantică Generală de pe Pământ.”

Exista cel puțin un răspuns la asta. Gosseyn îl rosti în gând:

„Când Dan Lyttle iese din tură, de la hotel, la miezul nopții. Vino aici să doarmă.”

Încheie aici mesajul:

„Cred că totul va fi în mâini bune dacă-l las pe el aici să conducă lucrările şi eu merg la bordul navei străine – ceea ce cred că trebuie, într-adevăr, să fac, cu condiția ca mai întâi să mă descotorosesc de un potențial individ turbulent, aici pe Pământ.”

Răspunsul păru să fie o acceptare resemnată.

„Eşti un bărbat mai curajos decât mine. Dar ce faci cu băiatul?’;

Gosseyn fusese preocupat. Acum, privi în jurul lui. Şi fu cam speriat să constate că Enin dispăruse… „Expresia aceea ciudată pe fața lui; pune precis ceva la cale…”

Mental, transmise:

„Cred că, temporar, aş putea să-l las aici cu Dan. Mă-ndoiesc că ar vrea să se întoarcă pe navă acum.

Zâmbi.

„Reeducarea sa conform Semanticii Generale nu este completă încă. Şi-acum trebuie să te las şi să văd unde s-a dus…”

Un bărbat îmbrăcat în cămaşă şi vestă. Aceasta era sursa vocii amenințătoare.

Cercetările rapide pentru găsirea lui Enin îl duseră pe Gosseyn în jos, prin holul întunecat, la reşedința paznicului. Şi acolo îl găsi pe nefericit pe podea, bolborosind despre un băiat care – reieşi în cele din urmă – îl „arsese” de câteva ori înainte să-i devină clar

că numai o confesiune îl putea salva de însuşirile speciale ale acestui pui de drac…

Numele pe care reuşi cu greu să-i distingă – Gorrold – se dovedi a fi un individ de pe lista lui Blayney, cu cei două sute de susținători din cămăruța din dos.

Iar Gosseyn, care se dusese drept la biroul acestuia, stătea acum în picioare, uşor nedumerit, privind la trupul mătăhălos şi figura insolentă a lui Gorrold. Pentru că nu era frumos să transferi dodecimal o persoană aşa de subțire îmbrăcată, în zona aceea înghețată… de-acolo.

În timp ce căuta în minte alte posibilități, Gosseyn spuse cu amabilitate:

— Preşedintele Blayney m-a rugat să vorbesc cu tine. Poate am putea să mergem undeva să luăm prânzul sau să bem ceva?

În cel mai rău caz, dacă era să meargă afară – indiferent unde – Gorrold trebuia să-şi pună o haină pe el.

Dar ochii cenuşii, sfidători, se mulțumiră să se holbeze la el, de pe fața aceea colțuroasă,

— Am băutură chiar aici.

Totuşi, individul nu se mişcă să aducă „băuturile”. Stătea acolo, pur şi simplu, în spatele biroului lucios, în cămaşa şi vestă, şi zâmbea sarcastic. Părea să fie o cămaşă scumpă dar nu destul de călduroasă pentru ger.

— Eu cred, continuă Gosseyn, că vei înțelege când o să-ți spun că este vorba despre o discuție intimă; care nu poate fi dusă în biroul cuiva unde s-ar putea să fim auziți.

— Dacă, replică Gorrold, preşedintele vrea să-mi dea anumite indicații, n-are decât să pună mâna pe telefon aşa cum a mai făcut de o sută de ori; şi când o să-i recunosc vocea, o să-i spun: „Da, Domnule Preşedinte, consideră treaba asta ca şi făcută.”

Spunând acestea, fața îşi pierdu orice urmă de zâmbet.

— Aşa că nu primesc acest mesaj intim, al cărui mesager este cineva pe care nu l-am văzut niciodată.

Privirea cercetătoare a lui Gosseyn descoperise pe neaşteptate vestonul individului – cel puțin avea aceeaşi culoare cu pantalonii pe care-i purta acesta. Zăcea aruncat pe ceea ce bănuia că era masa barului acestui birou, în colțul îndepărtat.

Odată făcută această descoperire se simți mai bine şi se ridică în picioare.

— Este evident că nu apreciezi ceea ce ți-am spus: că discuțiile pot fi auzite de urechi străine. Aşa că, pur şi simplu, am să-i raportez preşedintelui că nu ai chef să auzi comunicatul lui intim şi că poate să ți-l transmite de-acolo. Bine?

Gorrold îl însoți până la uşă, o deschise şi strigă la secretare lui:

— Domnişoară Drees, condu-l pe domnul afară.

Pentru ceea ce voia el să facă, trebuia ca Gorrold să facă un pas înapoia uşii. Exact în momentul acela, Gosseyn îl transmise în lumea aceea înghețată.

Gosseyn puse mâna cu hotărâre pe clanța uşii şi spuse, ca şi cum ar fi vorbit cu Gorrold.

— No mai vedem noi, domnule.

Aproape simultan, privirea îi căzu pe vestonul aruncat pe masa de la bar. Cu ajutorul super-creierului execută fotografierea. Şi imediat o transmise şi pe ea în lumea aceea înghețată.

După aceea, închise uşor uşa în spatele lui. Şi, în curând, trecea pe lângă secretară şi ieşea prin uşa dinspre stradă, care era întredeschisă.

În timp ce se îndrepta către ieşire, se gândea la un lucru căruia nu ar fi trebuit să-i dea niciun fel de atenție: spera că secretara domnului Gorrold era atât de bine educată încât să nu intre în biroul şefului ei fără să fie chemată.

Avea vaga impresie că era mai bine pentru renovarea Institutului de Semantică Generală dacă nimeni n-ar fi

bănuit că există vreo legătură între vizita lui Gilbert Gosseyn şi dispariția lui Gorrold.

Neprielnic moment. Chiar în acea clipă senzația din capul său deveni un vârtej întunecat.

19

Gosseyn deschise ochii într-un întuneric de nepătruns. Amintindu-şi ce se întâmplase – senzația de vârtej – rămase nemişcat. Şi trecură cel puțin zece secunde până ce se contură gândul că... Era, fusese posibil?...

Ideea care-l sperie fu aceea că acum era exact ca atunci când corpul lui Gosseyn Trei se trezise după ce capsula spațială fusese adusă la bordul navei de luptă Dzan.

„...Mă aflu aici dezbrăcat (aşa se simțea), acoperit cu un cearşaf subțire...”

Îşi mişca uşor mâinile şi brațele. Şi nu mai avu nicio îndoială: era un cearşaf, şi nu era gros; şi în afară de acestea, nu părea să mai aibă alte haine. Degetele sale atinseră pielea caldă.

Încet, cu grijă, trase de cearşaf; îl îndepărtă de pe partea de sus a corpului său. Apoi, la fel de încet, ridică mâinile în sus, pipăind.

Atinse o suprafață plată. La mai puțin de douăzeci de centimetri de pieptul său, calculă el. Şi când încercă să se ridice şi împinse, aceasta se dovedi a fi un ceva neted, solid, care nu ceda.

...Exact ca atunci când îşi venise în fire în capsulă... cu numai câteva zile în urmă, luând în considerație timpul cât fusese conştient.

Se lăsă iarăşi pe spate, într-o poziție relaxată, şi se

întrebă… „sunt oare acțiunile mele observate şi aici?… Sau sunt izolat de exterior?…”

Datorită acestui sentiment brusc de nesiguranță, era în mod sigur timpul pentru un test.

„Alter! – Era chemarea mentală directă – ai cumva vreo idee despre ce s-a întâmplat cu mine? A mai avut loc – el ezită cutremurat de o asemenea eventualitate – vreun deces în grupul vostru?”

Urmă o pauză. O senzație de gol… acolo. Şi, apoi, brusc, *contactul,* aproape ca şi cum s-ar fi deschis o uşă.

„În ultimele secunde, veni gândul lui Gosseyn Doi, abia ți-am simțit prezența. Chiar şi gândul tău de adineauri era foarte estompat. S-ar putea ca cineva să permită. această comunicare. Totul este dintr-odată mai clar.”

Nu părea momentul potrivit pentru a analiza cine putea fi acel cineva. Şi în următoarele „cuvinte” alter-ego-ul său păru că avusese aceeaşi părere; era un răspuns la întrebarea lui Trei:

„Nu cred – spuse vocea îndepărtată în gândul său – că tu, Gosseyn Trei, ai fost ucis. Aşa că acesta nu este un alt trup Gosseyn care se trezeşte”.

Afirmația avea un aspect care-i aduse uşurare, dar îl şi speria. Pentru că cea ce se întâmplase şi se întâmpla dovedea că cineva care reuşea aceste miracole tehnologice remarcabile, ştia despre trezirea anterioară.

Pentru că se afla într-o capsulă spațială similară cu prima.

Ceea ce atrase după sine o altă idee: Atunci, prima dată – toate legăturile acelea?

Nu avea nicio senzație fizică legată de prezența tuburilor de cauciuc sau a acelor înfipte în piele, pe care le simțise atunci când se trezise prima oară. Acum, după ce se pipăi cu atenție cu degetele şi cu mâinile, şi întinse brațele până la extremitățile sale inferioare, nu găsi decât piele goală.

Îi strigă mental lui Gosseyn Doi:

„Se pare că ai avut dreptate. Nu este vorba de Gosseyn Patru care devine conştient. După cum ai dedus tu, aparent corect, arată ca Gosseyn Trei capturat.”

Fără să ştie de ce, se simţi uşurat. Şi trebui să treacă mai multe secunde până să-şi dea seama că, dovada că era vorba de fapt, de un corp Gosseyn capturat, nu era tocmai un motiv pentru el, care era cel capturat, să se simtă mai bine.

Iarăşi nefericit, îşi reluă comunicarea cu Gosseyn Doi, aflat în siguranță… acolo, departe:

„Se pare că aceşti străini au fost în stare să parcurgă zeci de mii de ani-lumină, să pună stăpânire pe mine şi să mă aducă, aici, nu ştiu unde.”

„Ei bine”, – tonul răspunsului de la îndepărtatul alter-ego era plin de dezgust, mai degrabă înciudat decât respingător – să ştii că ei au pus un fel de stăpânire pe tine, electronic, dinainte de a părăsi nava Dzan. Şi, evident, pe urmă, au reuşit să rezolve problema controlului de la distanță şi au acționat”.

Stând întins, acolo în întuneric, Gosseyn Trei fu de acord că acest fapt era într-adevăr, cât se poate de evident.

„În fond, concluzionă Gosseyn Doi, trebuie să ne amintească că super-creierul Gosseyn a dovedit că, la un anumit nivel al realității, distanța nu are niciun fel de importanță.”

Era adevărat. Dar nu însemna că puteau fi fericiți să constate că şi altcineva putuse folosi o metodă similară pentru a captura un corp Gosseyn. Din moment ce nava străină nu ezitase să atace nava Dzan, se punea întrebarea: de ce nu-l omorâseră, pur şi simplu, pe Gosseyn Trei? Gândul de răspuns al lui Gosseyn Doi era ciudat, sec: „Cred că putem în cele din urmă să analizăm situația. Probabil că te studiază. Cred că vor să reconstituie ce li s-a întâmplat. Iată-i aflați în altă galaxie; şi-acum au pus mâna pe ticălosul care a

pricinuit acest, dezastru. Aşa că, fii pregătit să fii judecat pentru crima de a fi transportat străini ilegal.”

Nu prea erau cuvinte care să-l liniştească.

Gosseyn Trei îşi aminti că, aflat pe Pământ îşi exprimase dorința de a merge pe nava străină, pentru a se confrunta cu ființele semiumane.

Probabil că, acum, această confruntare avea să aibă loc în circumstanțe oarecum mai puțin favorabile; ei ştiau unde se afla el, dar el nu ştia la fel de bine, unde se aflau ei, sau el.

Ceea ce-l deranja – îşi dădu seama în timp ce continua să stea întins acolo – era că, probabil, se afla acum pe drum. Şi nu avea nimic împotrivă să aştepte aici în speranța că va afla ce vrea, ştiu eu cine, să facă cu el.,

…Gândul său, cu propunerea pe care şi-o făcuse, ajunsese la Gosseyn Doi; pentru că mintea celuilalt îi transmise gânduri relevante.

„Indiferent ce-ai de gând să faci, trebuie să ai mare grijă. După cum îți spuneam, cei ce te-au luat prizonier s-ar putea să te studieze, asta însemnând că studiază posibilitățile creierului Gosseyn.”

„Crezi că mă aflu la bordul acelei nave străine?”

„Nu este singura posibilitate, dar, luând în considerație ce s-a întâmplat până acum, aceasta este cea mai valabilă”

„Într-adevăr” aprobă Gosseyn Trei din întunericul în care se afla. „Deci, ce-mi recomanzi?”

„Aşteaptă!”

Începuse să aştepte cam mult.

Şi poate că cei care-l țineau sub observație aşteptau să vadă ce-o să facă *el,* în consecință. Îi veni ideea că una dintre acele consecințe trebuia să fie nava de luptă Dzan.

Dacă avea să meargă acolo, asta avea să-l pună din nou la adăpostul ecranelor protectoare de pe navă. Aşa că era important să constate dacă cei care-l țineau

captiv ar fi fost dispuşi să-l lase să scape într-un loc unde nu-l mai puteau controla.

Când ajunse cu analiza sa în acest punct, realiză că celălalt Gosseyn îl aproba deja.

„E-n ordine dacă vii aici”, îi transmise telepatic Gosseyn Doi, „cu condiția ca mai întâi să-l transferi, pe Enin înapoi în apartamentul mamei sale. Ea crede că fiul ci se află împreună cu tine; aşa că e mai bine să nu apari aici singur.”

„Bine. Asta-mi sugerează unde trebuie să merg mai întâi.”

Acesta putea fi momentul hotărâtor. Gosseyn simțea că prinde curaj; super-creierul său tocmai executa focalizarea specială necesară pentru similarizarea dodecimală, când…

În momentul acela, se auzi o voce spunând:

— Scoateți-l de acolo şi… (cuvânt neînțeles) o să stea de vorbă cu el!

O pauză: apoi, de la îndepărtatul Gosseyn Doi veni admonestarea:

„Ai grijă, Trei! Intenționat te-au lăsat să auzi asta. Aşa că, deşi ideea de a sta de vorbă e în general liniştitoare, după atacul neaşteptat pe care l-au lansat imediat de la sosirea lor, asta ca să-ți amintesc că nu sunt prietenoşi, te sfătuiesc să fii pregătit să faci saltul dacă ți se oferă cea mai mică ocazie.”

Simți o mişcare sub corpul său. La fel ca aceea simțită cu două zile în urmă, mişcare era în direcția unde se afla capul său.

În sinea sa, Gosseyn oftă. Dar, imediat după aceea, realiză că nu era un sentiment de uşurare cel pe care automat – talamic – îl exprimase. Era încordare. Care se intensifica pe măsură ce mişcarea aceea continuă, îl aducea mai aproape de… de ce?

Îşi aminti fulgerător, cum – ultima oară – fusese scos din capsulă în întunericul compact al laboratorului Lizan.

Poate că ființele Troog doreau, la fel, să încerce să stea nevăzut pentru el o vreme, în timp ce, cu ajutorul instrumentelor lor, îl cercetau.

Să le permită, oare? După un moment de frământare, îşi dădu seama că adevărata întrebare era: *putea să-i împiedice?*

Îşi aminti... acolo pe nava Dzan... simțise un curent de aer, fie o diferență de temperatură din laborator îi afectase terminațiile nervoase ale corpului său gol.

Să-i las? Să nu-i las?

De fapt, se gândea unde să încerce să meargă mai întâi şi, de fapt, făcea cele necesare pentru a-şi „pregăti" super-creierul pentru similarizarea dodecimală în acel loc.

Dar nehotărârea, constată el, se datora unei nesiguranțe care era relevantă numai pentru condiția de a fi Gosseyn.

Se întâmplau tot felul de lucruri, şi aveau să se mai întâmple cuplului Gilbert Gosseyn care trăiau în acelaşi timp. Şi, la un anumit nivel – nivelul la care ei doi acționau ca o echipă, când nu conta dacă corpul unuia avea să fie ucis, atâta vreme cât rămânea celălalt să meargă mai departe, putea fi o idee bună să se confrunte cu aceşti oameni înainte să înțeleagă prea bine ce puteau, sau ce nu puteau face ei.

„...Pe de altă parte, dacă acest corp este ucis – acela aş fi *eu,* dispărut pe vecie."

Se simți vinovat... „Iată-ne pe noi, trupurile Gosseyn, cu marea asemănare din mințile noastre, cu memoria care merge până la identificare, şi corpuri similare care se tot perpetuează – Grupul acela de corpuri de optsprezece ani, aşteptând acolo, undeva...

În ciuda acestei realități, eu sunt acela – poate primul – care începe să gândească de parcă ar fi o persoană aparte."

După teoria Semanticii Generale, desigur, el era o persoană separată; o complexitate de particule şi curenți

energetici aranjați sub forma unei ființe umane, diferită de toate celelalte forme similare din univers, inclusiv Gosseyn Unu şi Doi.

Ceva din implicațiile acelei analize rapide în aceasta situație stresantă trebuie să fi ajuns până la îndepărtatul său alter-ego. Pentru că, pe neaşteptate, veni gândul: „Hei, Trei, ia stai puțin! Hai să discutăm!”

Probabil din cauza gândului celuilalt Gosseyn care-l solicitase, şi cu uşa care se deschisese chiar în momentul acela, şi lumina dintr-o încăpere care-i izbi ochii şi-n care imediat – văzu nişte ființe ciudate, în două picioare, care-l fixau cu nişte ochi rotunzi, negri, fără pleoape… fu un moment de confuzie…

Suficient pentru a declanşa o reacție.

20

Sosi gol, încă stând întins pe spate, cu fața în sus.

Gosseyn Trei stătea nemişcat, cercetând cu privirea o cameră însorită. Nu-i era uşor, pentru că încă era prezentă confuzia acelor clipe în care înregistrase imaginea străinilor.

Şi mai era teama de ei, de ceea ce ar putea face: şi, simultan, o tentativă rapidă de a-şi determina senzațiile corpului:

...Erau oare senzații care să indice că ei erau încă în contact cu el?...

Cele câteva secunde care fură necesare pentru a-şi da seama că este întins pe podeaua acoperită cu un covor din dormitorul Institutului de Semantică Generală, trecură. Se simți uşurat când văzu că uşa era închisă şi că era singur. Şi apoi...

Avu o senzație vagă de vârtej.

Undeva în adâncul ființei sale.

Deşi se aşteptase la asta, fu dezamăgit.

„Bine, bine, gândi el necăjit, în timp ce se ridicase în picioare. Cel puțin acum ştiu ce este şi la ce poate duce."

După câteva secunde care-i trebuiră să se ridice, deveni deodată optimist. Poate că o să-l țină o vreme sub observație. Să vadă ce face. Să afle de ce venise aici.

Şi, bineînțeles, existau lucruri pe care o ființă umană le încearcă pentru prima dată.

Blayney îi trimisese vreo şase costume de haine, cu completările necesare; şi cinci dintre ele – descoperi Gosseyn uşurat – se aflau încă în dulapul său de haine.

În timp ce trăgea repede pe el, mai întâi lenjeria de corp, apoi pereche de pantaloni bej-închis şi o cămaşă maron, şosete şi pantofi, se trezi întrebându-se ce s-o fi întâmplat cu costumul pe care-l purta în momentul când a fost transportat în capsula de la bordul navei străine.

Oare să se afle un veston, pantaloni, cămaşă, cravata, şosete şi pantofi, aruncate grămadă, în holul exterior al biroului lui Gorrold?

Aceasta era prima posibilitate. Greu de crezut că senzația de vârtej, care precedase momentul transferului afectase şi altceva în afară de corpul său. În procesul de similarizare dodecimală al super-creierului său, hainele îl însoțeau numai dacă le „fotografia” în mod special…

Această neimportantă frământare încetă brusc, în momentul în care deveni mai conştient de situația din jurul său şi de faptul că, pe când îşi îmbrăca ultimele haine. Îşi dădu seama că Gosseyn Doi îl solicita.

Şi efectiv ridică privirea în sus şi spuse în gând:

„În ordine, alter-ego, ai vreo propunere?”

Răspunsul fu împăciuitor:

„Nu. Tu te afli acolo, nu eu. Se pare că eu mă aflu în afara acestei experiențe. Bănuiesc că vrei să faci ceva pentru Enin înainte să se mai întâmple ceva.”

Era adevărat. Deşi – acum, că revenise în scenă – ceea ce-şi propusese nu mai părea aşa de urgent ca mai-nainte. Constată că spusele lui Doi despre faptul că nu era implicat îi declanşară un nou şir de gânduri.

„Vrei să spui, întrebă el, că am început să fim destul de separați încât tu nu simți senzația aceea de vârtej în tine?”

„Se pare – veni răspunsul – că ei sunt în stare să ne diferențieze. Sau folosesc un mecanism de focalizare pe

care-l au îndreptat asupra ta.”

A doua idee păru să fie cea mai aproape de realitate. Aşadar, Gosseyn Trei transmise telepatic:

„Dacă aşa stau lucrurile, atunci, dacă o să fie nevoie, poți, fie să vii să-l iei pe Enin, fie să-l transporți pe baza fotografiei mentale din super-creierul meu.”

„Trebuie să cântărim bine, veni replica, şi, poate, să facem ceva teste. Dar în tot ceea ce te priveşte pe tine şi pe Enin, trebuie să ținem cont şi de efectul asupra Reginei – Mame – Strala a tot ceea ce faci tu.”

Un zâmbet slab păru să însoțească gândul de final:

„Dacă tu ai să fii primul Gosseyn care face dragoste cu o femeie, ai face bine să nu mai ratezi preliminariile emoționale mai rău ca prima dată.”

Gosseyn Trei nu comentă. Termină cu încălțatul pantofilor. După care se ridică şi deschise uşa.

Îl zări imediat pe Enin care se afla în salon împreună cu Dan Lyttle. Băiatul îl văzu şi explică:

— Uaau, ce mă bucur că te-ai întors. Tipul ăsta e mai rău ca – rosti un nume care nu-i era cunoscut.

Se întâmplă ca atunci când realizezi cu întârziere ceea ce ai auzit, dar, deodată, i se păru că ceea ce auzise era „Traada!”. Şi, la fel de important, avu impresia că trebuie să fi fost numele profesorului împăratului de pe nava Dzan.

Mişcarea de dezgust pe care o schiță cu mâna voia să însemne că Dan Lyttle era mai rău decât Traada.

Situația părea să solicite o întrebare.

— Despre ce era vorba? întrebă Gosseyn.

— Nume.

— Oh, făcu Gosseyn.

— El spune că un scaun nu este un scaun.

Fără să vrea, Gosseyn zâmbi. Evident, Dan Lyttle continuase inițierea băiatului în Semantica Generală. Iar aceasta era ultima teorie prezentată.

Ceea ce-l deranja era sentimentul că nu avea timp pentru astfel de lucruri. Logica sa îi spunea că ființele

Troog, nefiind inițiate în teoria semantică, aveau să-şi piardă repede răbdarea dacă se lăsau implicate în treburi cotidiene specifice existenței umane.

Oricum, erau lucruri pe care trebuia să le afle. Repede.

Se întoarse către bărbat.

— Vreo problemă, câtă vreme am fost…

În momentul acela ezită, dându-şi seama că Dan şi Enin credeau că fusese să discute cu oameni de afaceri care erau împotriva Semanticii Generale; nu avea cuvinte potrivite care să poată descrie evenimentele uluitoare care se derulează, aşa că adăugă stereotipul – „plecat”.

Sună telefonul.

Dan Lyttle zâmbi şi spuse:

— Cred că avem răspunsul la întrebarea ta. Acesta este al patrulea telefon de când am venit aici. Primele trei au fost de la oameni de afaceri furioşi. Să răspund?

— Nu. Lasă-mă pe mine.

În timpul cât Gosseyn se îndreptă grăbit spre capătul canapelei, se aşeză şi ridică receptorul, Enin spuse:

— Au mai fost două telefoane cât am fost eu singur aici.

Gosseyn rosti „Alo” cu vocea sa cea mai profundă.

La celălalt capăt urmă o pauză lungă, după care un zgomot ca acela produs când cineva trage aer în piept, şi, în cele din urmă, o voce cunoscută spuse:

— Gorrold la telefon. În caz că nu-ți aminteşti de numele meu, poate te ajută dacă-ți spun că dau telefon de la un observator din Anzi. Şi că aici se află patru dintre soldații de gardă ai Preşedintelui Blayney. Şi o să ne întoarcem în seara asta. Trei dintre noi au ceva planuri în ce le priveşte.

Deci locul acela se află pe Pământ.

Gosseyn trecu prin tot felul de stări pe măsură ce percepea realitatea. Poate că ar fi trebuit să se simtă uşurat, din moment ce, bineînțeles, nu dorise să

producă un rău iremediabil vreunuia dintre acei oameni. De asemenea, părea destul de logică ideea că super-creierul său, în acele momente de confuzie, selectase locul acela fără să ştie de unde. Trebuie să fi fost implicate anumite interferențe. Şi, în graba aceea, ceea ce-i era familiar se sincronizase automat mai rapid.

Aceste gânduri i se succedară rapid; şi în timpul derulării lor, luase o hotărâre.

— Am senzația, rosti el în receptor, că va trebui să avem o discuție între patru ochi. Şi, acum că ai descoperit nimicnicia universului, poate că acesta ar fi momentul potrivit.

La celălalt capăt al firului se auzi un sunet. Părea să fie expresia unei nedumeriri. Cuvântul rostit, dacă putea fi numit astfel, era o combinație de h-uri şi n-uri, şi o vocală, sau două, trei... Şi se auzi cam aşa:

— Huhnnuhhn?

Tonul părea interogativ.

Gosseyn nu încercă să facă o traducere exactă. În momentele care urmară după exclamație, el făcu mai întâi o „fotografiere" a unei porțiuni din podea la câțiva metri depărtare de el: şi simultan, evocă „fotografia" mentala a lui Gorrold.

Se auzi imediat un „ah". Venea de la omul de afaceri pe care-l văzuse atât de puțin – ieri să fi fost? – şi care stătea întins pe podea, în cealaltă parte a camerei.

Gosseyn puse receptorul jos şi spuse pe tonul cel mai calm:

— Dificultățile pe care le întâmpinăm când avem de-a face cu alți oameni se datorase faptului că au, în general o idee simplistă, fixă, despre felul în care stau lucrurile. Pentru astfel de oameni, lumea este o serie de imagini mentale fixe. Privesc la ceea ce numim scaun şi se gândesc la el ca fiind numai atât – nici mai mult, nici mai puțin.

Stăpânirea de sine, de care dădu dovadă, păru să fie molipsitoare. Pentru că Enin, după ce aruncase o privire

speriată spre corpul de pe podea, păru să-şi revină. Spuse pe un ton provocator:

— Şi nu-i aşa? Scaunele sunt făcute pentru a sta pe ele. Băiatul ridică din umeri.

— Încep să cred că sunt de partea lor.

— Fiecare scaun este diferit de celelalte scaune, explică Gosseyn. Chiar şi într-o fabrică, unde se face un singur tip de scaun, în mii de exemplare, esența lemnului – ca un singur exemplu – este diferită pentru fiecare. Dar acesta este un aspect superficial despre care discutam în Semantica Generală. Ceea ce este important pentru minte este faptul că tot timpul trebuie să fim conştienți *că orice* obiect este o structură complexă din punct de vedere fizic şi chimic. În acest caz, i-am dat structurii numele „scaun”, pe care-l folosim în general pentru ceea ce ați spus. Dar am văzut că el se foloseşte şi pentru a ține o uşă deschisă. Numele pe care i-l dăm n-are importantă. Dar trebuie să fim conştienți de particule, atomi, molecule, curenți energetici, etc. Zâmbi. Ați înțeles?

Majestatea Sa Imperială Dzan nu răspunse imediat. Gosseyn observă că şi Dan Lyttle zâmbea. Tânărul îi aruncă o privire, apoi fără o vorbă, se apropie de Gorrold care tocmai se ridica în picioare.

Rotofeiul om de afaceri părea să fie nedumerit. În cele din urmă, spuse:

— Unde naiba mi-e haina? întrebă el îmbufnat.

Gosseyn fu uşor surprins. Nu observase că omul sosise fără haină. Amănuntul fusese înregistrat pe undeva prin subconştientul său. Dar fuseseră – constată el – aşa de multe alte lucruri care se impuseseră atenției sale. Încât, de fapt super-creierul său nu-i transmisese înțelesul.

Îşi aminti cu întârziere, că, mai întâi, îl transmisese pe Gorrold pe panta înghețată a muntelui, şi de-abia apoi transmisese haina în acelaşi loc, ca un gest caritabil – nedorind ca omul să sufere de frig mai mult

decât era necesar.

Probabil că haina zăcea acum pe podeaua observatorului, lângă telefon, acolo, în America de Sud.

În acest caz, nu era o problemă să aducă şi haina după ce-l adusese pe individ. Aşadar, după doar câteva clipe, Gosseyn trecu pe lângă Gorrold şi Dan. Se aplecă. Luă de jos haina. Şi i-o dădu proprietarului.

Urmă un moment de tăcere, timp în care rotofeiul îşi îmbrăcă haina. Fața lui, de om la cincizeci de ani, reflecta o serie de reacții interioare. Apoi, după ce termină de îmbrăcat…

— Trebuie să recunosc – începu Gorrold – că, oricum faci ceea ce mi s-a-ntâmplat…

Cuvintele păreau să indice că precauția trecea înaintea furiei şi supărării. Continuă:

— …poate că ar trebui să mă mai gândesc înainte să mai întreprind ceva.

Cu aceste cuvinte individul termină ce avea de spus.

Pentru Gosseyn, acesta era fără îndoială, rezultatul cel mai bun pe care putea spera să-l obțină. Deocamdată.

Îl văzu pe Dan Lyttle îndreptându-se spre uşa dinspre coridor şi deschizând-o. Aşteptă până ce Gorrold ajunse la uşă, trecu de ea, apoi dispăru din vedere.

Gosseyn trase concluzia că omul avea să părăsească foarte curând clădirea; dar Enin alergă spre uşă şi scoase capul să se uite în jur. Băiatul raportă imediat:

— Se-ndreptă spre uşa principală.

Apoi:

— A plecat.

În jumătatea aceea de minut, Gosseyn închisese ochii şi îi transferă pe cei patru soldați din garda Preşedintelui Blayney, pe rând, pe o stradă pe care ştia el mai dinainte.

Enin se întoarse în cameră. Întrebă:

— Ce faci cu indivizii care au telefonat?

Gosseyn trase adânc aer în piept.

— Nimic, spuse el.

Îi veni o idee ciudată – ciudată pentru el. Era timpul să-şi ofere o pauză; aceasta era senzația. Trebuia să fie o pauză în existența agitată pe care o avusese acest corp Gosseyn din momentul în care se trezise în capsula de la bordul navei de luptă Dzan.

Dormise, e adevărat, în căruța lui Dan Lyttle. Dar, deşi un somn de oboseală avea rolul lui, şi necesitatea lui, nu de asta simțea nevoia.

O pauză.

Spuse:

— Ascultă, Enin! Ascultă, Dan! Preşedintele Blayney a pus o sumă de bani în fiecare din costumele pe care mi le-a trimis. Aşa că, haide să plecăm chiar acum, şi să mergem la cel mai apropiat restaurant, să mâncăm, să stăm de vorbă.

...Restaurantul avea un interior cu o lumină obscură; dar avea o cameră de jocuri video, din care Enin trebui să fie pescuit de două ori; de fiecare dată veni plin de recunoştință, când Gosseyn merse şi-l anunță că sosise mâncarea. De fiecare dată îşi mânca porția, după care dispărea în mare grabă.

Între timp, pe când Gosseyn şi Dan Lyttle îşi mâncau friptura şi salata, subiectul de conversație era chiar Dan Lyttle.

Prima întrebare fu a lui Gosseyn:

— De ce, după ce cunoştințele tale de Semantică Generală au fost acceptate de Maşina Jocurilor, nu te-ai dus pe Venus?

Răspunsul tânărului, cu privire la acest subiect, fu, evident, foarte direct:

— După cum ştii, sunt paznic de noapte la un hotel. Deşi tehnologia computerizată pentru asemenea locuri este foarte bine pusă la punct încă e nevoie de oameni: şi eu am primit slujba asta într-o vreme când locurile de muncă erau cam puține. Am descoperit imediat că

această slujbă mă îndepărta de condiția normală a unei ființe umane.

Muncind toată noaptea şi dormind opt ore, uneori, în ziua următoare, am pus repede capăt impresiei pe care mi-o formasem când am venit prima dată în Oraşul Maşinii Jocurilor, de pe coasta de est. M-am gândit la asta şi, după ce am ieşit cu două fete în zilele mele libere – pe rând, se-nțelege – am hotărât că nu pot cere unei tinere obişnuite să se căsătorească cu mine. Semantica Generală, după cum ştii, şi după cum am descoperit şi eu mai târziu, nu face decât să traseze linii de conduită în direcția supraviețuirii în cadrul oricărei situații de viață. Înainte de a-mi lua calificarea S.G. era o femeie care mă văzuse într-o noapte, târziu, când a venit să-şi viziteze un prieten din alt oraş, care locuia la hotel. Normal, asta am aflat-o mai târziu. Dar ce s-a întâmplat: a venit într-o noapte stea la hotel şi mi-a telefonat la 3. a.m. şi mi-a spus să urc în camera ei şi să fac dragoste cu ea. Ei, eram şi eu tânăr, nu-mi formasem încă o părere despre astfel de lucruri. Mai apoi, am aflat că soțul ei murise; şi că se hotărâse să rămână soția lui pe vecie şi să nu se mai căsătorească. Dar m-a văzut pe mine şi m-a chemat şi eu am urcat la ea. Şi. pe urmă, o dată pe lună se ruga la soțul ei s-o ierte şi lua o camera la hotel şi mă chema. După cum spunea, începusem sa fiu implicat în situația asta înainte de a mă instrui în Semantica Generală. Mai târziu, când am discutat această relație cu Maşina Jocurilor, s-a dovedit că activitatea sexuală umană era un lucru pe care nu-l putea evalua. Mă crezi, sau nu, după această constatare, am stat treaz nopți la rând. Maşina Jocurilor îmi dădea telefon dinspre ziuă şi stătea de vorbă cu mine.

Gosseyn aşteptă. Era o problemă minoră, dar interesantă care arăta că Maşina gândea şi în orele ei libere.

Dan Lyttle continuă:

— Poate că mai dădea telefon şi altor paznici de noapte; dar nu cred. Pentru că, atunci când ai apărut tu pentru Jocuri şi ea a început să evalueze care era situația ta, şi rostul armatelor puternice care se aflau în apropiere de Pământ, ea m-a folosit ca pe un aliat din afară în caz de urgență. Aşa că, într-o zi m-am dus la ea şi atunci mi-a dat duplicatul pe care l-a copiat după el însuşi.

— Aceea era plăcuța tranzistorizată pe care mi-ai arătat-o? întrebă Gosseyn.

— Da. Crezi, sau nu, până ce n-ai sosit tu, cu corpul tău duplicat, nu se gândise să facă un duplicat al ei însăşi.

— Ei bine, spuse Gosseyn gânditor – asta tot nu explică pe de-a-ntregul de ce nu te-ai dus pe Venus.

— Am devenit agentul ei special.

Ochii din partea opusă a mesei îl priveau cu sinceritate.

— Trebuie să recunoşti că era un statut de mare valoare. În ce-o priveşte pe acea femeie, după ce mi-am luat gradul în S.G., am îndemnat-o şi pe ea să urmeze cursurile. Le-a urmat şi după o vreme, am descoperit că ceva din interiorul său începea să se obişnuiască cu moartea soțului ei, şi că un bărbat pe care-l cunoştea, o remarcase pe neaşteptate şi o invitase la cină. Nu după multă vreme, a încetat să vină să mă mai vadă. Dar se schimbase ceva în ea. Avea, într-un fel, altă ținută.

Gosseyn nu avu de pus alte întrebări sau de făcut comentarii. Ceea ce auzise îi dădea o nouă perspectivă asupra Maşinii Jocurilor. În ce o priveşte pe femeie şi legătura ei cu paznicul de noapte de la hotel – întotdeauna fuseseră probleme în această zonă.

Se observase, încă de mult că bărbații preferau de obicei femei care arătau foarte bine în exterior şi care, în consecință, aveau un fel de forță interioară. Interesant era că, probabil, forța interioară era tot ce era necesar.

Se opri. Pentru că… în interiorul lui… se iscase brusc

o senzaţie ciudată, ca şi cum ceva îl atrăgea spre nicăieri.

Se ridică degrabă în picioare şi spuse:

— Îl duci pe Enin înapoi la Institut.

Spunând acestea, scoase repede din buzunar banii daţi de Blayney şi-i trânti pe masă.

De data aceasta n-a mai simţit vârtejul, ca mai înainte, dar…

Reuşi să se întrebe:

„Smuls?… Încotro?…”

21

Pe o planetă a unui soare din Calea Lactee, un bărbat pe nume Neggen stătea în picioare, privind o maşină – o navă spațială mică, în formă de țigară.

Nava spațială se afla la picioarele lui, într-o scobitură naturală care era pe jumătate grădină, pe jumătate marmură netedă. Era o marmură lustruită de o mână de om şi o grădină făcută de om, ceea ce oferea un amplasament decorativ pentru mica naivă.

Bărbatul gândea cu mare regret:

„În toți aceşti ani, aceste milenii, nava aceasta s-a aflat aici şi noi n-am văzut-o.”

Şi acum, venise un mesaj de la Gilbert Gosseyn, aflat pe îndepărtatul Pământ. Era un mesaj autorizat de Liga Galactică care anunța că probabil vor fi găsite multe asemenea nave, cel puțin câte una pe fiecare din zecile de mii de planete. Mesajul îi dăduse o descriere exactă.

Fotografia care însoțise mesajul prezenta interiorul navei, cu cele patru containere ale sale. Două dintre acestea erau suficient de mari pentru a încăpea, în fiecare, un mascul uman adult. Celelalte două erau ceva mai mici, şi fiecare era construit pentru a încăpea o femeie în el.

Detaliile fuseseră cuprinse în mesajul lui Gosseyn care se încheia astfel:

„Anunțați imediat dacă o astfel de navă a fost cumva găsită pe planeta voastră şi locul unde se află ea acum”.

Aşa că el trimise informațiile cerute… şi acum, iată-l pe însuşi bărbatul a cărui fotografie însoțise mesajul; numai că acum el urca scările de marmură spre Neggen.

…Ceea ce-l preocupă pe Gosseyn Trei, un minut sau două mai târziu – cum stătea lângă Neggen şi se uita la fotografii – era senzație că este copleşit. Şi, cu fiecare clipă care trecea i se întăreau următoarea convingere că trebuia să-şi propună un țel propriu.

Dar care?

Normal, exista întotdeauna un țel implicit, în orice situație: *să rămână în viață!* Totuşi, acesta nu-l ducea nicăieri în situația în care se afla în momentul de față.

Ceea ce-l deranja cel mai tare era precizia de care dădeau dovadă ființele Troog. Într-un fel, ei îşi dăduseră seama de felul în care, la început, poate cu un milion de ani în urmă, oamenii veniseră din cealaltă galaxie.

Şi folosiseră autorizația Ligii şi numele lui în încercarea de a localiza una dintre aceste nave spațiale de patru pasageri. Şi, când primiră răspunsul, avuseseră imediat la îndemână metoda dodecimală proprie de a-l transporta pe Gilbert Gosseyn Trei într-un loc, unde nici el, nici vreunul dintre ceilalți Gosseyn nu fuseseră vreodată. Îl transportaseră cu o viteza dodecimală dintr-un restaurant de lângă Institutul de Semantică Generală de pe Pământ.

Şi faptul că sosise complet îmbrăcat dovedea că ei ținuseră minte ce făcuse el cu haina omului de afaceri Gorrold cu o precizie care nu deriva numai din mintea lui Gosseyn. Pentru că el, personal, nu-şi fotografiase încă acest nou costum de haine.

Când ajunse la acelaşi nivel cu bărbatul îmbrăcat în ceva care semăna cu o togă romană, şi care stătea în capătul scărilor, Gosseyn gândi: „Probabil că singurul scop pe care-l pot avea acum este să observ cât de pregătiți sunt.”

Poate că toate detaliile i-ar putea dezvălui câte ceva.

Neggen spuse – în engleză:

— Ce speri să afli din descoperirea unor astfel de nave?

Auzind limba care-i era familiară, Gosseyn deveni conştient că în sinea sa se contura un scop. Pentru mai târziu… Incredibil – iarăşi – aceşti Troog trebuie să ştie de acum, felul în care *ei* învățaseră engleza, pentru că aici folosiseră o metodă de a o transmite altcuiva.

Într-o confruntare, mai târziu, asta avea să-i dea posibilitatea să afle cum 170.000 de Dzan vorbiseră automat în limba engleză, limba trupului adormit Gosseyn din capsula spațială pe care o găsiseră în spațiu… după ce Dzan şi nava lor de luptă fuseseră în mod misterios transportați cu o viteză dodecimală, din galaxia lor de la un milion de ani-lumină distanță.

„…Să plec, oare? Să mă-ntorc să-l iau pe Enin? Şi să mă îndrept spre nava Dzan şi spre protecția pe care ar reuşi să mi-o ofere aceasta?

— Ce părere ai, Alter?…”

Era o întrebare spontană, fără niciun gând preliminar; o simplă acceptare a faptului că ar avea nevoie de ajutor.

Ceea ce-l sperie, apoi, fu absența oricărui răspuns; şi, mai rău absența unei senzații legată de prezența celeilalte minți Gosseyn…

Nu era clar de ce ființele Troog se străduiau să-i țină deconectați pe cei doi Gosseyn în această situație. Dacă era o nouă încercare de a-şi demonstra capacitatea, aceasta fusese deja demonstrată.

Analiza sa rapidă fu întreruptă.

Paşi. Întoarse capul, odată cu Neggen. Şi văzu că o femeie, îmbrăcată tot cu ceva asemănător cu o togă, se apropia dinspre o clădire lungă, joasă, care se putea zări printre tufişurile dese aflate în direcția aceea. Judecând după vârstele pământene, ea părea să aibă cam patruzeci de ani, aceeaşi vârstă pe care o arăta şi bărbatul.

Femeia se opri cam la trei metri într-o parte, pe

scările care urcau mai sus în punctul acela, şi spuse, ceva de felul:

— *N'ya dru har a tai, Neggen?*

Vocea ei părea tulburată şi suna ca o întrebare.

Tonul bărbatului era mai ridicat.

— Doamne, Dumnezeule, spuse el. Rubri, ce bolboroseală mai e şi asta?

Şocul resimțit la acest schimb de replici se răsfrânse şi asupra lui Gosseyn. Îi trebuiră câteva secunde pentru a se obişnui cu sentimentul neaşteptat că el era într-un fel responsabil pentru ceea ce se întâmplase cu aceşti oameni.

Adresându-se lui Neggen, întrebă:

— Soția ta?

Omul dădu din cap, dar expresia îi era încă acuzatoare.

— Ce este cu ea?

Gosseyn îşi revenea din şoc. Arătă spre fotografii şi mesajul care le însoțise.

— Haide s-o ducem la computerul tău, spuse el. Dacă el a putut primi un mesaj de la mine înainte – uh – să învăț limba voastră, atunci poate traduce şi pentru soția ta. De fapt, adaugă el repede, aceste sisteme computerizate de comunicație interstelară traduc automat cam o sută de mii de limbi – aşa mi s-a spus.

— D-dar… dar…

— Este o poveste lungă, spuse Gosseyn, şi acum nu ştiu cum se vor îndrepta toate. Dar, haide repede! Înainte de a se mai întâmpla ceva.

Graba din vocea sa veni din cauza senzației bruşte din interiorul lui – avea iarăşi senzația că este smuls.

Înregistră un gând propriu, îndepărtat: într-un fel, ființele Troog îl adunaseră aici, pentru ca ei să-şi arunce o privire asupra navei care, cu multă vreme în urmă, adusese doi bărbați şi două femei din galaxia lor, în aceasta.

În timpurile acelea de foarte de demult, sute de mii de

nave spațiale mici, ca aceasta, traversaseră enormele distanțe ale spațiului intergalactic. Şi, evident, ei vruseseră să vadă una...

*

...În unul dintre localurile mici ale universului, într-un restaurant, se dovedi a fi următorul loc în care fu transportat.

Dar, de fapt, până ce nu ieşi, foarte precaut, din mica anticameră, în care sosise, Gosseyn nu văzu că se afla într-un restaurant elegant, de tip pământean.

Cum ca să spunem aşa. Îl sorbea din priviri pe elegantul maître d'hotel ceea ce-l deruta era... îşi amintea că îi dusese, pe Enin şi pe Dan Lyttle într-un restaurant. Care putea fi scopul ființelor Troog pentru a duplica situațiile?

Amintirea rămase să-l deruteze şi în minutul care urmă, când maître d'hotel înaintă spre el şi spuse în engleză:

— Pe aici, domnule Gosseyn. Vă aşteaptă.

„Pe aici" ducea la uşa unui separeu. Şi abia după ce păşi pragul zări cam doisprezece oameni – la o masă lungă.

În grupul acela, în încăperea aceea cu o lumină obscură. un cap cu părul roşu îi atrase atenția; şi astfel, primul individ pe care-l recunoscu Gosseyn era – şoc! Enro cel Roşu, rege al planetei Gorgzid şi cuceritor al imensului imperiu pe care Gorgzid îl controla. Preşedintele Blayney stătea alături de Enro, după care, figurile, în sens figurat, îi săreau în ochi: cei doi Prescott, Eldred şi Patricia Crang, Leej, Breemeg, Draydart – în uniformă – şi alți trei bărbați pe care, după ce aceştia îşi întoarseră fața de la el, lui Gosseyn îi trebui mai multă vreme să-i identifice. Erau cei trei savanți, Vocea Unu, Doi şi Trei. Cei ce-l scoseseră prima dată din capsulă.

Faptul că aceştia erau cu toții persoane care se aflaseră la bordul navei Dzan, era desigur semnificativ. Ei erau toți indivizi cu care se aflase în contact verbal la bordul uriaşei nave, şi-n plus, Preşedintele Blayney de pe Pământ.

Lipsea Strala. Lipseau Enin şi Dan Lyttle şi – o absență semnificativă, într-adevăr – Gosseyn Doi.

Îl fulgeră un gând: străinii nu erau pregătiți încă, să trateze cu cei doi Gosseyn în acelaşi timp.

Gosseyn Trei avu impresia că cei din cameră fuseseră angajați într-o conversație minoră şi pe un ton scăzut, chiar înainte de sosirea lui.

...Trebuie că toți, şi fiecare în parte, erau speriați de implicațiile celor întâmplate... ce iscusință fusese necesară să-i aducă aici; şi totuşi, faptul că erau în viață şi nu ucişi fără nicio judecată, avea şi el semnificația lui.

Observase, deja că la capătul îndepărtat al mesei era un scaun neocupat, în fața căruia, pe masă, se aflau aşezate tacâmuri. Nu fu deloc surprins, când maître d'hotel îl conduse chiar acolo.

În jumătatea de minut necesară pentru a ajunge la scaunul liber, cei aşezați păstrară tăcerea.

Gosseyn nu se aşeză. Aştepta ca maître d'hotel să se-ndepărteze; privi între timp la cei adunați acolo şi văzu că şi ei îl priveau, expectativ, poate chiar plini de speranță.

Probabil anticipau că aici avea să fie hotărât, un plan. Într-un fel, prezența fiecăruia în această cameră, nădăjduia să fie explicată la sosirea lui Gosseyn.

Gosseyn avu o senzație de gol în stomac. Pentru că nici el nu avea niciun plan. Nicio explicație.

Avea nevoie de mai multe informații. Şi, din moment ce credea că pentru el, din cauza ființelor Troog timpul era scurt, rosti... o întrebare:

— Are cineva dintre voi de prezentat vreo părere în legătură cu posibilitatea ca străinii să vă fi adus aici?

Enro fu acela care ridică mâna şi care spuse în

engleză:

— Cred că ei, probabil ştiu că, dacă-mi fac vreun rău, flota mea va distruge singura lor navă. Apoi adăugă: Chiar acum, Amiralul Paleol se află în contact direct cu mine.

Gosseyn se întrebă dacă Enro observase că, la sosirea sa la bordul navei Dzan, fusese nevoie ca sora lui să-i traducă limba Gorgzid în engleză, iar acum, nu numai că înțelese întrebarea lui Gosseyn, dar şi răspunse ia ea.

— În limba engleză? se prefăcu mirat Gosseyn.

Tăcere. Apoi, cu un zâmbet acru, super-leader-ul comentă:

— În liniile de comunicație interstelară se operează o traducere automată; şi principalele limbi pământene au fost adăugate după ce, draga mea soră – se opri şi aruncă o privire spre Patricia Crang – a venit aici şi, uh, şi-a găsit un soț.

Tânăra femeie ridică din sprâncene, dar nu zise nimic. Iar Gosseyn n-avea de gând să comenteze problemele personale.

Dar, în mintea sa, acest aspect – Enro şi situația lui specială – căpătă brusc un înțeles special, neîntârziat.

Cu capacitatea lui specială, făcu o fotografiere foarte precisă a lui Enro, observând că un obiect mic ataşat, sau aflat cumva în interiorul hainelor bărbatului, avea o calitate specială.

„...Poartă un mic dispozitiv de distorsiune”, îi raportă Gosseyn alter-egoului său „şi acesta este felul în caro ține legătura cu flota lui”.

„Sunt sigur că ai dreptate”, veni răspunsul.

Imediat, Gosseyn Trei făcu o a doua „fotografie”, separată, a acelui foarte mic dispozitiv. Era o prevedere pentru viitor. Completă acum. Pentru a fi utilizată la momentul potrivit.

Stând acolo, îşi continuă rolul de intermediar.

— Ne-ai luat o piatră de pe inimă, asigurându-ne că tu, cel puțin, nu vei păți nimic.

Privi în jurul său.

— Mai e ceva care ne-ar putea face să ne simțim mai în siguranță?

Eldred Crang ridică mâna.

— Ceea ce am să spun s-ar putea să nu fie liniştitor, dar observ că şi tu, se pare, presupui că pionul principal al acestei situații au fost ființele Troog,

Gosseyn aprobă din cap.

— Cred că ființele Troog au folosit cunoştințele extrase din super-creierul meu pentru a vă aduce toți aici. Aşa, că, se pare – folosi expresia S.G. – am un plan.

Apoi descrise ce i se întâmplase când se trezise pe neaşteptate înapoi în capsulă, numai că, de data aceasta, se aflase la bordul navei străine.

— Poate că ar fi trebuit să stau să fiu interogat, îşi încheie relatarea, dar am preferat s-o şterg.

Nimeni nu spuse nimic. Fețele celor de la masă păreau mai încruntate, dar asta era tot.

Excepție făcea Leej. Ceva din atitudinea ei părea s-o scoată în evidență.

Gosseyn, care se simțea oarecum presat din ce în ce mai tare, o observase pe Leej, femeia prezicător, stând mai la o parte. Într-un fel, ea evitase să-l privească direct. Aşa că, pentru el, era timpul să folosească posibilitățile ei speciale.

Privi spre ea şi spuse:

— Leej, cât timp avem?

— Întrebarea ta, spuse ea, arată că nici tu nu mai ai nimic plănuit, în afară de ceea ce ai făcut acum un minut.

Aşadar, ea observase; nu era o impresie, dar nu se gândise la ea; fusese prea preocupat.

— Adevărat, spuse el acum.

— Cam patru minute, spuse după o vreme femeia, apoi urmează vidul acela.

Ar fi putut să fie un moment special. Dar la câteva secunde după ce vorbise cu ea, se deschise o uşă

laterală şi trei chelneri intrară aducând apă pentru băut. Petrecură aproape un minut umplând toate paharele. Înainte de a ieşi, cel care trebuie să fi fost şeful lor se întoarse şi întrebă;

— Vreți să se servească masa?

Preşedintele Blayney vorbi pentru prima dată, hotărât:

— Vreți să se servească masa?

Băiatul părăsi separeul.

Gosseyn rămăsese tot în picioare.

Era un moment special. Faptul că toți cei de la masă – inclusiv cei doi şefi de guvern, Enro şi Blayney, *se uitau* la el, îl determină pe Gosseyn să se vizualizeze pe sine.

Stând aici, în picioare! Un bărbat cu o fire puternică, cu o față prelungă şi tenul bronzat, de înălțime medie – ceva mai puțin de un metru optzeci – hotărât, care părea calm şi puternic; şi care, într-un fel, reuşea în tot ceea ce făcea: ținuta pe care o avea, fiecare gest, reflecta puterea super-creierului său şi… Semantica Generală.

De unde se bronzase, nu putea decât să bănuiască. Dar presupuse că o sursă slabă de radiații din interiorul capsulei făcuse parte din sistemul de întreținere adaptat nevoilor sale.

Pe durata acelor secunde de conştiință de sine, îi păru că nu avea rost să mai facă ceva în afară de ceea ce făcuse deja. Aşa că spuse, cu simplitate:

— Mai aveți ceva de spus?

Prescott care, cu aspectul său de bărbat de patruzeci de ani şi, deci, alături de Blayney, unul dintre cele două persoane mai în vârstă din cameră, ridică două degete şi spuse:

— Care crezi că ar fi scopul principal al acestor creaturi?

— Cred, spuse Gosseyn, că vor să se întoarcă în galaxia lor; şi cred că mă studiază pentru a vedea cum i-aş putea ajuta să ajungă din nou acolo.

Prescott făcu un semn nedefinit cu mâna, arătând spre ceilalți.

— Dacă au fost, din punct de vedere tehnic, în stare să ne aducă pe noi toți aici, de ce nu au fost în stare să-şi îndeplinească scopul principal?

Gosseyn explică despre terminațiile nervoase care-i fuseseră afectate.

— Mă vor studia cu foarte mare atenție în privința asta, spuse el. Lucrul de care mă tem este că, atunci când vor fi gata de plecare, îi vor ucide pe toți acei pe care-i vor ajunge între care ne aflam şi noi – dacă nu vom putea face în aşa fel încât flota lui Enro să atace la rândul ei, înainte ca ei să poată pleca.

În încăperea aceea mică, izolată, se lăsă tăcerea. Şi, astfel, după o mică pauză, Gosseyn continuă:

— Cred că avem nevoie de părerea fiecăruia dintre voi. Aşadar, eu voi da ocol mesei, şi, când vă spun numele, sau vă arăt cu degetul, spuneți-vă părerea, sau faceți propuneri în legătură cu această situație.

Era evident o persoană care avea să fie prima pe această listă a părerilor directe; şi Gosseyn, după ce potoli protestele împotriva acestei pierderi de timp, îl numi:

— Preşedintele Blayney? spuse el.

Şeful ales al continentului Americii de Nord spuse:

— Mă aflam din nefericire, singur în biroul meu când am simțit acea senzație ciudată. Şi, în momentul următor, m-am trezit în alcovul acestui restaurant, fără gărzile mele. După ce am făcut câțiva paşi, a apărut acel maître d'hotel, evident deja pus la curent; pentru că a spus: „Pe aici domnule Preşedinte."

Blayney adăugă:

— L-am rugat, cum era normal, să anunțe la biroul meu; aşa că o mică armată va fi în scurtă vreme aici, dacă asta ne poate fi de vreun ajutor.

Concluzionă:

— Voi pune oamenii mei să afle de la personalul

restaurantului cum a fost aranjat acest dineu.

Gosseyn spuse politicos:

— Mulțumesc, domnule Preşedinte.

Şi, cum timpul acela de patru minute se apropia de sfârşit, privirea sa se mută spre cealaltă parte a mesei.

— Patricia, spuse el.

Tânăra femeie, care era sora lui Enro şi soția lui Eldred Crang, păru pe moment, surprinsă că era numită. Dar, după o pauză, spuse:

— Cred că poți să spui că am fost implicată în această afacere de la început. Totuşi, trebuie să admit că sosirea ființelor Troog nu-mi spune nimic.

După ce vorbi se rezemă de scaun şi ridică din umeri.

Din moment ce Crang vorbise deja, Gosseyn arătă spre doamna Prescott, care stătea lângă Patricia.

Femeia oftă.

— Am fost aproape ucisă o dată în acest coşmar, aşa că aş putea s-o accept dacă trebuie, cu speranța că nu va fi precedată de durere.

Cuvintele fuseseră rostite cu calm, dar aveau un gust de amărăciune care-l şocă pe Gosseyn. El îşi reveni repede, trase adânc aer în piept, înghiți, ridică mâna şi arătă spre savantul care stătea de cealaltă parte a doamnei Prescott. Vocea Trei spuse:

— Nu cred că e cazul să-ți pierzi timpul aici întoarcete sub protecția ecranului energetic al navei noastre şi lasă-l pe celălalt Gosseyn să vină aici şi să ne salveze. Eu…

Dacă mai fură rostite cuvinte după acesta, Gosseyn nu le mai auzi. Simți iarăşi că este smuls…

22

Probabil că ei te studiază...

Lucrul acesta părea mai adevărat ca oricând, acum, când privea în jur, la noul loc în care se afla. De data aceasta, pe o stradă care nu semăna cu niciun loc cunoscut de memoria Gosseyn.

Stătea în picioare. Şi privea pieziş, în jos, spre faţa unei femei tinere. Îi era complet necunoscută. Probabil că era ceva în reacţia lui faţă de ea, reacţie pe care străinii voiau să-l afle ce putea fi?

Tânăra femeie spuse, ezitând, în engleză:

— Am primit o fotografie a ta.

Avea o faţă drăguţă, bine proporţionată, păr castaniu şt ochi căprui. Nu era o faţă pământeană... nu ştia de ce. Estimă că avea înălţimea cam de un metru şaizeci. Hainele ei păreau a fi făcute dintr-o ţesătură bej, înfăşurată pe corp de sus până jos, ca un fel de eşarfe. În picioare, purta sandale maron şi la gât un colier subţire, din piele, după toate aparenţele.

Avea un corp suplu; dar nu era, după standardele pământene, o frumuseţe. Şi nu reuşea să-şi dea seama din ceea ce vedea ce avuseseră străinii de gând cu această întâlnire.

Ea stătea acolo, o femeie atrăgătoare, cam de douăzeci şi doi de ani sau douăzeci şi trei, după vârsta pe care ar fi avut-o pe Pământ. În spatele ei, se zărea o

stradă – presupunea că este o stradă, pentru că se vedea *un* asfalt cenuşiu, larg cam de patru sute de picioare care se întindea pe o distanță de câteva mile, pierzându-se în dreptul unui oraş de forme solide, galben-maronii: clădiri, presupuse el.

De fiecare parte a acelei străzi drepte se aflau copaci. Şi o perdea de tufişuri ascunzând vederii alte clădiri joase, care presupuse că erau locuințe.

Totul părea... altfel. Nici Pământul, nici Venus, nici Gorgzid, nici alte locuri cunoscute. Gosseyn acceptă ideea că se află pe o altă planetă locuită de oameni, undeva în galaxia Căii Lactee.

Simultan, îşi aminti că, în acele ultime momente ale aşa-zisului dineu, simțind senzația aceea de smulgere, avusese de gând să lase să i se mai întâmple o dată o transmisie Troog. Să lase să i se întâmple, în ciuda faptului că rațiunea sa fusese imediat de acord că Vocea Trei îi dă un sfat bun, acela de a se întoarce pe nava de luptă Dzan.

Din păcate, lucrul pe care-l lăsase să i se întâmple părea să fie această întâlnire neimportantă, aproape fără rost. Şi, cu tristețe, se simți frustrat.

Gosseyn oftă. Şi-şi dădu seama că de data aceasta lăsase gândurile să-l copleşească. Trecuse cel puțin un minut de la sosirea lui. Cu întârziere, acum, recapitulă ce îi spusese tânăra femeie în prima parte a acelui minut. Şi repetă unul dintre cuvintele ei:

— Fotografie?

— Da.

Ea vâră mâna sub unul dintre faldurile acelei rochii neobişnuite şi dădu la iveală un carton mic, imprimat. Îl întinse aproape grăbită.

Uitându-se la imaginea sa, imprimată pe carton, observă că fotografia fusese făcută când stătea în picioare, având în spate un perete. I se păru chiar că fotografia ar fi putut fi făcută în restaurantul în care se aflase cu două ore mai devreme, judecând după timpul

său interior.

Ce-ar fi putut avea ființele Troog în mintea lor favorizând o întâlnire între Gilbert Gosseyn şi o tânără femeie de pe altă planetă?

Din nedumerirea sa se contură o altă întrebare. Pe aceasta o rosti cu voce tare:

— Se pare că ai dorit să primeşti o asemenea fotografie. De ce?

— Am hotărât de mult, după ce am auzit despre toate planetele de acolo – făcu un semn cu mâna către cer – că nu vreau să îmi petrec viața pe Meerd. Şi – vocea deveni emoționată – şi mesajul spunea că s-ar putea ca tu să fii interesat de persoana mea.

Ea încheie agitată:

— Sunt membră de mai mult de doi ani, şi-n timpul acesta n-a mai apărut nimeni ca tine.

Nici cuvintele acestea nu păreau să aibă un înțeles, decât – implicația apăru imediat – dacă, probabil, făceau parte dintr-un club matrimonial interstelar.

Tânăra femeie privea în sus, spre el, aproape rugător:

— Trebuie să spun cum mă numesc, adăugă ea, şi pe urmă se va întâmpla totul între noi. Ei spun – pauză – că te va preocupa sensul cuvintelor şi că numele meu va avea o semnificație deosebită pentru tine.

— Cuvintele? repetă Gosseyn.

Aproape simți cum se scufundă într-un punct de vedere analitic Troog. Era oare posibil ca străinii să fie derutați de aşa-zisele fragmente, pe care le-au surprins din cunoştințele sale din Semantică Generală? Iar această întâlnire era menită să profite de o slăbiciune pe care i-o suspectau?

Deveni conştient de o slăbiciune care se năştea în el. Pur şi simplu îşi depărtă picioarele ca pentru a avea mai multă stabilitate şi un mers mai sigur. Avu brusc senzația că s-ar putea să stea aici, mai mult decât prima dată când ființele Troog îi controlaseră mişcările.

Dar nu puse *această* întrebare, ci alta:

— Bine, vrei să-mi spui cum te cheamă?

— Strella, spuse ea.

S-ar fi putut gândi la el multă vreme. Din cauza cuvintelor. Şi a conceptului de bază al Semanticii Generale implicat, Strella şi Strala fiind nume asemănătoare.

„...am comentat, atunci, acolo, că-mi place numele acesta, Strala – Şi de aceea, poate că pentru străini cuvântul *era* acelaşi lucru cu obiectul; ceea ce era exact opusul conceptului Semanticii Generale: „Cuvântul nu este obiectul. În cazul acesta, nu era femeia."

Gândul i se întoarse la observația că tânăra femeie ar putea să rămână într-o relație permanent anormală cu planeta ei natală. Şi, din nou, vaga nedumerire că ființele Troog puteau să creadă că orice femeie cu nume asemănător ar putea să fie la fel de atrăgătoare pentru el...

Cu aceasta – hotărârea! Simplu, şi direct, Gosseyn acționă. Făcu imediat o fotografie mentală a Strellei şi o transmise imediat în porțiunea de podea din Institutul de Semantică Generală de pe Pământ, unde îl adusese pe omul de afaceri, Gorrold din Anzii Americii de Sud.

Era un loc unde, cel puțin, putea să se facă înțeleasă – până la un punct.

După ce încheie acțiunea de salvare pe care o crezuse cea mai bună pentru tânăra femeie... ceva scormoni în creierul său.

Brusc, după atâtea minute de absență, prezența lui Gosseyn Doi, de departe, se făcu simțită.

Trebuie să fi fost o constatare simultană pentru că alter-egoul său îi adresă un mesaj urgent:

„Am veşti proaste. În momentul în care ai părăsit restaurantul, cei de-acolo au fost duşi la bordul navei Troog."

Şocul vinovăției se atenuă repede la Gosseyn. Adevărul era că, chiar dacă ar fi rămas să-i ajute, străinii tot ar fi reuşit să-i captureze pe cei mai mulți

dintre ei; până acum acționase în ritmul de numai un transport dodecimal de o dată.

Ceea ce-şi propusese ajunsese până la alter-ego. Pentru că Gosseyn Doi spuse pe un ton resemnat, de la distanța aceea enormă:

„Adevărul trebuie să fie că. de fapt, ei pe tine te vor. Dacă e cineva care-i poate ajuta să se întoarcă în galaxia lor – modalitatea se află probabil pe undeva prin încurcătura aceea de nervi din capul tău.”

Apoi încheie:

„Mult noroc, frate – cred că asta suntem: frați gemeni.”

„…Nu chiar gemeni”, gândi Gosseyn Trei.

Nu se opri să analizeze în detaliu diferențele ci se transmise imediat în laboratorul de la bordul navei Troog.

23

Bătălia finală era gata să înceapă.

Aceasta era impresia lui Gosseyn, atunci când se trezi întins pe podea. Stătea cu fața în jos; nu era în picioare.

Aşadar, într-un fel, în acele fracțiuni de secundă dinaintea transmisiei, ființele Troog reuşiseră, cu ajutorul vastelor lor cunoştințe ştiințifice, să modifice unul dintre aspectele metodei de transport dodecimal, deoarece, de fiecare dată, înainte, ajungea în poziția pe care o avusese în momentul plecării. Pe Meerd, stătuse în picioare Aici…

Gosseyn rămase acolo unde se afla. Nici nu întoarse capul imediat.

„…Aş putea fi omorât cum stau întins aici.” gândi el. Dar îşi dădu seama că străinii încă aveau nevoie de el. Şi dovediseră aceasta pe timpul a trei acțiuni de control. De fiecare dată, l-ar fi putut omorî; dar n-o făcuseră.

Rămase totuşi, cu fața în jos, cu nasul turtit de ceea ce părea o podea moale, netedă. Ochii priveau direct în porțiunea aceea plată, cenuşie, puțin lucioasă. Încă presupunea că aceasta era podeaua laboratorului către care țintise, din sistemul acela stelar îndepărtat pe care tânăra femeie, Strella, îl numise Meerd.

…Era timpul să arate că era conştient şi să se mişte cu grijă. Se ridică în genunchi.

Şi văzu că, deşi aruncase doar o privire rapidă, atunci când ieşise din capsulă, era de fapt o cameră, despre

care inițial crezuse că e laborator.

Din cine ştie ce motiv, identificarea – recunoaşterea – îi provoacă o puternică reacție de uşurare.

„...Sunt acolo unde am vrut să ajung...”

Pe când făcea această constatare, se ridică la fel de fără grabă; încă bănuia că vreo mişcare rapidă ar putea provoca o reacție neplăcută.

Stând în picioare, privi în jur, prin camera largă şi luminoasă. Se aflau la vedere numeroase aparate strălucitoare şi borduri de aparate ridicându-se din podea şi din pereți.

Totuşi, nu era nici urmă de capsulă spațială în care *zăc*use corpul său atunci când ființele Troog copiaseră trezirea sa originală, aşa cum avusese ea loc – mai devreme – pe nava Dzan. Nu că s-ar fi aşteptat ca ea să fie încă aici... Fusese în mod evident adusă la bord prin vreo deschidere în perete. Peretele cel mai indicat era cel cu cea mai puțină aparatură zidită în el şi cu o tăietură pe mijloc, de la tavan până la podea; acela trebuia să fie locul unde se despărțea şi aluneca într-o parte. Printr-o asemenea deschizătură largă, obiectele mari puteau fi introduse în laborator sau scoase de acolo.

Părea o ruşine să piardă timpul. Pentru că el se afla aici, bărbatul cu răspunsuri pentru întrebările tuturor.

...Desigur, şi ei ştiau că el se afla înăuntru...

Avea impresia că putea face ceva în timp ce aştepta ca ei să acționeze... Adevărul era că, cu cât afla mai multe lucruri – acum – cu atât mai în siguranță avea să fie atunci când s-ar fi ivit momentul de criză...

Poate, să-l contacteze pe Gosseyn Doi?

Fu o pornire trecătoare. De fapt, observase deja că eterul era tăcut. Nu simțea absolut deloc prezența alter-egoului său. Erau din nou, complet izolați.

Poate că trebuia să analizeze ce aveau de gând ființele Troog în legătură cu prizonierii? Pentru asta trebuia să părăsească încăperea, cu intenția de a-i căuta şi a-i localiza pe Crang, Patricia, cei doi Prescott, Enro...

În timp ce privea la ceva care semăna cu o uşă – la dreapta sa – îi veni o idee. Fără să ezite, se îndreptă spre ea.

Orice ar fi fost, suprafața plată ce arăta ca o uşă, avea câteva aplice metalice care aveau, fără îndoială, un rost. Gosseyn trase, apăsă, răsuci fiecare piesă în parte. Două dintre ele scoaseră un clic; dar uşa nu cedă, dacă… era o uşă.

Se dădu puțin înapoi, devenit brusc mai hotărât… Bine, poate dacă făcea o legătură dodecimală între energia care alimenta unul dintre bordurile unui aparat şi mecanismul de la uşă…

Faptul că ființele Troog nu dădeau niciun semn că ar fi ştiut că el se afla acolo începu să-l irite. O pierdere de timp.

Mai presus de orice, avea nevoie de un public să stea nemişcat pentru a auzi ce are el de spus.

Gândul acela neplăcut se afla încă în mintea Se când, puțin mai târziu, o voce de tenor rosti, în engleză, din tavan:

— Gilbert Gosseyn, eşti cu totul sub controlul nostru. Aici, nu-ți poți folosi super-creierul pentru a evada.

Deşi cuvintele transmiteau o posibilitatea la care Gosseyn deja se gândise, auzind-o rostită cu voce tare. Înțelese: „…Asta este ce au învățat în timpul excursiilor în care m-au trimis…”

Nu mai era, deci nicio îndoială: această nebunie era aproape să intre în forma ei cea mai acută.

În pofida speranței de moment, un minut mai târziu se afla tot acolo, aşteptând – remarcă el fără plăcere – ca inamicul să-i ofere o ocazie să acționeze.

Pe durata acestui minut, mediul său înconjurător era aceeaşi încăpere luminoasă, cu aceeaşi podea cenuşie şi toate acele aparate țâşnind din pereți şi din podea.

Presupuse că ființele Troog puteau, într-o oarecare măsură, să-i citească gândurile. Dar din moment ce le scăpase un aspect major al orientării sale în Semantica

Generală, probabil că ceea ce şi puteau studia de fapt era creierul însuşi, cu gânduri ocazionale ivite în anumite situații.

Alte cincisprezece secunde – cel puțin – se scurseră…

„Ei aşteptă, eu aştept. Ce?”

După alte câteva momente de gândire, se îndreptă spre uşă şi mai încercă o dată mecanismele. De data aceasta când se auziră cele două clicuri, uşa se dădu la perete.

Gosseyn nu mai pierdu vremea. Fără să mai privească înapoi, păşi într-un hol larg, cu tavanul înalt.

Aproape imediat, senzația neplăcută reveni: „Bine, bine” gândi el, „eu am judecat ca o ființă umană, iar ei au aplicat logica Troog…”

Logica Troog părea să anticipeze că, după o discuție, prietenească sau nu, dacă o ființă umană a încercat o dată o uşă să vadă dacă se deschide, atunci are s-o mai încerce o dată; fără să aştepte să fie îndemnat s-o facă.

Judecata umană – cel puțin în versiunea Gosseyn – fusese să aştepte să i se spună, odată ce fusese stabilit contactul verbal. El intenționase o abordare politicoasă.

Concluzia părea să fie că inamicul se aştepta în mod automat la o comportare agresivă – sau, cel puțin, dirijată într-un anumit scop – din partea lui.

Pe când gândea astfel, Gosseyn coti la dreapta şi continuă să meargă de-a lungul coridorului larg, slab luminat cam la 150 de picioare înaintea sa, se vedea o barieră; şi probabil, acela va fi momentul adevărului.

Bariera se dovedi a fi o uşă care nu se deschidea. Conform teoriei sale, Gosseyn se întoarse şi porni iute în direcția opusă. În partea aceasta, bariera se afla la o distanță de 400 de picioare. Şi acolo, da, se afla altă uşă. Cu mecanismul pe care deja îl cunoştea. Două clicuri, unul după altul; şi după asta, uşa se dădu în lături.

Ceea ce văzu era un alt coridor perpendicular pe cel pe care tocmai îl traversase. Trebuia să hotărască din

nou: alese iar varianta din dreapta. Iarăşi alesese greşit şi iar merse în direcția opusă şi uşa aceea se deschise spre alt coridor perpendicular, aşa că hotărî să meargă la stânga de prima dată. De data aceasta, *aceea* era direcția greşită.

Umblă aşa prin mai mult de zece coridoare cufundate în tăcere. La fiecare capăt de coridor se afla câte o uşă, care se deschidea, sau nu. Era, într-un fel, un test bun pentru a descoperi ce calități de prezicător, ca Leej, avea. Concluzia: avea prea puține calități de acest fel, sau n-avea deloc. Alegerea sa fusese corectă numai de patru ori; greşise de unsprezece ori. Şi în aceste ultime ocazii trebuise s-o ia înapoi şi să pornească apoi spre alt coridor gol, tăcut, cu excepția zgomotului uşor făcut de pantofii lui pe podeaua moale.

Nu zărise nici măcar vreun Troog. O navă uriaşă, goală, părăsită, tăcută – aşa părea; şi bine închisă pentru a împiedica pătrunderea cuiva din afară, cu excepția uşilor care se deschideau şi care probabil îi conduceau acolo unde era dorit să ajungă.

Avu parte şi de varietate. Pe fiecare parte a coridoarelor, din loc în loc, se afla câte un cadru care – presupuse el – erau uşi, care duceau în încăperi asemănătoare cu laboratorul din care pornise în această călătorie obositoare.

La început, trecu pe lângă ele, dar mai apoi începu să se oprească în dreptul fiecăreia şi încercă să acționeze mecanismul.

Toate erau închise şi aşa rămaseră.

După o vreme, îi veni o idee: „...S-ar putea ca aceasta să fie o metodă de a mă epuiza fizic...”

Şi încă nu se putea convinge să încerce dacă putea sau nu să evadeze dodecimal.

Această corvoadă fără sfârşit îi provocă altă reacție neaşteptată: se simțea mai puțin dornic să ajute. Pe măsură ce minutele şi milele – cum i se părea – treceau, se declanşă o reacție talamică. Pornise de-a lungul

primului coridor gândindu-se că atunci când va avea în sfârşit ocazia să se confrunte cu cei care-l luaseră prizonier, va face tot ce-i va sta în putință să-i ajute să se întoarcă în galaxia lor. Acum îşi aminti că Semantica Generală respingea majoritatea ideilor preconcepute.

Adevărat, părea evident că străinii erau îndreptățiți să se întoarcă de unde veniseră. Dar nu era în mod necesar adevărat. Şi astfel, era interesant că, datorită oboselii şi enervării, ajunsese la concluzia că era mai bine să-şi realizeze decizia luată în mod automat.

Din fericire, recunoscu acele speculații negative ca fiind ceea ce erau; şi în felul acesta enervarea lui nu se transformă într-o furie oarbă, aşa cum i s-ar fi întâmplat unui bărbat de modă veche.

Corvoada luă sfârşit în mod neaşteptat. Asta se întâmplă atunci când, aruncându-şi privirea de-a lungul unui coridor la fel de fără rost ca şi celelalte zări o pată de lumină cam la 150 de picioare la stânga sa.

Părea să fie o uşă... deschisă; nu închisă. Şi, de fapt după ce se-ndreptă cu paşi repezi spre ea, încetini mersul, se apropie, şi privi cu precauție înăuntru. Văzu o copie a separeului din restaurant, numai că – în loc de ființele umane pe care le cunoştea – în jurul mesei din încăperea luminată obscur stăteau vreo doisprezece Troog.

Lăsă să treacă ceva timp. Dar? brusc, îşi dădu seama că ei ştiau că el se află acolo. *Nu* mai ezită. Şi, amintindu-şi că ei se aşteptau să fie agresiv, păşi înăuntru. De cum privise prima dată înăuntru, observase că era un loc gol la masă.

Locul se afla în capătul îndepărtat al mesei. Şi ocoli prin spatele a şase Troog, până ajunse la scaunul gol. Ceea ce diferea de întâlnirea inițială de la restaurant, era că, în loc să rămână în picioare, ca şi cum el ar fi fost persoana cea mai importantă – se aşeză.

Dar undeva în mintea sa se născu o întrebare: „cât de aproape de sfârşit te afli?... Şi ce nemaipomenit să se

întrunească la un dineu ca acesta!”

24

„Gândeşte pozitiv!” se mustră Gosseyn singur.

În ciuda sentimentelor negative care mai persistau din cauza plimbării sale pe coridoarele goale, adevărul era că el se afla aici pentru a rezolva problemele tuturor… Dacă avea să fie lăsat s-o facă.

Nimeni nu spuse nimic; dar încăperea era suficient de întunecată, aşa cum erau unele restaurante, pentru ca cei prezenți să fie rezervați unul față de altul. Astfel, avu ocazia să arunce o privire ființelor ciudate din jurul mesei, care îşi dăduseră aşa de mult silința să aducă numai necazuri din momentul în care sosiseră.

Abordarea pozitivă avu imediat de suferit. Pentru că indivizii arătau groaznic. Avu aceeaşi reacție ca atunci când îi zărise prima dată în laborator, la prima lui sosire aici.

Gosseyn se luptă în tăcere cu tendința automată a ființelor umane de a implica standardele umane în ce priveşte aspectul fizic. Frumusețea – îşi aminti el o vorbă din bătrâni – se află în ochiul ce priveşte.

În fond, arătau oarecum oameni. Cu excepția fețelor, care erau aproape rotunde şi purpurii. Şi că acea parte a gâtului care era vizibilă era subțire ca de schelet; dar trupul de dedesubt părea să fie mult mai mare. Toți erau gătiți în uniforme care luceau de parcă erau făcute din zale metalice.

Capul, ca şi fața, era rotund. Şi aproape chel. Avea un

fel de podoabă urâtă pe cap care semăna a păr: un smoc de țepi se răsfira în creştet.

Dar fața: o gura mică, aproape lipsită de buze, un nas ciudat, mic şi deasupra, dominând, doi ochi mari, rotunzi, cu pupile negre, dar fără sprâncene. Păreau să aibă un fel de pliuri de piele deasupra şi dedesubtul ochilor.

Înainte de a mai observa şi altceva, la dreapta sa se deschise o uşă şi cinci Troog şi o ființă umană intrară ducând nişte platouri. Ființa umană – un tânăr – veni spre Gosseyn şi aşeză în fața acestuia ceva care semăna cu o omletă, iar chelnerii Troog îi serviră pe cei unsprezece vecini de masă cu un fel de terci închis la culoare.

Când chelnerii dădură să plece, doar pentru o secundă privirea lui Gosseyn o întâlni pe cea a tânărului. Citi în ei o expresie de spaimă grozavă; un suflet chinuit, cu speranța pierdută. Plecaseră toți şase; dar amintirea tânărului rămase.

Toată lumea mâncă, inclusiv Gosseyn. Se auzea zgomotul produs de furculița sa şi de ustensilele puțin altfel, aproape nişte cuțite, ale gazdelor sale… potrivite pentru gura lor mai mică.

Din moment ce era posibil să aibă o ființă umană ia bord probabil că puteau avea şi ouă adevărate, omleta avea acest gust: ca produsul unei găini adevărate pământene.

Ceea ce-l nedumerea, era faptul că părea să-i fie foame. Oare, pentru corpul lui trecuse mai mult timp decât îi păruse lui?

Avea să se gândească la asta mai târziu.

Gosseyn Trei puse furculița jos şi se lăsă pe spate.

Văzu că şi tovarăşii săi de masă luau ultimele bucături care completau porția fiecăruia din ce-or fi mâncând ei acolo.

Apoi şi ei se lăsară pe spate în scaunele lor.

Stăteau cu toții aşa în acea copie obscură a unui

restaurant pământean. Şi el îşi aduse aminte că ei se străduiseră să-i aducă mâncare pământeană. Se cunoştea că studiaseră activitatea milioanelor de găini… de acolo… care încă mai supraviețuiau, deşi majoritatea ouălor le erau furate în fiecare zi, încă din timpurile cele mai vechi.

„…Mă-ntreb, dacă eu aş merge pe o planetă Troog, mi-aş da oare silința să aflu de unde îşi procură terciul pe care-l mâncaseră ei, aici, astăzi?…”

Făcând o incursiune în memorie, nu-şi putu aminti ca Gosseyn Unu sau Doi, să fi dat vreo atenție mâncărurilor de pe planetele unde fuseseră; din moment ce alți oameni mâncau felul acela de mâncare, făcuseră şi ei la fel.

Analiza sa de după masă se desfăşură rapid, dar tot luase ceva timp. Se simți foarte uşurat atunci când, chiar din partea opusă lui, unul dintre indivizii aceia voluminoşi se ridică în picioare. Timp de un minut, individul – probabil un fel de şef – se uită la Gosseyn cu ochii aceia negri, rotunzi. Apoi gura aceea mică de sub nasul crestat, spuse cu o voce de tenor, surprinzător de normală:

— După cum, fără îndoială, ştii, s-a întâmplat un lucru foarte neplăcut. O navă plină de oameni care contează au ajuns în această galaxie, şi în acest proces şi-au pierdut abilitatea de a vorbi în limba lor proprie, căpătând în schimb abilitatea de a vorbi în engleză, una dintre limbile vorbite pe planeta Pământ: dar, ea este – şi asta e foarte semnificativ – limba pe care o vorbeşti tu.

O singură expresie din acest discurs introductiv îi oferi lui Gosseyn o informație pe care n-o avea: *„oameni care contează…”*

Era o idee preconcepută că ei sunt mai buni decât alții. În întreaga istorie a acelei foarte importante planete din sistemul solar, mai fuseseră cazuri similare de autoapreciere laudativă din partea unor grupuri sau a unor indivizi.

Ciudat era că, dispunând de asemenea creiere, ființele Troog elaboraseră un plan atât de vast pentru a obține ajutorul unei singure persoane care poseda, undeva în creierul său, abilitatea de a-i sprijini în realizarea acestui scop important.

Imediat ce avea să fie posibil, avea să le spună că era pregătit şi dispus s-o facă. Dar chiar atunci când îşi repeta această propunere, în sinea sa, avu sentimentul că o abordare pozitivă avea să dea naştere la probleme.

Ce era greu de ştiut? Dacă cineva era în stare să facă aşa ceva? atunci aceştia erau indivizi care ar fi putut găsi o cale să respingă ceea ce altcineva, din altă rasă, ar încerca să facă pentru ei.

Din nefericire, mai erau încă lucruri veritabile.

Camera, masa, farfuriile şi cei care mâncaseră – inclusiv el însuşi – rămâneau la fel ca mai-nainte. Sursa ascunsă de lumină continua să împrăştie aceeaşi lumină difuză. Vorbitorul stătea încă în picioare; ceea ce arăta că va mai spune ceva.

De fapt, tocmai când Gosseyn ajunse la această concluzie, străinul cu aspect uman continuă:

— Multe din aceste tehnologii sunt noi şi nu au fost niciodată studiate până acum. Aceasta implică faptul că teoria noastră despre natura universului va trebui să fie reanalizată şi vom încerca să ne însuşim un alt punct de vedere care va include noi date. Studiul nostru, continuă el, asupra acelei părți speciale din creierul dumitale nu ne-a oferit suficiente informații. Din fericire, tu însuți ți-ai dat seama că nu poți scăpa de noi, aşa că ai venit aici, probabil cu vreun plan ascuns de-al tău, comportament care am observat că este comun printre cei din rasa la din această galaxie, pe care i-am observat în activitățile lor cotidiene. Trebuie să te previn, deci, că nu suntem uşor de indus în eroare şi te sfătuiesc să cooperezi fără nicio rezervă mentală, sau de orice fel.

După aceasta, el făcu o mişcare – periculoasă pentru el, după părerea lui Gosseyn. Având la dispoziție doar

gâtul acela subțire tu care să execute mişcarea, dădu din cap spre musafirul – prizonier, îşi ridică din nou capul până ce acesta reuşi să stea într-un echilibru precar deasupra corpului; şi se aşeză,

Gosseyn rămase nemişcat. Se simți o clipă copleşit. Fuseseră rostite atâtea cuvinte încât simți nevoia unei reacții, de apărare, de a evidența şi mai ales de a întreba de ce acest comportament agresiv din partea lor; şi mai avea şi alte întrebări, îi trebui ceva timp să se împotrivească acelor numeroase mici porniri. Dar, în cele din urmă, reuşi să-şi impună autocontrolul necesar şi să spună, cu simplitate.

— Domnule, domnilor, puteți conta pe deplina mea cooperare.

Tăcerea care întâmpină aceste vorbe fu spartă în cele din urmă de zgomotul pe care-l produseră cei de față mişcându-se în scaune, vechiul obicei, uman – de a-şi trece un picior peste celălalt, ceea ce produse un fel de foşnet.

Apoi... purtătorul de cuvânt se aplecă înainte. Nu se ridică, dar când vorbi, tonul lui era acuzator:

— Să nu crezi nicio clipă că poți să ne prosteşti pretinzând că eşti cooperant. Noi ştim foarte bine că nu ştii cum să te descurci cu dereglarea care ți-a afectat acea parte specială a creierului tău, şi de aceea a avut loc un fel de inversiune care ne-a adus pe noi aici.

Era clar că nu-i primiseră oferta în modul cel mai politicos. Avu, de asemenea impresia, că nu putea fi pe de-a-ntregul cu analiza negativă a situației. Desigur, în *momentele* acelea, când fusese atent, reuşise să controleze deviațiile determinat de terminațiile nervoase deteriorate; şi, ca un exemplu, ajunsese cu bine la bordul acestei nave, aşa cum intenționase; şi făcuse asta fără deviație.

Partea aceasta putea fi, cu siguranță, explicată. Dar ceea ce-l tulbura, în legătură cu ceea ce spusese individul Troog, era sentimentul că spusele lui erau

numai parțial în avantajul lui.

„...Cine ştie din ce motiv, ăsta vrea să dea celorlalți impresia că este foarte vigilent; că ştie cum să-l ia pe un pământean care încearcă să-i ducă cu vorba – adică eu – să-l ia la sigur, adică: vă rog să luați notă, domnilor!...”

Era un moment de încordare. Cum stătea acolo, Gosseyn cedă impulsului de a-şi schimba poziția capului înainte de a vorbi din nou.

— Sunt sigur că trebuie să existe o cale de a ne convinge unii pe alții că este într-adevăr nevoie să cooperăm, în interesul reciproc.

Încheie cât putu de simplu:

— Ce-ar fi să trasăm un program, punct cu punct? Şi apoi, pe măsură ce realizăm câte un punct, vom reuşi să căpătăm încredere; şi totul se va sfârşi cu bine.

Urmă un moment de tăcere. Purtătorul de cuvânt se holba la el. Ochii lui enormi aveau o expresie ciudată, de nedumerire şi surpriză. Cum stătea acolo, lui Gosseyn îi veni o idee ciudată: nu cumva individul acesta nu era autoritatea supremă?

Într-un fel, el pornise cu ideea preconcepută că va sta de vorbă cu ofițerii de rang superior. Să fi fost cineva mai „de sus” care să supravegheze această întâlnire? Iar aceşti indivizi de rang inferior să aştepte un semn de aprobare, sau o decizie de a acționa în continuare?

Cum tăcerea se prelungea, Gosseyn aşteptă dimpreună cu ei. Aştepta fără tragere de inimă; pentru că situația lui, în loc să fie mai bună, era mai rea.

Îi trecu prin cap: „...S-ar putea întâmpla că, dacă nu găsesc o cale să înlătur aceste bariere, s-o ținem tot aşa...”

Un alt gând, o evocare din Semantica Generală: „...Şi treaba aia, ideea că aş putea să fiu interesat de o femeie numită Strella pentru că mi-a plăcut un nume asemănător, Strala...”

Era şi asta o cale. Oricum bună, mai bună decât să stea aici, în această cameră cu lumină puțină cu „cei

care contau”. Astfel, brusc motivat, se îndreptă puțin de spate, îşi târşâi puțin picioarele şi, adresându-se purtătorului de cuvânt, zise:

— Ai un nume care să te distingă de aceşti – arătă cu mâna spre ceilalți Troog de la masă – de aceşti prieteni ai tăi?

Ochii mari se holbară. Gura mică rosti:

— Toți avem nume.

Dar nu-şi rosti numele. Rămase liniştit pe scaun, o copie caricaturală a unei ființe umane.

— Am impresia, spuse Gosseyn că prietenii tăi nu sunt egali cu tine.

— Noi suntem Troog.

Tonul căpătase, brusc, o notă imperioasă. Expresia puterii personale îi sugeră o altă întrebare lui Gosseyn:

— Tu eşti – ezită – împăratul?

Urmă o tăcere adâncă. Fața şi ochii erau în continuare îndreptați spre Gosseyn. În cele din urmă, aproape mustrător – i se păru – străinul spuse:

— Noi, ființele Troog, nu avem împărați.

Făcu iar o pauză.

— Eu am fost numit comandantul acestei nave.

— Cine te-a numit? întrebă Gosseyn,

Ochii mari de veniră, dacă era posibil, şi mai rotunzi. Apoi, pierzându-şi răbdarea:

— Eu m-am numit, desigur.

Enervarea bruscă provocă şi alte vorbe:

— Uite ce e, sistemul nostru de conducere nu este treaba ta.

Gosseyn îl contrazise cu o uşoară mişcare a capului,

— Domnule, spuse el politicos, voi ați făcut ca toată situația asta să fie treaba mea, prin faptul că m-ați urmărit tot timpul şi ați încercat să preluați controlul asupra mea. De aceea trebuie să spun că sistemul vostru de guvernare este important pentru mine. Vrei, deci să spui, că nimeni altcineva nu avea motive să se propună pe el comandant-şef?

Tăcere, apoi:

— Ba da. Mai mulți, chiar.

Ochii mari priveau fix într-ai lui,

— Şi ce s-a întâmplat cu autonumirile lor?

Gura mică din fața lui se strâmbă uşor, apoi zise:

— Nu au ajuns la stadiul de numire. Când vorbeau despre ambițiile lor, nimeni nu-i asculta. Aşa că au înțeles.

— Înțeleg că, într-un fel, te-ai auto-impus?!

Gosseyn folosise un ton interogativ.

Individul era impacientat.

— Domnule Gosseyn, rosti comandantul, şi tu manifeşti multe calități de comandant. Sunt sigur că, printre ființele umane pe care le avem la bord, nu se află niciuna, având în vedere situația specială în care ne aflăm cu toții, care să nu-ți accepte ordinele. În mod automat.

„Situația specială!”

Era o afirmație – legată-de-realitate, deci se încadra în judecata Semanticii Generale.

Cuvintele care fuseseră rostite cu atâta indiferență, mai aveau şi un alt sens revelator:…alte ființe umane la bord…

În afară, desigur, de sărmanul acela tânăr, mut. care-i servise omleta, era cât se poate de clar că se referise la domnul şi doamna Eldred Crang, cei doi Prescott. Leej şi Enro, şi ceilalți. Aceştia erau încă în viață. Captivi, dar teferi.

Brusc, totul deveni trist. Comandanți autonumiți. Aceşti indivizi pe jumătate oameni, dezvoltaseră un sistem de convieţuire pentru stările de necesitate şi cine ştie cum, în ciuda diformității lor fizice, ajunseseră simultan, la un înalt nivel ştiințific.

Un guvern autonumit ar fi putut merge. Aceasta implica programatism, ceea ce, în majoritatea situațiilor, ducea uneori la succese senzaționale.

Autonumitul oarecine, ajuns într-un impas cu metoda

– planul – scopul – cercetarea; care nu putea opune rezistență când un secund reclama comanda, afirmând că – ce-avea el – avea să *dea* rezultate.

Era ceva bun în asta. Cel puțin o oarecare siguranță, că nu avea să se poticnească ceva, pentru că un singur individ nu putea să-şi prostească multă vreme camarazii. De remarcat deci că, proiectul pe care cineva îl punea în aplicare, ori îi ducea mai departe, ori dispărea.

Un asemenea sistem ar fi dat cele mai bune rezultate în fizică sau în chimie. Rezultatele erau totdeauna vizibile; şi dacă un şef de lucrări rămânea în urmă, se aflau în urma lui alții, nerăbdători, aşteptând la cotitură cel mai mic semn de încetinire a creativității.

De fapt, sistemul de conducere putea explica superioritatea ştiinței Troog, pe de o parte, şi folosirea ei greşită, pe de altă parte.

Pentru că, evident, psihologia şi aşa-numitele ştiințe sociale, ca şi ideile umanitare, nu puteau fi niciodată cântărite. În acele domenii, puteau fi, pe Pământ, „şcoli” cu obişnuitele puncte de vedere diferite. În aceste domenii de cercetare Semantica Generală oferea individului o metodă de a evita nevoia de certitudine.

Nimic de felul acesta – aici. Asta era impresia lui.

Era conştient de existența şi a altor gânduri care i se învălmăşeau în minte, ca izbucnite dintr-un fel de „fântână” de idei. Dar înainte ca acestea să prindă contur, cele două uşi din dreapta sa se deschiseră din nou. Îşi făcură intrarea cei cinci chelneri Troog şi tânărul.

Chelnerii Troog aduceau pahare înalte, transparente ce conțineau ceva lichid; în mâna tânărului se afla o ceaşcă şi o farfurie, şi un bol cu frişcă. „Cafea? – se întrebă Gosseyn.

Cafea era. Aşezată repede pe masă de mâinile care luară apoi farfuria de omletă. Chelnerii Troog strânseră şi ei farfuriile aduse mai devreme. Interesant că băiatul,

ieşind împreună cu colegii săi străini, nu privise spre Gosseyn.

Dar situația lui îl impresionase pe acesta. Gosseyn privi după el şi chiar înainte să dispară, îi făcu o fotografie dodecimală.

Gândi: „Imediat ce clarific această situație, încât să nu mai am nicio problemă, o să-l trimit undeva pe Pământ.”

25

Oarecum stupefiat, Gosseyn îşi turnă puţină frişcă, amestecă şi luă prima înghiţitură de ceea ce, după gust părea cafea veritabilă.

Luând ceaşca, observă că pe marginea farfuriei se aflau vreo şase cubuleţe de zahăr; dar corpurile Gosseyn nu foloseau zahăr la cafea; şi cuburile rămaseră la locul lor.

Era un alt exemplu că autonumitul Troog studiase necesităţile umane, ajungând până şi la cafea. Era vorba de acel tip de conştiinciozitate care îl asigura că niciun subaltern Troog nu avea să-i preia comanda.

Probabil din acelaşi motiv fusese adus tânărul la bord. Pentru a-i ajuta să nu scape niciun detaliu.

În aceste probleme mărunte şi în relaţie cu ştiinţa, sistemul avea meritele lui. Dar altfel...

Puse ceaşca pe masă şi se uită spre comandant care, remarcă el, sorbea lichidul din paharul care-i fusese adus. Gosseyn scutură din cap către el.

— Îmi este dificil, spuse, să-mi imaginez acest sistem de conducere în relaţie cu problemele importante. Se pare că acolo, în galaxia voastră, autonumitul comandant suprem menţine o continuă stare de război împotriva fiinţelor umane Dzan.

Iarăşi o pauză. Ochii celorlalţi Troog erau aţintiţi asupra şefului lor.

Gosseyn aşteptă, în timp ce un umăr al trupului

voluminos de dedesubtul capului acela făcu o mişcare care putea fi descrisă ca un ridicat din umeri. Gura mică roşii:

— Mai Marele Nostru, spuse comandantul navei, a ordonat raselor inferioare să i se supună.

Pauză. Tăcere. Apoi:

— Când a fost dat acest ultimatum? întrebă Gosseyn.

Ochii imenşi se holbară la el; şi vocea care ieşi din gura aceea mică avea o notă de surpriză:

— Nimeni n-a mai pus această întrebare până acum.

Răspunsul avea atâtea implicații încât Gosseyn trebui să se străduiască din răsputeri să-şi controleze gândurile, care-i năvăleau în minte. În cele din urmă, înghiți în sec şi spuse:

— Ultimatumul era în vigoare când te-ai născut:?

— D-da!

De data aceasta, ezitarea sa fu urmată de sunete venite din partea celorlalți Troog.

Începuse să primească răspunsuri, aşa că Gosseyn nu mai pierdu vremea.

— Noi, cei din galaxia Căii Lactee, am fost surprinşi să descoperim, atunci când am ieşit în spațiu, că ființele umane, de diferite culori, locuiau pe majoritatea planetelor locuibile – pretutindeni!

— De curând – continuă el – am aflat că suntem descendenții unor imigranți din galaxia voastră. Se spune că un câmp energetic dăunător se abătuse asupra acelei galaxii. Atunci s-au construit milioane de navete spațiale. Fiecare conținea doi bărbați şi două femei aflați în stare de viață latentă şi dotați cu sisteme de supraviețuire pentru lunga călătorie din galaxia voastră până în această galaxie. Acum, după sosirea navei de luptă Dzan şi a navei voastre de război, am tras concluzia că acele persoane care au rămas acolo, pentru că nu erau suficiente navete pentru a transporta pe toată lumea – că, repet, cei care au rămas acolo nu au fost distruşi, aşa cum s-a crezut că s-a întâmplat.

Trase adânc aer în piept şi încheie:

— Aveți vreo explicație pentru faptul că – aparent – două rase umane – Troog şi cei asemenea mie, aflați aici – au supraviețuit devastatoarei catastrofe?

Tăcere. Comesenii săi îl priveau fix.

Nu era timpul să se oprească. Gosseyn supralicită:

— Când mă uit la tine, domnule comandant, şi la colegii tăi, care se află aici, în această încăpere, văd o formă umană care pare să fi fost modificată din ființele umane standard, aşa ca mine. Sunteți *mutanți.* Se pare, deci, că strămoşii voştri au fost surprinşi de acel nor de energii dăunătoare. Şi, desigur, încheie el, printr-un mecanism de autoapărare, bine cunoscut în psihologie, ați ajuns la concluzia că ceea ce vi s-a întâmplat, a avut loc pentru a deveni voi superiori; şi de aceea vă spuneți „persoane care contează."

Comandantul privea fix într-un punct aflat pe perete, deasupra lui Gosseyn. Iar ceilalți Troog priveau fix la el.

Apoi, brusc, un Troog, al cărui corp era de departe cel mai voluminos dintre cei aflați la masă, se ridici – aproape sări, de fapt (scaunul se târî cu zgomot) – şi spuse aproape țipând:

— Veen, nu mai eşti bun de comandant. Aşa că eu, Yona, mă numesc comandant în locul tău!

Străinul care fusese aşa de neaşteptat strigat pe nume, nu scoase niciun sunet. Păru că se scufundă în scaun; şi ceea ce era uimitor, nu contrazise spusele celuilalt Troog. Se părea că, în această societate super-competitivă, nu era înțelept să te laşi luat prin surprindere sau cu garda jos.

Aşadar, Gilbert Gosseyn Trei era acum un individ care contribuise la răsturnarea unui leader Troog.

Aveau să urmeze repercusiuni; şi într-o societate aşa de logică, era interesant de văzut care aveau să fie acestea.

26

Cum stătea acolo, în gândul lui Gosseyn se născu speranța. Imediați se adresă noului Leader, în timp ce străinul îşi savura încă, momentul de triumf.

— Trag concluzia, spuse Gosseyn, că tot acest dineu, şi ceea ce s-a întâmplat aici, a fost difuzat pentru echipajul şi ofițerii navei voastre. Şi acum ei sunt la curent cu… (scurtă ezitare) faptul că Yona este acum numit leader al acestei nave de luptă.

Dacă era posibil, gura aceea mică a uriaşului se strânse într-o expresie care, pentru o ființa umană, s-ar fi numit atitudine beligerantă.

— Este adevărat.

Tonul străinului era provocator, de parcă ar fi vrut să vadă cine îndrăzneşte să critice ceva.

Gosseyn se lăsă iarăşi pe spate în scaun. De data aceasta nu era relaxare – remarcă el.

Confirmarea noului leader îi provocase un noian de gânduri.

În momentul acesta – fu prima sa remarcă – toți Troog-ii până la subordonații cu pretenții de comandă şi toți adjutanții gata-să-se-năspustească, aveau să se gândească *ce ar putea,* ei fiecare în parte, să facă pentru a se simți mai bine în noua situație.

Era aşa de concentrat încercând să analizeze ce s-ar putea întâmpla încât nu lăsase să pătrundă alte gânduri până ce, spre uimirea sa, îl izbi țipătul unui mesaj

mental:

„... domnule Gosseyn Trei – era vocea lui Gosseyn Doi – am primit gândurile tale, începând de-acum trei minute; şi încă eşti aşa de concentrat asupra noii tale situații încât nu le-ai primit pe-ale mele... Trezeşte-te! Suntem în legătură din nou!”

În separeul acela cu lumină obscură, copiat după moda Pământeană, Gosseyn Trei se îndreptă în scaun. Se simțea uşurat dar, în acelaşi timp, nu pierdea nimic din ceea ce se întâmpla în fața lui.

Trimise un mesaj rapid către alter-ego-ul său: „Ai răbdare cu mine, frate!”

Lui Yona, care stătea încă în picioare, îi spuse:

— Sper că vei accepta oferta pe care am făcut-o, de totală colaborare.

Uriaşul îl privi cu acreală:

— Avem promisiunea ta că vei face tot ce poți pentru a ne ajuta să ajungem înapoi în galaxia noastră?

— Cooperare sută la sută, spuse Gosseyn.

— Ai cumva vreo explicație – era încă, un ton acuzator – pentru felul în care s-au întâmplat toate astea?

Era evident, din agresivitatea întrebării, că noul leader Troog încerca să-şi mențină locul câştigat.

Treaba lui! Nu avea nimic de câştigat dacă i se opunea.

Gosseyn rosti, precaut:

— Domnule, tot ce pot să fac – tu dai ordinele:

„...Asta e curată linguşire... – gândi el. Dar era: de părere că îl atacase suficient pe Leaderul Veen şi acum, avea nevoie să beneficieze de transferul de putere către autonumitul Yona.

În sinea sa, se întreba dacă mai câştigase vreo simpatie printre comandanții Troog: bănui că lucrul acesta nu se va vedea imediat.

Yona păru să devină țeapăn. Tonul lui păru şi mai aspru când rosti:

— Evident, cooperarea implică încredere de ambele părți. Deci tu, ce te aştepți să câştigi din situația de față?

Ceea ce-l deranja pe Gosseyn în legătură cu întrebarea era impresia acută că era o încercare de a câştiga timp; de parcă noul leader nu prea ştia cu exactitate ce urma să facă. Cum să răspundă. Ce program să propună.

Şi sistemul de conducere Troog nu permitea amânări şi lipsa de pricepere. Yona avea nevoie de ajutor – acum!

— În perspectivă, spuse Gosseyn volubil, sper să am libertate personală, cu bunăvoința ta, şi să-mi fie permisă comunicarea continuă.

Apoi spuse:

— Dar pentru acum, vreau să convoci o adunare specială, unde să pot vorbi. Deoarece vreau să explic situația exactă – aşa cum ai cerut mai devreme; din cei prezenți vor trebui să facă parte ofițerii superiori şi cei mai buni savanți. De asemenea, vreau să fie prezenți asociații mei umani care – bănuiesc – se află la bord.

Continuă:

— Bineînțeles, cât vor dura discuțiile, organizați securitatea care să asigure că nimeni nu va fi în pericol.

— Şi, încheie el plin de optimism, eu cred că, după explicațiile mele, ne vom afla în poziția de a lua decizii finale şi de a trece la acțiuni finale.

Când se rezemă iarăşi în scaun, avu senzația că, cel puțin deocamdată, salvase întreaga situație – pentru Yona, pentru el însuşi, pentru ființele umane captive, pentru toți liderii ce-ar fi putut urma la putere.

Era oare posibil ca un inițiat în Semantica Generală să supraviețuiască în mediul psihologic Troog, de-a dreptul incredibil de competitiv.

27

Era adunarea cea mai ciudată la care luase vreodată parte vreun pământean: optsprezece invitați – opt dintre ei – Troog. Iară ceilalți zece, în afară de el, erau ființe umane care avuseseră roluri-cheie în toată această afacere cu transportul intergalactic: Enro, Leej, cei doi Prescott şi cei doi Crang, plus Breemeg şi cei trei savanți de pe nava de luptă Dzan.

Era interesant că şi cei prezenți, care cunoşteau Semantica Generală, credeau că aveau să audă noi date despre Semantica Generală: informații sau analize care depăşeau ceea ce ei ar fi considerat în mod normal ca informații adecvate subiectului.

Ceea ce-l uimea pe Gosseyn Trei, care stătea acolo pe platforma sălii de audiențe, în fața acestei adunări nemaivăzute, era senzația că presupunerea lor era corectă.

Nu avea chiar noi date, dar noi constatări... Şi deschise gura să îşi înceapă expunerea când – o mână se ridică din rândul al doilea.

Era Enro cel Roşu. Părul bărbatului solid arăta ca de obicei pieptănat doar pe jumătate şi un zâmbet cinic, familiar, îi strâmba uşor fața.

Gosseyn avu senzația că Semantica Generală nu vă avea vreun rol în ceea ce voia să spună celălalt; dar spre surprinderea lui nu a fost chiar aşa.

Enro începu astfel:

— Am primit, prin intermediari, informații despre acest sistem de gândire; hai să vedem dacă tu şi cu mine putem afla cine se căsătoreşte cu mama împăratului Dzan, analizând lucrurile după metoda Semanticii Generale. Felul în care văd eu această metodă de analiză, continuă Enro, înainte ca Gosseyn să poată spune ceva, este că Semantica Generală cere ca individul să aibă o perspectivă mai largă; adică, să includă toți factorii posibili.

— Asta sună, spuse Gosseyn, ca şi cum am fi audiat cel puțin o parte a sistemului.

— De exemplu, spuse Enro, recent, am condamnat un fost adjutant la douăzeci de ani închisoare pentru că se ocupa prea mult de afacerile personale, în loc să-şi facă datoria. Ei bine, cred că dacă s-ar fi gândit cum ar fi să stea în închisoare douăzeci de ani, fără-ndoială că nu s-ar afla astăzi acolo. În mod similar, cred că dacă tu ai lua în considerație toate aspectele viitoarei relații dintre noi, ai ajunge la concluzia că mama împăratului trebuie să se căsătorească cu mine.

Făcu o pauză, probabil pentru a-şi trage răsuflarea. Gosseyn spuse politicos:

— În primul rând, problema este, foarte probabil, o problemă pe care tu şi cu mine ar trebui s-o discutăm în particular. În al doilea rând, am senzația că, probabil, doamna are şi ea planurile ei în legătură cu această chestiune; şi, în al treilea rând, am senzația că n-ai luat în considerația câțiva dintre factorii pe care am să-i prezint imediat.

Fața cinică privi spre el… cu cinism.

Ascult, spuse uriaşul.

— Mulțumesc, spuse Gosseyn politicos.

Dar într-un fel, adunarea nu mai era aceeaşi. Se schimbau priviri. Chiar şi indivizii Troog păreau mai puțin relaxați.

— „Realitățile” cu privire la existență sau nonexistență nu întră în vederile Semanticii Generale,

spuse Gosseyn în cuvântarea sa.

Semantica Generală începu prin acceptarea a ceea ce poate fi perceput şi operează în limita a ceea ce orice ființă umană, animai sau insectă poate percepe cu ajutorul sistemului de percepție al fiecăruia.

Dar super-creierul Gosseyn pare să funcționeze la „nivelul" inexistenței fundamentale. Pentru super-creier, care operează prin simliarizare dodecimală, nu există timp, nici spațiu, nici univers… în atemporalitatea în care se manifestă. S-a căzut de acord (spuse Gosseyn) că universul nu este posibil să existe. Nu există explicație pentru el. Pur şi simplu nu poate exista.

Şi totuşi – el este aici, în jurul nostru, printre noi, întinzându-se, spun savanții, pe o distanță enormă, dar finită, în toate direcțiile.

Asta ar trebui să fie ceva ce se poate percepe; unde se termină această „distanță finită"!

O definiție a „inexistenței", spuse Gosseyn. nu se referă la condiția de vid. Pe scurt, nu înseamnă un spațiu gol, mare sau mic. Nu constă nici măcar dintr-un punct, sau un punct matematic.

Inexistența este… nimic.

Este nonexistență, neființă, fără timp sau spațiu… nimic. S-a estimat că se vorbesc trei mii de limbi numai pe Pământ. În interiorul acelor capete care pot fi văzute – vizibile la nivelul conştiinței unde operează percepția – se află o structură neurală aranjată în aşa fel încât fiecare individ ar putea, dacă ar fi instruit, să exprime toate nuanțele posibile ale observației şi fotografiei aflate la îndemâna acelei limbi.

O similarizare Gosseyn, normală, nu face decât să mute individul dintr-un loc într-altul. O astfel de transmitere dodecimală îl ia şi îl mută – aşa cum e el. Nu are loc nicio transformare a structurii interne.

Totuşi, nava Dzan şi tot echipajul ei, nu au fost mutați pur şi simplu dintr-un loc, aşa cum era el memorat de super-creierul Gosseyn, în alt loc

memorat…

Ei au venit direct la Gosseyn, de parcă el ar fi fost locul unde trebuiau să ajungă. Iar motivul pentru care nu a avut loc o coliziune între nava uriaşă şi capsula aceea mică (ce conținea corpul Gosseyn) a fost pentru că nava cea mare avea bariere energetice şi ecrane automate care o protejau de izbirea cu obiectele din spațiu.

Oricum, procesul de similarizare nu a fost amânat. Super-creierul Gosseyn, care opera în inexistența universului, a fost, desigur, forța care a produs activarea, deci nu a fost parte din similarizarea neurală a unei porțiuni din restul de creier Gosseyn.

Şi astfel, creierul fiecărui Dzan a fost transformat la diferite nivele, care au fost mai strâns legate de super-creier. Aceasta a inclus structurile neurale care se aflau în legătură cu limba – pentru că ei receptau activ mesajele lui Gosseyn Doi.

Dar în înseşi mesajele erau depozitate în alta parte a creierului normal.

…Aşa că Dzanii – şi mai apoi Troogii – au suferii instantaneu unele afecțiuni ale complexelor neurale care dirijează limbajul. Tiparul originar neural al limbajului Dzan şi Troog a fost modificat în echivalentul pentru limba engleză, cu viteză dodecimală, instantaneu…

Nici personalitatea, nici educația, nici vreo sită informație de alt fel, nu au fost implicate. Era… limba engleză a lui Gilbert Gosseyn Trei!

Şi acum (Gosseyn Trei îşi încheie cuvântarea) sunt ceva întrebări?

…Enro ridică imediat mâna şi sora lui traduse ce spuse:

— Am observat că femeile sunt mai inteligente decât bărbații, şi în concluzie, i-am furnizat împăratului materiale vizuale care să-i arate palatele mele de pe Gergzid… De la Gosseyn Doi veni gândul îndepărtat:

„Cred că trebuie să afli ce altceva mai conțineau acele

materiale vizuale în afară de palate…”

„Poate şi un mic dispozitiv de distorsiune, asta vrei să spui?” răspunse Gosseyn Trei, gândului său.

„Cel puțin”, spuse alter-egoul său.

„În condițiile acestea, spuse Gosseyn Trei, cred… După o pauză şi un efort de concentrare, pentru a nu face vreo greşeală, îl transferă dodecimal pe Enro în capsula în care Troogii aduseseră corpul lui Gosseyn Trei după un mare număr de experiențe.

Trebuia să fie o problemă interesantă, pentru moment, care să-i ocupe gândurile lui Enro, aşa credea Gosseyn Trei, şi, de-acolo din spațiu, nu veni nicio obiecție…

28

Înapoi pe Pământ, în secolul 26; toate ființele umane, în afară de Enro…

Gosseyn, care-i transferase dodecimal pe toți, fu ultimul care ajunse. Îndreptându-se de spate, după sosire, văzu că ceilalți îl aşteptau; femeile se aşezaseră deja pe scaun şi pe canapea iar bărbații stăteau în picioare.

Primiseră cu toții instrucțiuni – din nou – să părăsească repede locul de sosire; şi aşa şi făcuseră.

Observă imediat că Preşedintele Blayney vorbea ia telefon, spunând în momentul acela:

— …Şi veniți imediat aici!

După ce, puțin mai târziu, Blayney puse receptorul jos; îl zării pe Gosseyn

— Este douăsprezece fără un sfert, la prânz, spuse el: Lipsesc de trei zile.

Adăugă:

— Soldații mei de pază vor sosi aici în câteva minute,

Gosseyn spuse:

— Aceasta este o informație interesantă, domnule.

Se întrebă a câta zi era, față de ziua în care sosise aici prima dată cu Enin. Dar nu se frământă prea tare să afle.

Tăcut, dar repede, merse şi-şi aruncă privirea în dormitorul pe care-l împărțise cu tânărul împărat. Gol. Dar patul era nefăcut.

Puțin mai târziu, văzu că nici în celălalt dormitor nu era nimeni.

În mare grabă, traversă coridorul până la uşa din față şi o deschise. Adresându-se lui Eldred Crang, care stătea în picioare alături de soția sa – Patricia, fostă Hardie, care stătea pe scaunul aflat cel mai aproape de uşă – Gosseyn spuse:

— Mă duc să vorbesc cu îngrijitorul. Mă întorc imediat.

Crang păru să-i observe îngrijorarea.

— Cred că sunt bine. Nu este niciun semn de violența în jur. Cred că tot pe tine te vor în mod special.

— Mulțumesc, spuse Gosseyn.

Şi ieşi în holul larg al ruinelor unei clădiri care fusese Institutul de Semantică Generală.

Un minut mai târziu, după ce sunase la uşa îngrijitorului de mai multe ori, iată că apăru fața aceea zbârcită ți ochii aceia vicleni, uitându-se la el; şi înțelegând imediat întrebarea, îngrijitorul spuse:

— Au ieşit undeva să mănânce.

Fața i se strâmbă.

— Cred că prietenul ăla al tău şi-a adus aici o femeie pentru că pa şi cu băiatul au plecat.

Încheie pe un ton dezaprobator:

Îmbrăcată ciudat, dacă vrei părerea mea, femeia aceea.

Gosseyn îşi aminti de tânăra Strella de la Clubul Matrimonial Interstelar şi de rochia ei înfăşurată şi se simți uşurat în urma informației primite.

— Probabil e o modă nouă. (şi prevenindu-l pe îngrijitor, continuă:) Ai face mai bine să te pregăteşti. Garda personală a preşedintelui va sosi în curând aici.

— Huh!

În secundele care-i trebuiră îngrijitorului să savureze ceea ce părea o senzație de şoc, privirea lui Gosseyn se mută puțin mai la o parte şi localiză un punct pe podeaua acoperită cu un covor, aflat cam la doi metri,

peste umărul îngrijitorului.

Fotografie o bucată de podea aflată chiar la intrarea în alcov, fără să mai dea vreo atenție camerei din spatele lui – dar îşi formă repede părerea că era probabil salonul apartamentului îngrijitorului.

— Mulțumesc, spuse el politicos.

Când se dădu înapoi de la uşă, aceasta se închise cu un pocnet. Gosseyn se întoarse şi plecă. Asta pentru cazul în care era spionat prin gaura cheii.

Numără până la treizeci, pentru că bărbatului mai în vârstă îi trebuia cam un minut să ajungă la telefon. Fotografie mental o porțiune de podea din locul în care se afla. Apoi făcu saltul dodecimal în locul fotografiat lângă alcov.

Când deveni din nou conştient, auzi vocea îngrijitorului spunând:

— Spune-i domnului Gorrold că… că individul acela Gosseyn, s-a întors.

Păru să asculte un răspuns pentru că, după alte câteva momente, vocea spuse aprobator:

— Bine, bine.

În momentul acela, Gosseyn făcu saltul înapoi în hol şi se întoarse în apartamentul lui.

Când intră, Blayney dădea mâna cu bărbații şi se înclina către femei. Era cu spatele la Gosseyn când spuse:

— Dacă aveți nevoie de ceva, am să țin legătura cu domnul Gosseyn.

După ce termină de vorbit, se răsuci şi-l zări pe Gosseyn. Veni spre el şi-i zise:

— Poți lua legătura cu mine oricând. Şi propun ca – tonul deveni amar – până îi scoatem, pe indivizii aceia din galaxia aceasta, ar fi mai bir. e să ținem legătura şi să stăm pe fază.

Gosseyn spuse:

— Domnule, domnul Crang şi cu mine va vom conduce până la uşă.

Afară în hol, făcu singurul comentariu la cuvintele lui Blayney:

— Sunt sigur că în momentul acesta nimeni nu poate spune cu siguranță cum va ieşi totul până la urmă. Cam toți sunt, în primul rând foarte preocupați de propria lor situație.

După aceasta, în timp ce mergea alături de preşedinte, puse o întrebare la care Gosseyn Doi, acolo, pe nava de luptă Dzan, voia să răspundă.

Blayney era amuzat.

— Am adunat, am pus la loc sigur, toate bijuteriile şi metalele prețioase, spuse el. N-a mai rămas decât podeaua goală şi pereții jupuiți.

— Încă mai sper că poate fi reconstruit;, spuse Gosseyn, şi, deşi eu personal n-am văzut niciuna dintre comori, bănuiesc că ceea ce vreți să spuneți este că ele nu au fost risipite; nu au fost vândute la licitație, sau colecționarilor particulari.

— Comorile se află într-o clădire a securității guvernului.

— Fratelui meu de-acolo din spațiu i-ar face plăcere să-i fie din nou puse la dispoziție. El crede că ar trebui să fie date înapoi proprietarului legal: un institut renovat.

Fața lui Blayney se relaxă într-un zâmbet uşor:

— Este o problemă foarte complicată, spuse el, o să mă gândesc ce e mai bine să se facă, din punctul *meu* de vedere.

Când, un minut mai târziu, Crang deschidea uşa de la intrare un roboplan ateriza pe alee la cincisprezece picioare mai încolo. Când atinse solul, se deschise o uşă şi vreo zece bărbați în uniformă săriră jos. Se împrăştiară şi ocupară poziții de-o parte şi de alta a uşii. După moda veche, în care se dădea onorul, fiecare soldat pocni din călcâie, ridică mâna şi salută.

Zâmbind, Blayney primi salutul; după care mai stătu acolo cu Gosseyn şi Crang vreo cinci minute, până când

cinci limuzine lustruite apărură în josul străzii şi intrară pe poartă pe terenul Institutului. Mai mulți bărbați săriră din ele.

Şi, evident, venise timpul.

Blayney se întoarse spre Gosseyn.

— Vrei să ți-l aduc pe doctorul Kair?

Cu atâția martori de față, Gosseyn dădu un răspuns formal.

— Nu, domnule Preşedinte. Cred că ar trebui să merg eu la cabinetul lui. Acolo vor fi luate primele fotografii şi se va afla echipamentul de care vom avea nevoie.

— Foarte bine. Dar nu mai pierde nicio clipă.

— Înțeleg, domnule. Nu mai vrem niciun fel de incidente, sau absențe de trei zile.

— Chiar aşa.

Câteva momente mai târziu, în timp ce privea în urma elegantelor maşini, Gosseyn gândi că totul părea prea uşor.

Indivizii aceia violenți de acolo se abțineau să acționeze, ca să spunem aşa din cauza unui fel de capcană psihologică în care se aflau. Şi mai era Enro, singura ființă umană rămasă la bordul navei de război Troog deoarece, dacă ar fi fost liber, s-ar fi putut ca el să-şi lanseze uriaşa flotă în atac împotriva oricărei dintre părți.

Aşa că el se afla acolo, în aparență prizonier, dar de fapt, în legătură cu amiralul său care – dacă avea să i se întâmple ceva prizonierului – avea s-o ştie imediat. Era de presupus că, într-o astfel, de eventualitate, uriaşa flotă spațială ar ataca imediat şi ar distruge nava străină.

De aceea, Troog, depăşiți numeric în procente de mai multe mii la unu – aşa se credea – se abțineau să-i facă vreun rău; şi de fapt asta era înțelegerea.

Aici. pe Pământ, aparențele exterioare arătau că el şi ceilalți aveau sprijinul Preşedintelui Blayney şi a tuturor forțelor aflate la dispoziția acestuia. Era greu de crezut

că Marii Oameni de Afaceri, care se opuneau reconstruirii Institutului şi a Maşinii Jocurilor, aveau să acționeze de o manieră violentă în următoarele două ore.

„…Aşa că pot să merg să-l văd pe doctorul Kair…”

Cu asta, Yona fusese de acord; şi, din moment ce niciun Troog nu obiectase suficient de puternic pentru a încerca să se autonumească lider, era evident că toți ceilalți ofițeri de comandă Troog acceptaseră în mod tacit să se facă ceva.

Şi, bineînțeles, aici pe Pământ, se afla Breemeg şi cei trei savanți de pe nava de luptă Dzan, fiecare cu gândurile lui proprii, dar care trebuiau să aştepte.

Pe când el şi Crang se întorceau către apartament, Gosseyn îi relată detectivului de pe Venus cuvintele pe care le auzise de la îngrijitor, trăgând cu urechea, atunci când acesta vorbise la telefon cu cineva de la biroul lui Gorrold.

Încheie nemulțumit:

— Prima mea impresie este că, se pare, după ce Gorrold s-a mai gândit o dată – după cum a spus că va face – s-a hotărât, în cele din urmă să se amestece din nou.

29

Pe durata acelor minute, cât merse pe coridor, Gosseyn simți prezența alter-egoului său... de acolo din spațiul îndepărtat, de la bordul navei Dzan. Şi, din cauza celor ce se întâmplau, se adresă acum celuilalt Gosseyn.

„Până acum n-am omorât pe nimeni."

„Norocul tău!" veni replica. „Nu ai fost nevoit să respingi atacul lui Enro asupra planetei Venus."

Pentru că i se amintise de Enro, Gosseyn Trei comentă:

„Acum e acolo, pe nava Troog."

Răspunsul avea o notă satirică:

„Am impresia că atunci Enro ți-a spus despre cunoştințele sale de Semantică Generală, şi despre faptul că a luat în considerare toate posibilitățile, credea că ştie s-o facă mai bine ca oricine. Dar – impresie de zâmbet – ajung la concluzia că a uitat de posibilitățile tale." Un ridicat din umeri, mental, apoi:

„După mine, călătorie sprâncenată!"

Transmisiunea de departe se încheie astfel:

„Ține minte, după cum stau lucrurile, mama împăratului îți aparține doar ție – nu mai ai rivali acum."

„Este interesant, spuse Gosseyn Trei, că n-a scos o vorbă când a descoperit că o să fie făcut prizonier." Răspunsul fu echivalentul unui ridicat din umeri: „Nu-

mi pasă nici cât negru sub unghie.

Şi câtă vreme o să mă aflu aici pe nava asta o să văd dacă pot să pun mâna pe materialele acelea vizuale pe care i le dăduse Enro viitoarei tale mirese.”

Aceasta era, evident, o propunere bună. Materialul trebuia cu siguranță să fie examinat. Dar Gosseyn Trei îşi aminti de altceva.

„Mă-ntreb”, spuse el, „dacă putem dispune de Enro în orice fel. Aminteşte-ți, tu şi ceilalți v-ați folosit de abilitatea lui E.S.P. când ați făcut saltul cel mare. Vom avea din nou nevoie de el pentru asta.”

„Avem timp şi pentru grija asta, mai târziu”, veni răspunsul. „Dar cum văd eu lucrurile, este în avantajul lui Enro să coopereze. Putem să fim siguri că o să-şi continue intrigile.”

Gosseyn Trei, care se oprise puțin pentru a face o fotografie, cu ajutorul super-creierului, a instalației electrice şi pornise apoi grăbit să-l ajungă din urmă pe Crang, se adresă din nou în gând lui Gosseyn Doi:

„Eşti sigur că este înțelept să-l eliberăm? Este genul de individ care vrea să fie chit pe chit, şi eu cred că nu facem decât să amâne puțin până ce va putea lovi în cineva. Trebuie sa găsim o cale să-l temperăm puțin.”

Simți un zâmbet amar al celuilalt Gosseyn.

„Spune-i lui Eldred să fie eu băgare de seamă când Enro va fi pus în libertate. Sunt sigur că Enro încă mai plănuieşte să se căsătorească, după cum este tradiția regală Gorgzid, cu sora lui pe care o ştia ea Patricia Hardie şi care acum este doamna Crang.”

Fu rândul lui Gosseyn Trei să zâmbească.

„Analiza ta dovedeşte că tragi speranță că lucrurile vor ieşi cum trebuie. Crezi că eu sunt în stare să duc la bun sfârşit ceea ce aşteaptă toți de la mine.”

Răspunsul fu foarte direct:

„Toți suntem foarte convinşi că soluția se află pe undeva la terminațiile nervoase care ți-au fost afectate din super-creierul tău. Sperăm ca doctorul Kair să poată

folosi imaginile creierului meu, de care dispune, pentru a-l pune la punct pe al tău. Sau, cel puțin că va putea să-ți spună care este problema, eu exactitate. Ce-o mai fi pe urmă, vom vedea.”

În acest moment al discuției sale telepatice cu Gosseyn Doi, interveni o întrerupere. Crang, aflat alături de el, spuse:

— Individul ne-a zărit şi s-a ascuns.

Gosseyn oftă.

— Păcat. Se pare că va urma criza şi că el este unul implicat.

Crang rosti încruntat:

— Şi, ca totul să fie şi mai şi, un bărbat, o femeie şi un băiat tocmai au ieşit din clădirea aflată ceva alai încolo de clădirea cu două etaje, şi vin spre noi.

Gosseyn nu spuse nimic şi nici nu privi în direcția indicată. Atenția sa era îndreptată asupra acoperişului cu două etaje, unde omul stătea ghemuit în spatele streşinii care dădea spre stradă; Oricine ar fi fost el, privea pe furiş în jurul lui şi în jos.

Din moment ce-şi ținea capul deasupra, era evident că avea convingerea că nimeni nu bănuia ce căuta el acolo; şi, desigur, din moment ce, iarăşi, era posibil ca acțiunea sa suspicioasă să nu dea de bănuit, nu putea să pățească nimic dacă nu făcea vreo mişcare greşită.

De lângă el, Crang spuse:

— Poate te-ar interesa să ştii că numele restaurantului reprezintă ideea proprietarului despre ce poate fi Semantica Generală: vorbă goală; a spune lucrurile exact aşa cum sunt.

Era una dintre discuțiile acelea pe care le poartă oamenii între ei în momente de tensiune, aşa că nu era nicio problemă să fie atent şi totodată să răspundă:

— Casă de Mâncat?

Gosseyn rosti numele cu un zâmbet uşor, dar nu încetă nicio clipă să țină ochii pe individul de pe acoperiş.

— El era aici, spuse în continuare Crang, cu singurul restaurant aflat în apropierea faimosului Institut de Semantică Generală, un subiect care avea de-a face cu înțelesul înțelesurilor; aşa că, evident, s-a gândit la asta şi a apărut cu o extra-simplificare.

Traversară parcul în timpul cât discutaseră şi acum se aflau lângă un magazin cu inscripția: „Cumpărați Semantice de aici”.

Puțin mai încolo de strada aceea, Enin îi zări; pentru că le făcea semn cu mâna. Gosseyn spuse:

— În ce mă priveşte, eu cred că mâncarea a fost bună.

Pe acoperiş, individul îşi scoase la iveală o mână. Mâna ținea un obiect lung, metalic. Ridică obiectul ca pe o minge deasupra capului.

Gosseyn făcu o fotografie obiectului metalic; în timpul acesta gândea:

„...Are de gând să-l arunce atunci când o să ne apropiem unii de alții.”

Dar nu putea să acționeze până ce obiectul nu era aruncat.

— Iar aici, spuse iarăşi Crang, este un magazin care vinde jocuri video pentru învățarea Semanticii Generale.

— Mă întrebam ce s-a întâmplat cu ele, spuse Gosseyn. Am face bine să le cumpărăm pe toate pe care le găsim, ca să le luăm cu noi pe nava Dzan pentru Enin şi – adăugă el – orice alt joc educativ pe care-l putem găsi, pentru că...

...Pe acoperiş, mâna se trase înapoi pentru a executa aruncarea; nu mai era nicio clipă de pierdut. Când acționă, Gosseyn avu un puternic sentiment de regret pentru că electricitatea care însoțea mişcarea era mult prea vizibilă. Această mişcare din priza aflată la o sută cincizeci de picioare depărtare, în forma unui arc electric şi impactul ei era imposibil de împiedicat.

Amănuntele despre ceea ce se întâmplase nu-i erau clare nici lui Gosseyn, deşi el era singurul martor, şi

privise cu mare atenție.

Mingea metalică, după cum observase el, se afla deja în mişcare atunci când arcul electric o ajunse. Mingea explodă la mai puțin de patru sau cinci picioare de mâna care o aruncase de pe acoperiş; iar distanța fusese, în mod evident, prea mică.

Individul scoase un răcnet, căzu pe spate şi nu se mai văzu.

Era una dintre acele perioade scurte de timp când mai multe evenimente se desfăşoară simultan.

Enin veni în fugă şi-l apucă pe Gosseyn de încheietura mâinii strigând:

— Uuaau! domnule Gosseyn, ce bine-mi pare că te văd.

Dan Lyttle se uita către acoperişul clădirii cu două etaje.

— Ce-a fost asta? întreba el nedumerit.

Tânăra femeie, Strella, se adresă şi ea lui Gosseyn:

— Îți mulțumesc pentru că m-ai trimis aici. (Îl luă pe Dan Lyttle de mână cu o atitudine posesivă), o să fie total bine, ai să vezi.

Crang dădu buzna pe uşa clădirii cu două etaje, Ieşi repede înapoi.

— I-am spus portarului dinăuntru să cheme o ambulanță.

Gosseyn spera că ambulanța avea să vină repede.

Observase deja că era un magazin cu haine şi pantofi pentru bărbați care purtau numere mari. Acum, văzu numele pe o firmă de plastic, lucioasă, instalată pe un perete, lângă intrare: *CAPAORZYDSKl – haine şi pantofi bărbăteşti.*

…Probabil că vindea costume, pantofi, cămăşi, cravate, pijamale, şosete, papuci şi lenjerie intimă, toate după moda semantică.

Era puțin ridicol, dar se potrivea cu firea umană de pretutindeni.

…Mersese la bordul navei Dzan; acolo se înfiripa o

revolta împotriva unui copil-împărat, care vedea că trebuia să facă ce făcuse tatăl său la vârsta aceea, şi căruia nu-i trecea prin cap posibilitatea ca tatăl său să fi fost ucis tocmai pentru comportamentul pe care fiul se. străduia acum să-l imite…

…Mersese ia bordul navei Troog, unde găsise acea situație încordată, în legătură cu preluarea comenzii.

…Şi acum, aici pe Pământ, două aspecte: pe de o parte, oamenii de afaceri, furioşi, împotrivindu-se unei filosofii care le ridicase cheltuielile, lipsindu-i de mâna de lucru ieftină; pe de altă parte, indivizi ca aceştia de pe strada asta, încercând să câştige făcând afaceri cu diverse aspecte ale Semanticii.

Erau implicate probleme de viață şi mai multe soluții. Dintre cele de pe urmă se afla şi aceasta: Fii treaz în fiecare moment!

Un astfel de moment, în care trebuia să fii treaz, apăru chiar atunci. De departe, Gosseyn Doi spuse:

„Tocmai am luat legătura cu departamentul pentru filme de pe această navă, bineînțeles că ei au primit materialele vizuale ale lui Enro, din partea viitoarei mele cumnate, pentru că – normal nu ea se ocupa cu lucrurile de felul ăsta. Aşa cum am bănuit noi, se afla un mic dispozitiv de distorsie sub un fals buton al containerului; şi acum a fost îndepărtat Aşa că lucrurile încep să se aranjeze.”

Începeau într-adevăr.

30

În apartamentul de la Institut, aceleaşi evenimente obişnuite. Crang îi telefona doctorului Kair, îl găsi – gata să amâne consultațiile celorlalți pacienți imediat.

— Veniți imediat!

Apoi căzu de acord ca Prescott şi Crang să meargă cu ei. În timp ce aşteptau sosirea unei maşini pusă la dispoziție de biroul preşedintelui Blayney, Gosseyn observă că Dan Lyttle îi făcea semn cu capul.

Cei doi bărbați merseră în dormitorul cel mare; şi Lyttle închise uşa. Lyttle zâmbi, puțin încurcat pe când spuse:

— M-am gândit ar trebui să ştii. În legătură cu femeia aceasta, Strella…

Spusele lui erau într-un fel uimitoare. În toți aceşti ani, Dan Lyttle ezitase să ceară unei pământene să fie soție unui paznic de hotel, care lucra în schimbul de noapte. Dar se pare că, după ce analizase situația deosebită a Strellei apăruseră mai multe posibilități. Pentru că – sublime Lyttle – fata de pe planeta Meerd se află în încurcătură. Vorbind numai engleza, n-ar mai putea niciodată să se integreze în societatea prietenilor ei de mai înainte de pe planeta ei natală. Nimeni de acolo n-avea s-o mai înțeleagă. Exista chiar posibilitatea să se creadă că e deranjată la minte.

Fiind străină pe Pământ, fără posibilitatea de a se întoarce, sau reîntoarce – decât dacă voia asta în mod

special – atunci, în mod automat, putea accepta situația de soție – numai-de-zi. Şi, cu trecerea anilor, poate avea să se obişnuiască cu ideea unei căsnicii speciale.

— Asta, spuse Dan Lyttle, dacă nu reuşesc să găsesc o slujbă de zi – aşa cum m-am gândit să fac. Dar asta s-ar putea să ia ceva timp.

...În timp ce asculta această relatare, Gosseyn Trei avu una dintre acele conversații tăcute ale lui Gosseyn Doi.

„Se pare, analiză el, că oamenii încă se aşteaptă, în mod automat, ca cei săraci să tolereze în mod automat, condiții mai grele decât cei bogați."

Îndepărtatul alter-ego era calm:

„Dragul meu frate idealist, nu va fi – să sperăm – niciodată o vreme când toată lumea va reacționa exact ca toată lumea. S-ar putea să vină vremea când vom scăpa de comportamentul criminal; dar probabil că oamenii vor continua să aibă experiențe de viață diferite, în funcție de locul unde s-au născut, şi vor ține să-şi aleagă prietenii şi munca ce se potriveşte zecilor de mii de fracțiuni de memorie personală aflate în mintea lor; fracțiuni de memorie care – vreau să subliniez – Semantica Generală n-are nicio intenție să le elimine, chiar dacă, într-un timp viitor, ştiința vă putea să execute ştergerea memoriei."

Îndepărtatul Gosseyn Doi încheie:

„Sugestia mea este că, imediat după ce ai luat măsuri cu cei de teapa lui Gorrold şi afli de ce compania aceea Gung-ho, care a telefonat în prima zi, nu a apărut să facă estimarea pentru renovarea Institutului, să-l însărcinezi pe Dan cu renovarea Institutului şi, desigur, a Maşinii Jocurilor. Doar nu ai să te ocupi tu de aceste detalii, şi este motivat acum să accepte o slujbă de zi."

„După câte îmi dau seama", răspunse telepatic Gosseyn Trei, „proprietarul unui hotel va avea de lucru să-şi găsească alt paznic de noapte." Îşi încheie mesajul zâmbind:

„Ne mai vedem – cât de curând, cred, după ce doctoral Kair o să stea de vorbă cu mine.”

Răspunsul veni plin de îndoială:

„Cred că în cele din urmă, o să se întâmple şi asta. Tu şi cu mine față-n față...”

Gosseyn Trei răspunse:

„Trebuie să plec peste câteva minute.”

...Stând pe bancheta din spate a limuzinei, cu Crang şi Prescott, Gosseyn Trei analiză în tăcere ceea ce urma să se întâmple: „...Oare am să pot face ce se aşteaptă de la mine?...”

Asta era. desigur, o întrebare importantă. Dar, conform teoriei Semanticii Generale, exista o problemă chiar mai importantă. Avea senzația, când îşi analiza comportamentul din trecut că, într-un fel, se simțea în mod automat obligat să-i ajute pe Dzan-ji şi pe Troog-ii să se întoarcă în galaxia lor.

Dar de ce să se întoarcă?.

Părea o întrebare înțeleaptă. Cu echipamentul lor, cu navele lor mari, ar fi desigur nişte colonişti acceptabili pe oricâte planete, iar coloniştii arareori simțeau nevoia să se întoarcă în locuințele natale. Oamenii care se stabiliseră în America de Nord, la începuturi, în majoritatea lor, erau uneori interesați să viziteze ținuturi de turist, fără emoție şi cu siguranță, fără senzația că s-au întors acasă.

Dacă ei ar rămâne, ar trebui să facă în aşa fel încât să nu mai fie ținta aruncătoarelor de bombe...

Poate, ce-ar fi să se mute undeva în vestul mijlociu al Pământului, să cumpere o mică fermă şi să locuiască acolo cu Enin şi Regina Mamă Strala?

Gosseyn se trezi zâmbind, în timp ce vizualiza acest rezultat improbabil al situației în care intrase. Nu era uşor să se înțeleagă că Gosseyn Unu ajunsese mai întâi în Oraşul Jocurilor cu convingerea, venită nu se ştie de unde, din interiorul lui, că fusese cândva un fermier care locuia în imediata vecinătate a orăşelului numit

Crest-Village, şi fusese căsătorit cu Patricia Hardie.

Ce confuzie fusese o vreme.

Şirul de gânduri îi dădu impulsul să comunice din nou cu alter-ego-ul său.

„Ce mai face Regina Mamă Strala?”

Avu impresia unui zâmbet fugar.

„Aşteaptă sosirea lui Enin. Aceasta este singura el preocupare. Cred că încă mai e furioasă pe tine.”

Brusc nu mai avu timp să se gândească la asta. Frumoasa maşină tocmai se oprea în fața unei clădiri familiare, uriaşe, albe.

…Doctorul Lester Kair îşi mută privirea la dispozitivul de vizualizare, se îndreptă spre un scaun şi se aşeză.

Ochii aceia cenuşii, pătrunzători, erau larg deschişi şi păreau să privească fix spre peretele din fața lor.

Nimeni nu spunea nimic şi toți îl priveau aşteptând. Deşi reuşise să-şi îndepărteze emoția aceea specială, el părea neschimbat față de cum îl ştia memoria Gosseyn: înalt, puternic, fața încă tânără, impresia generală de bărbat inteligent în vârstă de aproximativ cincizeci de ani.

Tresărind, îşi aminti de publicul din cabinetul său. Înghiți în sec, apoi spuse:

— Complexul acela nervos afectat pare să fie doar parțial deconectat şi de aceea a primit un sprijin minim, de la sursa de energie de care, se înțelege, trebuia să fie ferm ataşat, dar nu era. Rezultatul acestei conexiuni parțiale arată fantastic.

— Ce vrei să spui? întrebă nedumerit Eldred Crang. O terminație nervoasă afectată, după cum o văd eu, nu este decât un capăt liber cenuşiu, extrem de mic, pe care numai un expert l-ar putea identifica drept anormal; dar cuvântul acesta, „fantastic” este prea dramatic.

Urmă o tăcere lungă. Bărbatul înalt, într-un halat alb, de medic atât de obişnuit în munca de laborator, se

ridică în picioare.

— Domnilor, spuse el, refuz să-mi cer scuze pentru reacția mea. Am crezut că am învățat să accept super-creierul lui Gilbert Gosseyn în mod filosofic, dar ceea ce am văzut mi-a sugerat ideea că avem aici o interconexiune neurală cu ceva fundamental din univers. Şi, într-un fel, grupul de nervi afectați se află într-o stare de suprastimulare.

Înghiți în sec şi apoi îşi termină gândul:

— Este ea un fel de lumină acolo. Dacă i-am deschide capul, s-ar revărsa din el lumină.

Dădu din cap către Crang.

— Veniți şi uitați-vă.

Gosseyn se afla încă bine legat în scaunul lui; capul îi era efectiv înfăşurat în aparaturi de tot felul, când Crang trecu pe lângă el dispărând din raza lui vizuală. El presupuse că detectivul de pe Venus se uita prin lentilele aparatului.

Tăcere. Apoi se auzi un zgomot şi senzația că cineva se îndepărtează cu grijă. Dintr-o parte, doctorul Kair spuse:

— Domnule Prescott, vreți să vă uitați şi dumneavoastră?

Prescott răspunse cu tonul cel mai blând:

— Eu sunt medic şi cred că dacă unul dintre noi s-a uitat acolo este un martor suficient pentru afirmația dumneavoastră.

Crang intră în raza vizuală a lui Gosseyn.

— Ei bine, doctore, îi spuse el, cum ne descurcăm în această situație?

Psihiatrul, care. de la sosirea lor, fusese pus la curent în amănunt cu toată situația, spuse:

— Cred că ar fi bine dacă am chema şi celelalte persoane principale aici, şi pe Gosseyn Doi.

Când Crang merse să-i telefoneze lui Leej şi Prescott ieşi să-i trimită limuzina s-o ia, Gosseyn i se adresă lui Kair:

— Bănuiesc că prin „persoane speciale” ai vrut să denumeşti persoanele care au participat la tentativa colectivă de a ajunge în cealaltă galaxie şi. deci, trebuie să-l aducem şi pe Enro aici.

— Da.

Din moment ce asupra acestui punct căzuse de acord cu Yona, liderul Troog, Gosseyn făcu o fotografie cu ajutorul super-creierului într-unul dintre colțurile laboratorului şi execută transferul. Puțin mai târziu, un corp uriaş îşi făcu apariția în locul acela. Enro cel Roşu se ridică, privi împrejur, nu spuse nimic: dar îşi făcu repede socoteala asupra a ceea ce urma să se întâmple.

— Ai de gând să-i trimiți pe Troog acasă?

În pofida luptei pe care o dăduse cu sine însuşi puțin mai devreme Gosseyn Trei spuse:

— Sunt sigur că vei fi de acord că este soluția cea mai bună: să-i scoatem din galaxia Căii Lactee cât mai curând posibil.

— Aşa e. Şi acum, ce urmează?

Gosseyn îi spuse despre întâlnirea care avea să aibă loc între două corpuri Gosseyn, ca un preliminar la finală.

Bărbatul cel războinic se încruntă.

— Sunteți sigur că laboratorul acesta n-o să sară în aer?

Gosseyn Trei răspunse:

— Suntem deja diferiți în multe privințe.

— Dar încă puteți comunica telepatic?

— Da. Prin gânduri, dar bănuiesc – continuă el – că, dacă are să existe telepatie între marea parte a oamenilor din univers nu va fi vorba de o porțiune făcută, prin mijloace ştiințifice, să se semene, ci o porțiune din creier pe care individul o pune la dispoziție.

— Cred că eu prefer să mă aflu în camera cealaltă.

Uriaşul dădu din umeri.

Interesant fu, pentru Gosseyn că şi ceilalți se retraseră dincolo de uşă. După ce ei plecară, Gosseyn

Trei nu mai pierdu vremea, ci se adresă imediat lui Gosseyn Doi:

„Ei bine, alter-ego, se pare că pentru noi a sosit clipa cea mare.”

„Chiar aşa”, veni replica.

„Ai nevoie de ajutor?”

„Nu, cred că localizarea folosită pentru Enro, este cât se poate de corect imprimată. Stai liniştit! Ține-ți gândurile în neutralitate!”

Să stea liniştit, însemna să taie contactul cu super-creierul său. Pe când făcea aceasta, auzi un zgomot uşor. Gosseyn Trei, care ținea ochii închişi auzi o uşă deschizându-se; apoi vocea lui Leej, care răsuna de parcă ea n-ar fi fost în cameră.

— E-n ordine, spuse ea. Nu văd nicio problemă, cel puțin pentru următoarele cincisprezece minute.

Gosseyn deschise ochii şi văzu că bărbatul care sosise stătea cu spatele. Era îmbrăcat din cap până-n picioare şi, când se-ntoarse, încet, arăta ca un bărbat puternic, bronzat, cu o față prelungă, cam de treizeci de ani. Dar era îmbrăcat cu alt costum.

Doctorul Kair intră şi, fără o vorbă, îl dezlegă pe Gosseyn Trei din scaunul în care fusese aşezat pentru a fi examinat. Rămase pe scaun, cu ideea că cel puțin o poziție diferită de a celuilalt avea rolul ei.

Şi iată, erau aici împreună – uitându-se unul la altul; unul stătea în picioare, unul pe scaun. Două ființe umane, copiați unul după celălalt.

Gemeni? Nu.

Exista, desigur o asemănare între gemeni. Dar diferența care începuse să apară imediat după concepția şi diferențele în experiența de după naştere, creaseră repede nenumărate deosebiri, mai întâi la nivel minor, dar în cele din urmă, abia de mai semănau unul cu celălalt; fiecare cu personalitatea lui.

Asemănările dintre Gilbert Gosseyn Doi şi Gilbert Gosseyn Trei, aşa cum stăteau față în față în cabinetul

doctorul Kair, includeau şi o serie-ntreagă de curenți energetici. De la creier la altul, de la un cap al altul.

Gosseyn Trei realiză că, aproape în mod inconştient, încearcă să se opună unei interacțiuni care tindea să-l smulgă de pe scaun spre celălalt corp.

Gosseyn Doi părea să se opună la fel; şi chiar făcu câțiva paşi mărunți spre Trei înainte ca, brusc, să reuşească să se opună. Un zâmbet mic, amar, relaxă trăsăturile puternice, frumoase, ale feței sale. Arăta ca un om perfect stăpân pe sine când spuse:

— Se pare că totul o să fie în ordine şi că vom putea să colaborăm în contact direct, sau altfel.

Rostind aceste cuvinte, gândurile păreau să-l fi părăsit, ca şi puterile. Gosseyn Trei simți un puternic impuls să se ridice în picioare şi simți că fața îi exprimă acelaşi zâmbet timid. Se întrebă dacă şi Doi se lupta cu impulsul de a se aşeza pe scaun.

Şi, deşi nu vorbise tare, celălalt spuse:

— Da. Şi eu mă opun impulsului şi bănuiesc că, dacă dintr-un motiv sau altul va trebui să stăm împreună multă vreme, va trebui să inventăm ceva.

Fusese o frază lungă şi Gosseyn Trei remarcă resemnat că, deşi nu scoase niciun sunet, buzele i se mişcau de parcă ar fi rostit aceleaşi cuvinte.

Gândi: „A fost într-adevăr cazul de memorie dublă...” Acelaşi gând, aceeaşi părere despre gândul respectiv, aceeaşi experiență. Amintirea perfectă a faptului că mersese pe o stradă, sau pe suprafața unei planete... senzația musculară simțită de ambele creiere – cu exactitate.

Se putea întâmpla chiar ca, în toți acei ani în care (imaginile mentale ale lui Gosseyn Unu şi Doi fuseseră înregistrate în creierul adormit al lui Gosseyn Trei, toate aceste răspunsuri neurale şi mecanisme musculare să fi operat la unison într-o manieră limitată, probabil o deviere. ’

De aceea, în momentul acela cu mult mai târziu, când

ochii celui de-al treilea Gosseyn se deschiseseră, impresia că era al doilea Gosseyn fusese cea a unui om care, adormind, se trezise în dimineața următoare cu acceptarea automată a ideii că „eu” cel care avusese toate aceste experiențe, era cel ce se trezea după o noapte de somn odihnitor.

31

La cererea doctorului Kair, Gosseyn se aşezase din nou în scaunul acela special, şi-i fusese din nou ataşat tot echipamentul. De data aceasta nu mai fu imobilizat; promise numai să stea nemişcat în momentul-cheie. Cum stătea acolo, simțea cum dispozitivul de vizualizare îi era ajustat în partea din spate a capului, puțin în lateral.

Nu mişcă şi nici nu dădu din cap când bruneta Leej trecu pe lângă el şi ocupă o poziție de unde se putea apleca să privească, prin dispozitivul de vizualizare, la nervul afectat din capul lui.

La dreapta lui Gosseyn Trei stătea Enro, pe un scaun înalt şi privea fix la peretele din fața lui. Probabil că era pregătit pentru a contribui cu abilitatea sa de a vedea la distanță.

Gosseyn Doi era aşezat la biroul doctorului Kair. Misiunea sa: el avea toate zonele memoriei lui Trei catalogate cu grijă în super-creierul său; şi era pregătit să-şi aducă contribuția.

Gosseyn Doi fu cel care sparse tăcerea. El spuse cu o voce înceată:

— Ce am făcut noi atunci, când toate s-au întors împotriva noastră şi am făcut inversiunea, atunci când nava Dzan a fost transmisă aici din altă galaxie: Leej prezise o localizare din cealaltă galaxie. Şi astfel, acum, în timp ce priveşte prin dispozitivul de vizualizare, va

prezice din nou unde se află acea localizare şi cum arată ea.

— Enro, continuă Gosseyn Doi cu aceeaşi voce, va folosi abilitatea lui specială pentru a percepe localizarea prezisă. După ce va face asta, voi face pentru fratele meu ceea ce am stabilit că este cea mai bună metodă de a descurca această situație.

— Trebuie să recunosc, spuse el în încheiere, că ceea ce se va întâmpla aici, în această cameră, în momentul în care Enro percepe zona prezisă de Leej, din cealaltă galaxie, nu-mi este clar.

După ce încheie acest rezumat, Enro ridică una dintre mâinile sale puternice şi pocni din degete pentru a atrage atenția.

— Poate că ar trebui să spun, zise el, că ceea ce se întâmplă când vizualizez imaginea aceea îndepărtată, este ca şi cum aş vedea-o pe un ecran în fața mea sau dacă este vorba de o persoană, îl văd stând în picioare pe podea.

În încheiere, spuse:

— Până în momentul acesta cheie, nu m-am gândit niciodată la această metodă ca fiind altceva decât o iluzie, care se naşte în capul meu Dar dacă este într-adevăr ceva realitate în ea, în aceste împrejurări deosebite, propun ca nimeni să nu treacă prin spațiul cuprins între mine şi acea zonă de pe podea la care privesc eu.

Gosseyn observă că explicația de ultim moment păru să evoce o senzație de uşurare, ca şi cum ceva care fusese neclar, şi fără o realitate concretă, devenise ceva foarte real.

Interesant că, altfel încruntatul Enro, care nu asculta decât de sine însuşi, fusese motivat de un moment de tensiune să-şi dezvăluie un aspect până acum nebănuit al posibilităților lui speciale.

Vocea lui Gosseyn Doi se auzi din nou:

— Mai sunt alte comentarii sau informații? întrebă el.

Tăcere.

— Atunci, spuse Gosseyn Doi, Leej, dă-ți toată silința.

Tăcere. Apoi – un fel de fâşâit.

Şi o lumină. Enro avea privirea ațintită pe podea, lângă perete. În timp ce Gosseyn Trei continua să stea liniştit, văzu că zona luminoasă nu era nici tocmai ovală, nici tocmai rotundă sau pătrată, ci de o formă între cele trei. Super-creierul său reacționa la pata luminoasă; şi iată părerea lui de moment: Ceva conectat… această formă neregulată, mare cam de cinci picioare, conectată cu un spații echivalent aflat la o distanță imensă între cele două galaxii.

Vocea lui Gosseyn Doi pătrunse în gândurile celuilalt:

— Trei, este rândul tău.

Se aplecă în față şi vorbi în microfon:

— Şi tu Yona, comandant Troog, fă-ți datoria;

…Stătea întins pe spate în întuneric.

Deşi ştia că de data aceasta venise intenționat şi cu ajutorul ființelor Troog, ajunsese exact în poziția care trebuia; Gosseyn remarcă o reacție Talamică.

Cum stăteam acolo, după ce-şi reveni din anxietatea de moment, făcu aceleaşi testări care când se trezise prima oaia… fuseseră aşa de derutante… şi a doua oară, când capsula se aflase la bordul navei Troog, îi evocaseră nedumerirea.

De data aceasta, testările erau pentru a se asigura că se află într-adevăr în capsulă. Aşa părea să fie. Pentru că, atunci când ridică mâinile, întâlni tavanul tare, metalic, la câțiva centimetri deasupra lui; şi se părea că stă întins pe acelaşi fel de saltea de care îşi amintea.

Ei au câteva deosebiri, desigur, între celelalte ocazii şi acum; de data aceasta era îmbrăcat bine, nu gol; şi de data aceasta nu era conectat la niciun fel de tub. Nu existau fire ataşate de capul său, nici tuburi de cauciuc care să-i străpungă pielea.

După ce-şi verifică bine de tot starea în care se afla; îşi permise un şir de gânduri: le permise pentru că

trebuiau să treacă şi să nu se amestece în momentul-cheie;

Iată-l întins aici, omul care putea să facă saltul pentru toți. Aici, în Gilbert Gosseyn Trei, stătea ultima posibilitate care, se spera, putea rezolva o necunoscută veche de două milioane de ani.

Parcurgând distanța fără sfârşit, ființele umane evadaseră dintr-o galaxie condamnată. Dar, din cauza naturii condamnării, plănuiseră să se întoarcă *dacă* ar fi aflat vreodată cum să inverseze direcția blestemului; un punct aici şi unul acolo. Un prezicător şi un super-creier, o persoană care putea „vedea" la distanță; un sistem logic care să-i împiedice să se distrugă unul pe altul. Poate că existau asemenea grupuri răspândite pe mii de planete, căutându-se orbeşte pentru a fi împreună; apoi, când fiecare făcea ce avea de făcut, întregul era un tot capabil să acționeze.

Stând acolo, întins, Gosseyn Trei gândi:

„Realitatea fundamentală era că inexistența trebuia să se afirme din nou. Substanța şi masa nu mai aveau niciun „drept" să existe, dar erau ținute strâns unite şi continuau să existe" datorită conştiinței.

Inteligența şi Materia aveau un Rost.

Motivul pentru care trebuiau să se întoarcă în a doua galaxie era că nimic nu se afirma acolo datorită unei idei greşite fără sfârşit; incredibilul sistem de conducere Troog, din cauza căruia nimeni nu se gândise să pună capăt războiului: aşa că Trogii atacau mereu şi ființele umane mereu se apărau.

…De două milioane de ani!

La întoarcerea lui Yona, acesta avea să facă o afirmație, susținându-şi dreptul de comandă cu condiția să pună capăt războiului. Şi încurcătura inexistenței va fi inversată.

Avea să ia timp; dar aici şi acum era începutul.

După aceste gânduri liniştitoare, Gosseyn rosti cuvintele care declanşau acțiunea:

— Sunt cât se poate de pregătit.

Replica veni prompt. O voce rosti aproape direct în urechea sa:

— Capsula se află în spațiu, plutind alături de nava noastră Troog. Următorul pas îți aparține.

Gosseyn Trei respiră adânc.

— Prima mişcare va fi să transfer această capsulă, cu mine cu tot în galaxia voastră.

Spunând acestea, cu ochii închişi, selectă pata luminoasă pe care Leej şi Enro, cu ajutorul terminațiilor nervoase din capul său – cu legăturile *lor* – o localizară.

Când execută acea complexitate de acțiuni cu super-creierul său, îşi spuse: trebuie să meargă! Şi merse.

Prima porni nava Troog. Apoi, când nava Dzan se apropie de capsula sa, dispăru şi ea instantaneu acolo de unde venise.

La depărtare de două milioane de ani-lumină, în altă galaxie.

Astfel distanța dintre o sută de mii de milioane de bilioane de stele fusese cucerită; metoda, în viitor, putea fi folosită după dorință.

32

— Nu prea ştiu ce să spun, zise Regina Mamă Strala. Chestiunea aceasta cu corpurile Gosseyn este prea ciudată pentru mine.

Stăteau în camera extraordinar de elegantă din Palatul de pe Planeta Dzan Zero, în Galaxia Unu. Afară era ziuă; şi el sosie după ce-şi împlinise misiunea – numai că nu îndepărtase şi abilitatea de a vorbi englezeşte a Dzan-ilor, atunci când le-o returnase pe aceea de a vorbi propria lor limbă.

Stând acolo, în fața frumoasei Strala, Gosseyn Trei încuviință calm că afirmația ei era corectă. Era într-adevăr ciudat.

Ea stătea acolo, pe un scaun aurit, în fața canapelei pe care i-o arătase cu capul. Ochii ei aveau o expresie de îndepărtare; şi, în cele din urmă, ca dovadă că se gândea, privi din nou spre el şi spuse:

— După cum am înțeles, alter-ego-ul tău a rămas în galaxia Căii Lactee; iar tu vei rămâne aici.

Brusc, ea păru neatentă.

— Mai eşti, oh, în legătură cu alter-ego-ul tău?

— Îl simt mereu acolo şi pot să aflu ce gândeşte, sau ce face, dacă mă concentrez asupra lui.

— …La două milioane de ani-lumină?!

— Distanțe n-are sens într-un univers al inexistenței.

Ea spuse:

— El va avea grijă acolo în universul tău?

Erau nişte cuvinte nefericite. Îi evocară o reacția talamică. Era ca şi cum şi-ar fi părăsit oraşul natal, şi țara natală, pe care n-avea să le mai vadă.

Îi trebuiră doar câteva momente să-şi revină. Adevărul era – îşi reaminti el – că el nu era un om care avusese vreodată o țară. Ajunsese la maturitate într-o capsulă spațială, şi nu avea o planetă a lui şi nici rude în sensul obişnuit al cuvântului.

Gosseyn înghiți în sec – după ce-şi reveni, când femeia care privea acum fix într-o parte, spuse;

— Va trebui să mă gândesc la toate astea.

Gosseyn se mulțumi s-o privească compătimitor. El nu era pregătit să judece comportamentul femeilor, dar faptul că ea îi făcuse odată o propunere de intimitate totală cu el, îl făcu să stăpânească momentul acela – aşa i se păru – datorită lucrurilor pe care le mai ştia.

El spuse cu tandrețe:

— Draga mea, nu ai nicio posibilitatea de scăpare. De acum înainte, eşti doamna mea: viitoarea mea soție, cu toate implicațiile acestui fapt. Eşti destinată să trăieşti alături de mine tot restul vieții mele.

Ochii feței perfecte îl priveau fix.

— Presupun, spuse ea, aproape înțepat, că trebuie să existe o explicație pentru o abordare aşa de pozitivă. Părerea mea este că ai avut o şansă, şi ai refuzat-o pentru totdeauna.

Încheie:

— Ai refuzat-o într-o manieră pe care n-am s-o uit niciodată.

Gosseyn respiră adânc:

— Trebuie să-ți atrag atenția că eşti mamă.

— Mama lui Enin, aprobă ea.

Părea nedumerită.

El ştie că sunt aici?

— Nu.

— Cheamă-l.

Pauză. Ochii ei îl cântăriră. Brusc, ea se ridică în

picioare şi merse la o uşă din spatele căreia se auziseră chicoteli pe tot parcursul discuției lor.

Se opri în prag şi strigă:

— Enin, poți să vii puțin aici?

Vocea lui Enin se auzi estompat, dar destul de clar:

— Ah, hei? mami – stai să mai trag o dată… *L-am nimerit!* Țipăt de încântare. Apoi: Bine, acum vin puțin.

Femeia reveni la scaunul ei şi se aşeză fără o vorbă. Părea încordată şi nu privea în jur. Apoi, deşi Gosseyn îşi ținea şi el privirile într-o parte, se auzi mai întâi zgomotul unor paşi apoi un țipăt de copil peste măsură de fericit.

Spre norocul lui, se răsuci la timp. Pentru că imediat se trezi în brațe cu un băiat de doisprezece ani, ale cărui brațe se încolăciseră în jurul gâtului.

Urmă o avalanşă de cuvinte:

— Domnule Goseyn, domnule Gosseyn, unde ai fost? Oh, mamă, mamă, el e domnul Gosseyn.

Gosseyn privi cu drag spre băiatul emoționat.

— Ai ceva probleme, întrebă el, cu, oh, fraierii?

— Nț. Au convocat o adunare când am ajuns la bordul navei şi alta aici pe planetă, unde se află guvernul: le-am spus ce-am vorbit cu tine.

— …Dacă sunt probleme, un comitet le va analiza pe toate… despre asta le-ai spus? întrebă Gosseyn.

— Mda.

Feţişoara caraghioasă se strâmbă.

— Nu, să nu hotărăsc numai eu, cum făcea tata, şi să ard pe toată lumea căruia nu-i plăcea.

„Dacă” gândi Gosseyn, când auzi acele cuvinte rostite de băiat, care moştenise cel mai mare imperiu care existase vreodată undeva, „există ceva ce se cheamă un moment măreț în istorie, acesta trebuia să fie…”

Însăşi esența unui sistem de putere absolută modificat pentru a include procedeele democratice.

Iarăşi impulsiv, Enin întinse mâinile şi se agăță de gâtul lui. Spuse:

— Uau! o să fie grozav să te am aici. O să rămâi pentru totdeauna, nu-i aşa?

— Hotărârea aceasta depinde numai de mama ta, spuse Gosseyn.

Se răsuci către frumusețea înțepată care stătea în scaun în cealaltă parte a camerei.

— Să rămân? întrebă el pe tonul cel mai inocent cu putință.

O clipă mai târziu, o voce oarecum rezervată spuse:

— Tu du-te şi te joacă, dragule, în timp ce domnul Gosseyn şi cu mine vom discuta despre viitorul lui.

Gosseyn îl luă pe Enin în brațe şi-l duse până la pragul uşii pe care venise puțin mai devreme. Când îl puse jos pe băiat, îşi aruncă privirea în cealaltă cameră; şi nu fu surprins să vadă că fusese întrerupt un joc de video. Ecranul era luminat.

Gosseyn zise:

— Sper că te joci şi cu jocurile Semanticii Generale.

O pauză, o strâmbătură, apoi:

— Este posibil să joc acele jocuri cam destul de des încât cred eu, să-ți convină ție; tu fiind tu şi eu fiind eu.

Gosseyn se îndreptă de spate.

— Ei bine, fiule, eu şi mama ta avem câteva lucruri de discutat; aşa că o să fim împreună mai târziu.

— Uau! cred şi eu c-o să fim.

Rămase în picioare să privească după băiatul care o rupsese la fugă; apoi, se apropie de scaun şi rămase în fața femeii.

— Normal, spuse el, am aflat că ai primit altă ofertă.

— Da?

Ea privea fix într-o parte.

— Ai şi tu interesele tale, continuă el. O femeie nu e obligată să rămână numai mamă toată viața.

El aşteptă, fără să privească direct spre ea. Urmă o pauză; apoi:

— Am ascultat discuția ta cu Enin şi…

Altă pauză.

— Da? întrebă Gosseyn.

— Ea înseamnă foarte mult, spuse femeia. Filosofia ta – ezită – Semantica Generală. Văd că, datorită celor ce l-ai învățat, Enin a devenit o persoană mai calculată, mai normală. În ce mă priveşte – altă pauză, apoi: M-am analizat ca femeie în relație cu condițiile regale, cu numeroşii indivizi care vânează puterea şi rangul, şi alții oneşti şi sinceri şi protectori; şi îmi dau seama că în astfel de condiții, ceea ce ai luat tu în considerație când te-am cerut eu de soț; era corect…

Ea privi fix într-o parte.

— Mai este un aspect pe care trebuie să-l luăm în considerație. Mulți dintre ofițerii superiori cunosc rolul pe care l-ai avut în întoarcerea noastră aici. Ei te respectă.

Brusc ea zâmbi, de parcă propria analiza i-ar fi produs un sentiment de uşurare.

— Aşadar, cred că situația s-a schimbat. Ce părere ai?

El spuse cu simplitate:

— Sper că-ți dai seama că eu sunt singurul tată pe care o să-l accepte vreodată.

La aceste cuvinte, frumoasa femeie. Îmbrăcată în mătăsuri, se ridică, fără un cuvânt şi se apropie de el şi, exact cum trebuia să facă o mamă, fie ea cu cunoştințe de Semantică Generală sau nu, îşi puse brațele în jurul gâtului lui.

Sărutul pe care i-l dădu el fu acceptat într-un fel care transmise suficientă acceptare.

Când se întoarse înapoi, ea spuse:

— Cred că ar fi mai bine să mergem în dormitorul meu, să închidem şi să încuiem uşa. Nu cred că trebuie să aşteptăm până la ceremonia de căsătorie.

Era un triumf la un nivel al realității deasupra altui nivel – deduse Gosseyn în timp ce traversa camera în urma ei, către dormitorul de vis.

Îşi direcționă gândul înspre alter-ego-ul său: Domnule

Gosseyn Doi, îndreaptă-ți atenția în altă parte”.

Replica, la un anumit nivel al realității, venea de la o distanță de două milioane de ani-lumină.

Dar, după realitatea pe care i-o transmitea super-creierul său, era la fel de aproape de parcă s-ar îi aflat în capul său:

„Vă doresc la amândoi tot ce e mai bun… frate!”

SFÂRŞIT

A III

A.E. Van Vogt a zguduit lumea Science Fiction
cu uluitorul său erou,Gilbert Gosseyn,
care pare a fi nemuritor și cu prezentarea Semanticii Generale,
aplicată viitorului întregii omeniri.

Îl veți întâlni din nou pe Gilbert Gosseyn,
omul dotat cu un super creier,
care, ocrotind Sistemul Solar,se află în fața
unei mari încercări - confruntarea cu plăsmuitorii civilizației cosmice.

"Gosseyn n-avu timp să se-nvinovățească.
Pentru că, în chiar acel moment simți o senzație ciudată.
Apoi ... Doamne, Dumnezeule!
Cineva încerca să-i pună stăpânire pe creier".

Coperta — Marian Mirescu

SF CRISTIAN

I.S.B.N 973-95868-8-0

Vol. I-II-III Lei 2800

{1} picior = 30,5 cm.